

Phương Bắc có giai nhân

Contents

Phương Bắc có giai nhân	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	6
4. Chương 04	9
5. Chương 05	11
6. Chương 06	14
7. Chương 07	16
8. Chương 08	18
9. Chương 09	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22 End	53

Phương Bắc có giai nhân

Giới thiệu

Cuộc đời này có may mắn như thế nào mới gặp được một người như vậy. Sở thích hợp nhau, tính cách

1. Chương 01

Nhất triều phát tường địa, lưỡng đại đế vương thành. [1]

Thẩm Dương, thành phố nơi đại học D tọa lạc, sau khi đợt lũ lịch sử quét qua, mùa đông đó băng đóng dày lạ lùng, rất lâu vẫn không tan chảy.

Nhà Ôn Bắc Bắc ở đối diện quảng trường, nơi ở của các giáo sư, chuyên phân phối nơi làm việc cho các giáo viên. Bố mẹ cô đều là giáo viên ngành lịch sử. Từ nhỏ, sách cổ đã ngấm vào người Ôn Bắc Bắc, khi những đứa trẻ khác vẫn còn ẽ a “Sàng tiền minh nguyệt quang” [2], Ôn Bắc Bắc đã đọc “Tam Quốc Chí” trước khi đi ngủ.

Ôn Bắc Bắc tính tình từ tốn chậm rãi, có chút khép kín, không cởi mở với người khác cho lắm. So với những cô gái cùng tuổi khoái cả ngày tụ tập bàn tán về trang sức quần áo, Ôn Bắc Bắc chỉ thích ngày nghỉ đi theo bố mẹ đến các di tích trên cả nước để nghiên cứu khảo chứng. Theo ngôn ngữ thông dụng, Ôn Bắc Bắc quả rất “out”, vô cùng lập dị.

Thế nên tự nhiên, Ôn Bắc Bắc trước khi vào đại học không hề biết đến hai chữ bạn trai. Cô để tóc ngắn, bởi vì còn phải đi đây đi đó nhiều, làn da màu bánh mật khỏe mạnh, mặc dù mặt mũi thanh tú xinh đẹp, nhưng rất cuộc trong mắt các nam sinh vẫn chẳng phải là cô thiếu nữ mặc quần lụa mỏng, tóc dài bay bay trong gió để kẻ khác ngó theo.

Huống hồ, Ôn Bắc Bắc với bọn họ cũng chẳng tâm đầu ý hợp gì sất, thỉnh thoảng gặp gỡ nói chuyện cũng chỉ được ba câu là cùng.

Mấy tên con trai trung học lúc trò chuyện, ai cũng chỉ là bóng rổ, trò chơi, gái đẹp, thỉnh thoảng quạu tiết vì bài tập nhiều quá, xia nhau cho vui tám chuyện tầm phào. Về phần từ xưa đến nay rất cuộc có mấy triều đại, thích Mạnh Đức [3] hay thiên về Lưu hoàng thúc [4], thì có ai để ý?

Túm lại chỉ có Ôn Bắc Bắc là lập dị khác người, bằng không, các nam sinh làm sao có thể gọi cô Ôn Bắc Bắc cả ngày đắm chìm trong sách sử là “quái thai” như thế, ngay cả Cốc Mễ, bạn tốt của Ôn Bắc Bắc, cũng bảo cô là kẻ cuồng tự kỷ nữa là.

Cốc Mễ và Ôn Bắc Bắc cùng tuổi, ở nhà đối diện, cha mẹ là giáo sư Viện Văn học, nhưng lại khác Ôn Bắc Bắc một trời một vực. Cốc Mễ thiên tính hoạt bát, bình sinh hận nhất chính là Văn Sử Triết văn văn mây mây. Năm thi đại học, tự do chọn ngành, Ôn Bắc Bắc “thuận lý thành chương” [4] lựa chọn đại học D, không chút do dự trao thân cho học viện Lịch sử văn hóa, còn Cốc Mễ đi Thượng Hải học kinh tế.

Ôn Bắc Bắc có đôi phần phân vân khoa lịch sử, nhưng lại trúng tuyển vào khoa khảo cổ. Giấy báo gửi về, Ôn Bắc Bắc cảm thấy không tệ, tuy cô cũng không mê khảo cổ gì lắm, chỉ có bố cô lại tỏ vẻ hơi hơi bất mãn, “Học khảo cổ, gió gào mưa đổ, khổ ơ là khổ”.

Nhưng rất cuộc cô vẫn vào học. Ôn Bắc Bắc không ở ký túc xá mà ở trọ bên ngoài, cho nên đến tận buổi học đầu tiên cô mới gặp gỡ bạn học. Khoa khảo cổ ít người, năm đầu của Ôn Bắc Bắc chỉ tuyển mười sáu người, trong đó bốn là nữ. Mà đối với khoa khảo cổ năm nhất, mười sáu người cũng đã coi là nhiều rồi.

Buổi học đầu tiên là do thầy giáo Nghiêm dạy, thầy đã ngoài năm mươi, là chuyên gia lĩnh vực tiền sử, cực kỳ nổi tiếng trong giới khảo cổ, mà tính tình cũng hòa ái dễ gần, không có chút nào ngạo mạn. Buổi lên giảng đường đầu tiên, Ôn Bắc Bắc vừa nghe đã biết chuyên nghiệp, không chọn sai.

Thầy Nghiêm còn bảo cho họ biết, làm khảo cổ, nếu cái gì cũng chỉ lướt qua một chút, không những không thể trở nên chuyên nghiệp mà ngược lại còn là tự mua dây buộc mình. Phải nghe cho kỹ, đọc cho sâu. Bị thầy Nghiêm “dạy dỗ” xong, Ôn Bắc Bắc bắt đầu cái gọi là kiếp sống “Thâu đường” (). Theo cha mẹ tới Viện Văn học nghiên cứu, hề rảnh được chút nào là đăng ký khóa học rồi vọt tới nghe giảng bài.

Ngay cả chúa tể vang danh – lớp trưởng trong lớp cũng không hăng hái được như Ôn Bắc Bắc, chỉ dự thỉnh mấy tiết đã bắt đầu gục lên gục xuống, cuối cùng đành phải bỏ không nghe nổi nữa. Mới năm nhất, mấy

nhân trong khoa đều đã liệt Ôn Bắc Bắc vào hạng “đại thần” khát chữ, các anh chị lớn tuổi hơn còn phải gọi cô là “ôn thần”. Đương nhiên, chỉ là trêu đùa một chút mà thôi. Khảo cổ cũng giống như di sản nghệ thuật truyền thống, những người mới nhập môn tôn trọng là trình độ, đối với các anh chị khóa trên đều hết sức tôn kính. Mặc dù tuân theo lễ nghi, nhưng mọi người cũng vô cùng thân thiết.

Nghỉ hè, Cốc Mễ có về một lần, cô đã có bạn trai, trang điểm ăn mặc đổi khác khá nhiều. Mà Ôn Bắc Bắc vẫn y nguyên như thế, tóc ngắn đen mềm, làn da bánh mật, lúc nghỉ hè đi Nepal du lịch với bố mẹ nên lại đen thêm một mớ nữa. Cốc Mễ cười bảo cô là cục than đen thui, đảm bảo chẳng ma nào thèm. Ôn Bắc Bắc mặc kệ, không cho là đúng.

Năm 2 đại học bắt đầu, Ôn Bắc Bắc lại năn nỉ mẹ lấy về thời khóa biểu của khoa Văn học, tìm xem có môn nào mình có thể đi học hay không, trong đó có một môn “Văn học khái luận”.

Môn đó học vào chiều thứ 3, Ôn Bắc Bắc theo thường lệ vai đeo ba-lô, tay ôm sách đi học. Nhưng vừa bước vào cửa, cô có chút sững sốt. Trong phòng chỉ lác đác khoảng hơn mười người, đúng là một môn mẫu giáo bé. Nhưng đã vào phòng học rồi, Ôn Bắc Bắc đành làm tới, liều mạng ngồi xuống.

Chuông vào lớp reng, giáo viên lập tức vào lớp, bo-đi 1m8, áo sơ mi cotton trắng muốt, dáng vẻ xuất chúng, đẹp trai phong độ. Đến khi anh ta đứng yên, Ôn Bắc Bắc càng cảm thấy ngạc nhiên, giáo viên trẻ tuổi đến không ngờ, nhìn cứ như sinh viên vừa tốt nghiệp. Ôn Bắc Bắc ngồi ở phía sau, nhìn mặt không được rõ, nhưng quả thật có thể sử dụng từ tuần tú để hình dung. Ôn Bắc Bắc nhìn thời khóa biểu, không sai được, anh ta chính là Tần Duẩn Chi.

Chắc là đã quen thuộc với các học sinh của mình, lúc Tần Duẩn Chi nhìn đến Ôn Bắc Bắc, con người ôn nhuận ngừng lại một chút, Bắc Bắc vội vàng cúi đầu. Buổi học đầu tiên đó cô rất không được tự nhiên, giống như bị người ta phát hiện lấy cắp, mặc kệ Tần Duẩn Chi giảng bài vô cùng chậm rãi rõ ràng, súc tích dễ hiểu, nhưng vào tai phải của cô xong cũng chui ra tai trái bay vì vu theo gió, chép bài càn lung tung lộn xộn.

Mỗi môn rồi cũng đến giờ giải lao, Ôn Bắc Bắc lê chân chủ động tìm Tần Duẩn Chi.

“Thưa thầy, em là sinh viên năm hai khoa khảo cổ. Em...có thể tới học lớp này được không ạ?”

Tần Duẩn Chi quay đầu lại nhìn cô gái trước mặt, vóc dáng nho nhỏ, có lẽ vì ngày ngày phơi nắng, làn da là màu bánh mật khỏe mạnh, tóc ngắn, so với các cô gái cùng tuổi thì kém một phần nữ tính. Lúc cô nói chuyện có chút rụt rè, nhưng khi ngẩng mặt nhìn hấn, trong ánh mắt lại tràn đầy chờ mong.

“Em học lấy chứng chỉ sao?” Anh hỏi.

Bắc Bắc lắc đầu như trống bỏi, hấn liền hỏi tiếp: “Có thể nghe hiểu được không?”

“Mấy từ chuyên ngành...hơi khó một chút.”

“Tra tài liệu nhiều một chút là ổn. Có gì không biết cứ hỏi tôi.” Tần Duẩn Chi nói xong, dừng một chút, lại hỏi: “Em tên gì?”

“Ôn Bắc Bắc.”

Cô vừa đọc tên, Tần Duẩn Chi lập tức cầm bút ghi lại ở cuối danh sách. Nét bút phóng khoáng lưu loát, lại thanh đậm rõ ràng hữu lực, chữ đẹp vô cùng.

Viết xong, buông bút, Tần Duẩn Chi nhìn về phía Ôn Bắc Bắc, cười khê thêm một câu: “Hoan nghênh em tới nghe giảng bài.”

Khi anh cười, bên khóe miệng hiện rõ lúm đồng tiền, cực kỳ hòa nhã, khiến người ta như được tắm gió xuân. Ôn Bắc Bắc phút chốc bỗng dưng đỏ mặt, may mà bởi vì làn da tối quá nên giấu được không ít. Cô lắp bắp nói cảm ơn rồi vội vàng chạy về chỗ ngồi, nhiệt độ trên mặt còn luẩn quẩn cả một lúc lâu sau mới chậm rãi dịu lại.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, ở Thẩm Dương đang là cuối hạ, mây cao gió nhẹ, ôn hòa khó cưỡng. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh phòng học, mơn man ấm áp trên da thịt Ôn Bắc Bắc. Cô ngược

lên nhìn dòng chữ Tần Duẩn Chi vừa viết lên tấm bảng đen, cứng cáp mà thanh nhã, lần đầu tiên cảm thấy Thảm Dương cũng có khí hậu dễ chịu đến như vậy.

[1]: “Nhất triều phát tường địa, lưỡng đại đế vương thành” () – Câu này nói về thành Thảm Dương. “Nhất triều phát tường địa” là nơi nhà Thanh cướp chính quyền đầu tiên, “lưỡng đại đế vương thành” vì đây là hoàng cung của hai triều vua: Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Hoàng Thái Cực.

Cảm ơn bạn Sao Thiên Lang @ Tangthuvien giúp mình câu này nha :”>

[2]: “Sàng tiền minh nguyệt quang” là một câu thơ trong bài “Tĩnh dạ tứ” của Lý Bạch.

[3]: Mạnh Đức () – tự của Tào Tháo.

[4]: Lưu Bị.

[5]: Thuận lý thành chương – lời nói mang tính (gần như) đương nhiên (thuận theo lý thuyết).

2. Chương 02

So với năm nhất, chương trình năm hai đại học khoa khảo cổ nhiều hơn không ít, tuy các môn “Khảo cổ học thông luận”, “Khảo cổ học thời đại đá mới”, “Khảo cổ Tam quốc Lương Tấn Nam Bắc triều Tùy Đường” đều là trụ cột trong chương trình học, nhưng phải học thuộc lòng khá nhiều, mà truyền thống tốt đẹp của các giáo viên khoa Khảo cổ lại là “kiểm tra không giới hạn”. Nhằm tránh việc lâm vào cảnh túng quần khi kỳ thi cuối kỳ đến, học kỳ một bắt đầu chưa được một tháng, trong khoa đã tràn ngập không khí học tập sôi nổi.

Thứ Hai.

Khảo cổ học thông luận, giáo viên ở trên bục đang thao thao bất tuyệt về các hoá thạch của người cổ, dưới lớp cũng chỉ có tiếng bút đưa trên giấy, tiếng lật giở sách sột soạt. Ôn Bắc Bắc ngồi cạnh Tử Yên, Tử Yên khi thi đại học điểm số không được cao lắm, cô vốn không chọn khảo cổ, cuối cùng bắt buộc phải học. Vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn, tóc đen dài xõa đến thắt lưng, nữ sinh như vậy thật ra thích hợp ở Viện Văn hơn, ở khoa khảo cổ bỗng có chút lạc loài.

Cái từ lạc loài này, nói đến cũng thực là kỳ quái, cái kẻ vốn bị người ta coi là “quái thai” Ôn Bắc Bắc ở trong khoa vẫn rất thoải mái ung dung. Mọi người trong khoa Khảo cổ mỗi kẻ một tính, nhưng tựu chung lại vẫn rất hợp nhau. Còn đỡ hơn nhiều so với Tiểu Mễ ngồi cạnh Tử Yên, tuy rằng mắt đeo kính, ngoại hình không có gì nổi bật, nhưng lại có thể đọc lâu lâu “Sử Ký” không vấp một chữ, ngay cả Ôn Bắc Bắc cũng không bì kịp. Trong quần thể những nhân vật quái dị như này, Tử Yên vóc dáng xinh đẹp, ăn nói dịu dàng, ngược lại bỗng trở thành quái khách.

“Chán quá đi mất.” Tử Yên nằm rạp xuống bàn, làu bàu oán giận.

“Cậu mà không chịu nghe giảng, điểm bài thi cuối kỳ thấp, lỡ mất cơ hội chuyển ngành vào cuối năm hai, coi chừng phải bám Khảo cổ cả đời bây giờ.” Nghe vậy, Tứ Hỷ ngồi cạnh Ôn Bắc Bắc mở miệng nói. Tứ Hỷ người cũng như tên, rất lạc quan vui vẻ, tóc buộc đuôi ngựa, là người hào sảng phóng khoáng nhất trong bốn cô gái.

Tử Yên nghe vậy tròng mắt: “Nói đến chuyển ngành càng tức, rõ ràng là chán chịu không nổi mới muốn chuyển ngành, còn bắt phải học cái ngành mình chán đó thật giỏi mới có cơ hội chuyển, trời ơi công lý ở đâu!”

“Mày bết tức tối đi một chút thì còn có hy vọng chuyển ngành đấy.” Tiểu Mễ ngồi bên cạnh đang viết không ngừng, dùng giọng điệu lạnh lùng không đổi nói.

Bầu trời, Tử Yên quyết định không nhìn Tiểu Mễ, liếc qua Ôn Bắc Bắc này giờ vẫn đang ngồi đọc sách không nói một lời, giật mình kêu lên: “Bắc Bắc, đang học sao cậu lại ngồi đọc sách giải trí vậy!”

Cô vừa nói xong, Tử Hỉ lập tức nghiêng người qua xem thử. Phải biết rằng Ôn Bắc Bắc đi học vô cùng chuyên chú, chỉ thiếu điều sùng bái luôn cả ông thầy dạy mà thôi, giờ không hiểu sao lại phá lệ xem sách giải trí. Tử Hỉ giơ tay chụp lấy cuốn sách của Ôn Bắc Bắc, vừa thấy cái tựa “Văn học khái luận”, nghi hoặc hỏi: “Cậu lại chạy tới dự thính nữa hả?”

Ôn Bắc Bắc không ngẩng mặt lên, chỉ gật gật đầu.

“Đừng nói là cậu đã chuẩn bị hết toàn bộ bài của “Khảo cổ học thông luận” rồi đấy nhé.” Tử Yên nheo mắt.

Ôn Bắc Bắc lắc đầu: “Mới một nửa.” Cô dành không ít thời gian cho Văn học khái luận, tiến độ các môn khác dĩ nhiên phải chậm lại.

Tử Hỉ và Tử Yên lập tức buột ra một tiếng thở dài tuyệt vọng, “Mới một nửa!”

Lúc này, Tiểu Mễ đột nhiên góp một câu: “Nghe nói giáo viên dạy môn Văn học khái luận kia còn trẻ lắm đấy.”

“Ôi chao? Tao tưởng giáo sư viện Sử viện Văn chúng ta chỉ toàn là mấy chú mấy bác lão làng thôi cơ chứ.” Tử Yên nói xong, hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn Ôn Bắc Bắc: “Anh thầy đó thế nào? Thanh niên văn nghệ? Đẹp trai không?”

Trong đầu Ôn Bắc Bắc hiện ra gương mặt ôn hòa của Tần Duẩn Chi, lúm đồng tiền hằn sâu khi cười, ngón tay vô thức khoanh tròn trên trang giấy, nói: “Là người tốt.”

“Giời ~” Tử Yên phát ra tiếng không nhỏ, lọt vào tai thầy giáo, làm ngài ta cực kỳ bất mãn.

“Ôn Bắc Bắc, em đứng dậy trả lời một chút, hoá thạch cổ của loài người có những loại chủ yếu nào?” Giáo sư tạm dừng một lát, thanh âm lại lần nữa vang lên, gọi tên Ôn Bắc Bắc.

Lập tức hơn mười cặp mắt trong lớp nhất tề chuyển về phía Ôn Bắc Bắc, cô đành phải gấp sách lại, đứng dậy nói: “Người đứng thẳng giai đoạn đầu, người đứng thẳng giai đoạn cuối, người tinh khôn.”

Giáo sư nhún mày, nhưng cũng gật đầu, cho phép cô ngồi xuống, tiếp tục bài giảng. Giờ Ôn Bắc Bắc dĩ nhiên là không đọc sách được nữa, cô liếc Tử Yên một cái sắc như dao, nàng ta thè lưỡi cười hí hí.

Lộn xộn như vậy, phần bài “Văn học khái luận” muốn chuẩn bị vẫn chưa xong, Ôn Bắc Bắc nhân buổi chiều trống tiết, ăn cơm trưa ở căn tin xong liền ôm sách vở về nhà. Ngày mai có tiết của Tần Duẩn Chi, ngoài sách vở còn có một ít tư liệu cần xem. Tần Duẩn Chi là người thông minh hài hước, cái gì cũng có thể hạ bút thành văn, giảng bài rất thú vị dễ hiểu. Ôn Bắc Bắc thích môn học của anh, thế nên càng cố gắng hơn.

Cô vừa đi vừa nghĩ, lát sau đã đến dưới lầu. Ở cổng đậu một chiếc xe chuyển đồ, các giáo viên ở đây thường vắng nhà, nếu có nhân viên điều động, thường phải liên hệ với gia chủ. Ôn Bắc Bắc vòng qua xe tải, đang muốn bước lên lầu, vừa vặn lại gặp Tần Duẩn Chi đi ra cửa.

“Văn học khái luận” là môn học đầu tiên Tần Duẩn Chi dạy, học kỳ này là năm thứ hai, anh tốt nghiệp tiến sĩ cũng vừa ba năm. Vừa tốt nghiệp không bao lâu đã được phân công đi dạy, đủ thấy trong Viện tín nhiệm đến mức nào. Học kỳ bắt đầu, trường học liền phân phối nơi ở cho giáo viên, sắp xếp cho anh ở tại chỗ này, rất tiện lợi về đường sá. Không nghĩ đến vừa chuyển vào đã gặp ngay cô học trò “dự thính”.

“Ôn Bắc Bắc.”

“A, thầy Tần?”

Bắc Bắc nâng khóe mắt, đây là lần đầu tiên cô gặp Tần Duẩn Chi ngoài đường. Anh vận quần áo thoải mái, có vài vết bụi dính vào, so với trên bục giảng thượng thì thêm chút gì đó bụi bặm phong trần. Bắc Bắc lại nhìn chiếc xe chuyển đồ kia, suy nghĩ hỏi: “Ngài đây là muốn chuyển vào nơi này ở à?”

Tần Duẩn Chi bị một tiếng “ngài” tôn kính tột bậc của cô làm cho tức cười, gật gật đầu, lại hỏi: “Em cũng ở đây?”

“Dạ, ba mẹ em là giáo viên lịch sử, ở tầng năm ạ.”

“Hóa ra là vậy. Thầy ở tầng sáu, chúng ta thành hàng xóm rồi.” Khóe môi anh vẫn động vẻ cười: “Em cũng đừng gọi ‘ngài’ , nghe không được tự nhiên.”

“Dạ.” Ôn Bắc Bắc mất cả một lúc lâu mới thấm được lời anh. Tần Duẫn Chi lại nói: “Thầy còn có đồ đặc phải chuyển, gặp lại sau nhé.”

“Gặp thầy sau ạ.” Ôn Bắc Bắc ôm sách, nhìn anh bước đến trò chuyện với người khuân vác, ngây ngốc đi lên cầu thang. Bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng anh gọi cô “Ôn Bắc Bắc”, rõ ràng ấm áp, vô cùng dễ nghe.

Vật vả cả buổi chiều, Ôn Bắc Bắc đọc xong sách, trước bữa cơm tối mang theo MP3, xuống lầu chậm chậm chạy bộ.

Quanh đại học D không có nhà cao tầng, ngược lại vì gần trường học, cây xanh rợp bóng quanh con đường nhỏ dành cho người đi bộ, thời gian dường như cũng thong thả trôi. Vào khu dân cư, mặt trời đã ngã về tây, Ôn Bắc Bắc thả chậm từng bước, ngửa đầu, nhìn tầng tầng mây được tà dương nhuộm thành hồng ửng.

Như những buổi sớm còn lơ nhờ bóng tối, Ôn Bắc Bắc rất thích chờ mặt trời dần dần mọc trên đỉnh núi cao cao. Cô lơ đãng nhìn, chợt bắt gặp hoàng hôn đương chậm rãi buông xuống.

Vô thức đưa mắt nhìn về tòa nhà của mình cách đó không xa, trên ban công tầng sáu, một dáng hình dong dỏng cao cũng đang đưa mắt nhìn về hoàng hôn nơi chân trời.

Những điều đẹp đẽ nhất luôn là như vậy. Có thể tới bất cứ lúc nào.

3. Chương 03

Tần Duẫn Chi chuyển đến tầng lầu trên nhà Ôn Bắc Bắc, thế nên số lần hai người gặp nhau tự nhiên cũng nhiều hơn trước. Có khi vào buổi tối, Ôn Bắc Bắc thay ba mẹ xuống lầu đổ rác có thể cũng gặp được Tần Duẫn Chi đương mang theo túi rác. Hoặc có khi hết giờ về nhà cũng sẽ gặp dưới lầu.

Vì ở ký túc xá của các giáo sư, gặp thầy là điều khó tránh khỏi. Có khi Ôn Bắc Bắc cũng gặp thầy của mình, thường xuyên qua lại dần trở thành thói quen, cũng không vội vã gì, nhìn thấy sẽ đi chậm một chút, lễ phép cúi đầu. Mỗi lúc như thế, Tần Duẫn Chi đều mỉm cười đáp lại.

Trong đời thường, Tần Duẫn Chi lại khiến cho người ta có cảm giác không giống lúc trên trường, nhưng cụ thể như thế nào thì Ôn Bắc Bắc cũng không rõ. Có thể là vì không có bục giảng cao mười cm, cũng có thể là vì không có khoảng cách tạo ra bởi những cái bàn, Tần Duẫn Chi càng giống người thường hơn. Rốt cuộc, ở trong mắt Ôn Bắc Bắc, giáo viên và bục giảng vẫn mang lại cho cô chút cảm giác thần thánh nào đó.

Nhưng mà, mấy lời này nếu nói ra thì chắc chắn sẽ bị Cốc Mễ cười. Cô bạn thường nói, bây giờ đại học giống y như cái công ty, kiếm đường phát triển là chính, dạy dỗ chỉ là thứ yếu, chức năng giảng dạy giải thích của giáo viên cũng chẳng còn bao nhiêu. Cho dù là trong Viện Văn, cũng chẳng còn tí hơi thở nhân văn nào. Cốc Mễ vẫn hay cười giễu cái nhân văn ấy như thế. Nhưng Ôn Bắc Bắc lại nghĩ, nếu Cốc Mễ nghe được thầy Nghiêm giảng bài, hay tham dự buổi học nào của Tần Duẫn Chi, có thể sẽ thay đổi tư tưởng được chút nào chẳng.

Cứ như vậy đến trường rồi tan học, thời gian trôi mãi đến tận tháng mười, Thầm Dương cũng bắt đầu bước vào mùa đông. Ôn Bắc Bắc bắt đầu khôi phục tinh thần thể dục. Cuối thu đầu đông, thời tiết hơi lạnh, nhưng không đến nỗi là rét quá, thích hợp để chạy bộ.

Ôn Bắc Bắc thích vừa đeo tai nghe nghe nhạc, vừa chậm chậm chạy trong cơn nắng sớm nhàn nhạt của ban mai, gió lướt ngang qua tai, ban đầu có chút lạnh, nhưng từng chút một, thân thể sẽ ấm dần lên, ‘tứ chi bách hải’ đều có một cảm giác sảng khoái. Thường thì phần lớn những cô gái không thích dậy sớm, ngủ nhiều thêm một lúc như thế này là đã hạnh phúc.

Thứ ba, buổi sáng cô có hai tiết trống, bảy giờ rời giường, rửa mặt chải đầu xong mặc đồ thể dục xuống lầu chạy. Cô không hề nghĩ tới, việc này cũng có thể khiến mình gặp Tần Duẩn Chi.

Bộ quần áo thể dục màu trắng, một thân Tần Duẩn Chi nhẹ nhàng khoan khoái như vậy thực khiến Ôn Bắc Bắc phải giật mình. Tần Duẩn Chi khiến cho người ta có cảm giác vô cùng nho nhã, thanh lịch nhẹ nhàng. Người như vậy, cho dù nhìn như thế nào cũng không giống như đang vận động.

Tần Duẩn Chi cũng không nghĩ đến mới sáng sớm còn có thể gặp được người nào như cô nhóc con này chạy bộ, miệng há hốc như thể gặp anh là gặp quý. Anh nhú nhú mày, mình nhìn cũng không tới nỗi ‘yếu đuối’ như vậy chứ.

“A, thầy.” Rốt cuộc Ôn Bắc Bắc cũng mở miệng chào trước, đứng ở tại chỗ có chút chần chờ.

“Cũng chạy bộ buổi sáng ư?” Tần Duẩn Chi nhìn cô, lại chỉ có thể trông thấy đỉnh đầu. Ờ thì tóm lại là, Ôn Bắc Bắc lúc nghe giảng mới có thể ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt trong trẻo thông tuệ kia nhìn thẳng vào người khác. Còn lại những lúc khác đều cúi đầu như thế này, ngay cả đi đường cũng vậy.

“Chạy cùng không?” Không biết tại sao, Tần Duẩn Chi lại bổ sung thêm một câu như vậy, coi như là mời.

“Dạ?” Ôn Bắc Bắc có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, Tần Duẩn Chi đã bắt đầu chạy.

Vì thế Ôn Bắc Bắc nhanh chóng đeo tai nghe lên, vội vàng đuổi theo bước chạy của Tần Duẩn Chi. Vóc dáng Tần Duẩn Chi cao ráo, bước chân tự nhiên cũng dài hơn, mới đầu Ôn Bắc Bắc còn có thể đuổi kịp, nhưng một lúc sau rốt cuộc cũng tụt lại. Bắc Bắc muốn cố gắng đến cùng, nhưng thật sự không còn sức. Cũng may, dường như Tần Duẩn Chi cảm giác được cô mệt mỏi, bước chạy dần chậm lại, hai người từ từ sóng vai.

Những gốc cổ thụ dọc lối đi bộ đều là loại trút lá vào mùa thu, giờ thân cây đã xác xơ trơ trụi. Nhưng trên đường cũng không vắng vẻ, ven đường lác đác vài gánh hàng rong bán sớm, thỉnh thoảng tiếng rao mời hàng lại vang lên, cho đường phố thêm chút sức sống. Chung quanh trường học luôn vừa yên ắng vừa náo nhiệt, chưa bàn đến mùi vị sách vở, bầu không khí ở đó đã có chút khác biệt rồi.

Chạy hết một vòng, về đến dưới lầu, Ôn Bắc Bắc dĩ nhiên cả người sưng sinh mồ hôi, hơi thở cũng có chút dồn dập. Cũng do lâu rồi không chạy, cô nghĩ, tháo tai nghe xuống, cầm lấy bình nước đặt trước cửa nhà trọ, há miệng nhỏ uống, liếc mắt một cái qua Tần Duẩn Chi cũng đang uống nước bên cạnh, sắc mặt anh cũng chẳng khác biệt gì lắm. Thể lực thầy ấy chắc hẳn rất tốt, cô thầm nghĩ.

“Thể lực của em cũng không tệ lắm.” Tần Duẩn Chi đóng nắp bình nước lại, nói.

Ôn Bắc Bắc lắc lắc đầu, “So với thầy còn kém xa.” Cho dù là chạy chậm, nếu bước chân của anh không phải cố ý kiềm lại tốc độ, căn bản cô cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng kia.

Tần Duẩn Chi nghe vậy cười khẽ, nhưng một lát, anh lại nói, “Ôn Bắc Bắc, em đấy, mọi chuyện đều nghiêm túc như vậy, sẽ mệt.”

“A.” Ôn Bắc Bắc gãi gãi đầu, không biết nên đáp lại như thế nào. Tần Duẩn Chi cũng không hỏi gì thêm, nói: “Đi lên đi.”

Vì thế Ôn Bắc Bắc liền theo sau anh lên lầu, tới nơi, cô mở cửa vào nhà. Trên bàn cơm sáng đã dọn xong, Ôn Bắc Bắc rửa tay, ngồi vào ghế ăn điểm tâm.

“Sao hôm nay con chạy xong sớm thế?” Mẹ Ôn Bắc Bắc nghe thấy tiếng động, từ trong buồng đi ra, trong tay bà còn cầm bản đồ, “Buổi trưa mẹ sẽ lên máy bay, lần này cần đi khoảng ba bốn ngày, ba con cũng hơn hai ngày nữa mới về. Con ở nhà một mình không sao chứ?”

“Vâng, không sao ạ.” Ôn Bắc Bắc vẫn tiếp tục ăn sáng. Những chuyện như thế này không phải là hiếm thấy. Ba mẹ Bắc Bắc thỉnh thoảng được điều đi nghiên cứu, hoặc có hạng mục nào đó cần phải ra ngoài khảo sát, cũng có khi hai người chỉ du lịch đơn thuần. Lúc Bắc Bắc nghỉ học sẽ đi theo ba mẹ, nhưng là đang giữa năm học nên không được, đành phải ở nhà. Bây giờ, những chuyện cơ bản như giặt quần áo hay nấu cơm cô đều đã coi như không.

Ăn sáng xong, Bắc Bắc dọn bàn. Mẹ Bắc Bắc cũng đã chuẩn bị hành lý xong. Bà ôm Bắc Bắc một cái xong liền đi ra sân bay cho kịp giờ. Bắc Bắc cũng thực mong chờ món quà mẹ sẽ đem về, trong nhà cũng đã có rất nhiều những món quà lưu niệm nho nhỏ của cả nước, nhưng vẫn chưa được trọn vẹn.

Đến giờ, Ôn Bắc Bắc cũng đóng cửa đi học. Vào lớp, còn khoảng mười phút nữa mới đến giờ. Ngồi vào chỗ của mình, Ôn Bắc Bắc chú ý tới Tứ Yên đương dựa vào vai Tứ Hỷ, trưng ra vẻ mặt sầu khổ.

Bắc Bắc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Aizz~, đừng nói nữa.”

Tứ Yên nghe vậy thở dài, nhưng Tứ Hỷ lại hớn hở, mở máy nghe nhạc như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ngày hôm qua, hơn nửa đêm, có tên con trai bên Khoa Kỹ thuật chạy đến dưới lầu phòng ngủ của bọn mình thổ lộ với Tứ Yên. Vụ đó...Bắc Bắc à, thiệt tiếc là cậu không ở hiện trường, anh chàng kia kéo hết anh em đến thét gào ông ổng, còn nện sập gì đó nữa... chà chà... Tứ Yên của chúng ta giờ sẽ nổi danh đây.”

“Cậu còn giỡn được! Thanh danh của mình đã nát bét rồi, không còn mặt mũi gặp người khác nữa!” Tứ Yên hung hăng nhéo Tứ Hỷ một phát.

Tứ Hỷ vẫn hi hi ha ha như trước, vỗ lên vai Ôn Bắc Bắc, nói: “Cơ mà đại tiểu thư Tứ Yên của chúng ta ngại dáng người ta không đủ bảnh, để người ta rú đến như thế nào cũng không chịu xuống lầu.”

“Khiến cho nguyên lầu không ai ngủ được.” Tiểu Mễ liếc nhìn Tứ Yên một cái :”Thực đúng là nông cạn.”

“Thì sao, mình chính là như vậy đó, ” Tứ Yên chu miệng, sau đó buông Tứ Hỷ ra, bò lên Ôn Bắc Bắc: “Bắc Bắc, nhưng là sáng nay cái tên kia còn gọi điện thoại cho mình, nói muốn gặp mình đó, mình quả là bị quấy sắp chết rồi. Cậu không phải nói là ba mẹ cậu vắng nhà hai ngày sao? Mình đến nhà cậu trốn đỡ hai ngày được không?”

Tứ Yên mở to mắt, chớp chớp nhìn Ôn Bắc Bắc. Bắc Bắc rớt cuộc cũng phải mở miệng, “Chỉ cần cậu ngủ đằng hoàng thì thế nào cũng được.”

Hình như cậu nam sinh kia thực đã quấy Tứ Yên đến hết chịu nổi, ngay chiều hôm đó Tứ Yên lập tức tha quần áo đến trước nhà Ôn Bắc Bắc. Ôn Bắc Bắc dẫn cô bạn lên lầu, vừa leo đến cầu thang lại gặp được Tần Duẩn Chi xuống lầu lấy báo mới. Ôn Bắc Bắc vẫn như cũ gọi một tiếng “thầy”, Tần Duẩn Chi cũng cười một cái.

Tần Duẩn Chi đi rồi, Tứ Yên ôm bọc quần áo chọc chọc vào người Ôn Bắc Bắc đang tiếp tục đi: “Người vừa rồi là thầy giáo ở trường chúng ta phải không?”

“Dạy Văn học khái luận.”

“A, chính là thầy giáo mà Tứ Hỷ nhắc đến!” Tứ Yên giật mình, ngữ điệu cao hơn một chút, “Ôn Bắc Bắc, lần trước mình hỏi cậu thầy ấy đẹp giai hay không cậu còn không nói! Quả thật đẹp giai chết người!”

“Mình chưa nói thầy ấy không đẹp trai, mình chỉ nói, đó là người tốt.” Ôn Bắc Bắc mở cửa ra, để cho Tứ Yên vào trong.

Sau khi hai người cởi giày rồi bước vào nhà, Tứ Yên chống nạnh, mở miệng nói: “Nhất kiến chung tình, Ôn Bắc Bắc.”

“Ừm?”

“Mình nói, mình với thầy dạy Văn học khái luận kia, nhất-kiến-chung-tình.”

4. Chương 04

Tử Yên thề son thề sắt gì đó, nhưng Ôn Bắc Bắc lại không có động tĩnh gì cả. Bắc Bắc cho rằng mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên.

Ví dụ, Bắc Bắc nói cho Tử Yên, buổi sáng Tần Duẫn Chi sẽ chạy thể dục. Ngày tiếp theo, lúc Ôn Bắc Bắc rời giường, đại tiểu thư Tử Yên vẫn cùng Chu công nâng cốc chúc mừng, mặc cho Bắc Bắc kêu như thế nào cũng bất động. Bắc Bắc đi trước luôn. Huống chi Ôn Bắc Bắc cảm thấy, Tần Duẫn Chi là giáo viên, mà giáo viên với học sinh, ừm, luôn có chút nguy hiểm.

Chạy bộ buổi sáng, tự nhiên vẫn là gặp Tần Duẫn Chi, cứ như trước chạy cùng anh, không nói lời nào. Tai nghe của Bắc Bắc vẫn phát ra tiếng nhạc, nhưng hai người cùng chạy lại có cảm giác không giống nhau.

Có lẽ là liên quan tới Tử Yên, trở lại bên dưới ký túc uống nước nghỉ ngơi, Bắc Bắc đặc biệt chú ý tới tướng mạo của Tần Duẫn Chi. Gương mặt anh rất dễ nhìn, dễ dàng có ấn tượng tốt ngay từ lần gặp đầu tiên. Mũi rất mỏng, mím lại thành một đờm, sống mũi cao, làn da cũng rất trắng. Ngón tay cầm chai nước thon dài, khớp xương rõ ràng. Ôn Bắc Bắc lập tức nhớ tới dáng vẻ lúc anh cầm phấn viết, thả xuống những từ ngữ xinh đẹp như anh vậy.

Ừm, Tần Duẫn Chi đúng là rất đẹp trai, nhưng cũng không thể dùng từ “đẹp trai” chỉ để miêu tả đơn giản bên ngoài. Anh bước đi liền khiến cho người ta cảm thấy như một cơn xuân phong [1], vô cùng có tính văn học, không thể nói nên lời. Mặc dù Ôn Bắc Bắc đọc nhiều sách cổ như vậy, đến lúc thế này lại không biết phải tổng kết ra sao.

“Nhìn cái gì vậy?” Ôn Bắc Bắc cứ lẳng lặng nhìn Tần Duẫn Chi hồi lâu, rốt cuộc anh cũng không nhin nổi đặt câu hỏi.

Bị câu nói này của anh kéo về hiện thực, tay rung lên một cái làm đổ nước. Cô vội vàng vỗ vỗ chỗ áo vừa bị dính nước, ngượng ngùng nói: “Không có gì, không có gì ạ.”

Tần Duẫn Chi nhìn cô nhóc hoảng hốt, không hiểu sao lại cảm thấy thú vị. Anh thực ra rất ít khi có cảm giác thú vị này. Có thể là cô nhóc kia bình thường luôn điềm tĩnh lạnh nhạt, dáng vẻ hoảng hốt này quả thực rất hiếm thấy.

Sau khi trở về phòng, Tử Yên còn đang ngủ, cho đến lúc ăn sáng còn lơ mơ. Đến buổi chiều đi học, Tử Yên sau khi ăn no mới có tinh thần, dọc theo đường đến phòng học cứ nhần nhó tại sao Ôn Bắc Bắc lại không tha cô xuống giường cùng. Đối với hành vi cáo trạng của cô bạn, Ôn Bắc Bắc không hề có thái độ nào. Vài câu oán giận, Tử Yên cũng im lặng không nói gì thêm.

Lúc vừa nhìn thấy Tiểu Mễ cùng Tứ Hỷ, tính nhiều chuyện của Tử Yên lại nổi lên cuồn cuộn, bắt đầu huyền thoại về Tần Duẫn Chi, tung anh thành người tận lên trời cao vừa hạ giới, là độc nhất vô nhị ở nơi này. Nói xong lời cuối cùng, Tứ Hỷ ước gì lao thẳng ra khỏi phòng học tóm lấy Tần Duẫn Chi mới thỏa mãn.

Ôn Bắc Bắc cùng Tiểu Mễ ngồi bên hai người kia, bình tĩnh đọc sách, nhất tề gạt Tứ Hỷ và Tử Yên xuống hàng ngũ “nông cạn”. Tuy rằng suốt cả giờ học đều trôi qua bởi tiếng thì thầm của Tử Yên, nhưng đối với thói quen này của cô bạn cũng không ảnh hưởng gì đến tinh thần học tập của Ôn Bắc Bắc, vẫn có thể ghi nhớ từng trọng điểm giáo sư vừa nói không sai một chút nào như trước. Thảm một cái chỉ có Tứ Hỷ, luôn bị Tử Yên dụ dỗ, học hành không tập trung, hết giờ chỉ có thể ngồi một bên rơi lệ hối hận, một bên điên cuồng ghi chép nội dung bài giảng.

Tử Yên chính là cái máy thu phát thông tin. Ngày thứ hai ở nhà Ôn Bắc Bắc, Tử Yên cũng đã sưu tập rất nhiều tin đồn về “Tần Duẫn Chi”, hơn nữa còn sửa sang chúng thành hồ sơ ghi vào sổ tay của cô nàng, bắt đầu thông báo kể lể cho Ôn Bắc Bắc biết.

Là vậy, năm nay Tần Duẫn Chi hơn ba mươi, nam, độc thân chưa kết hôn, lý lịch cá nhân vô cùng xuất sắc, được lãnh đạo học viện rất yêu mến, từng đạt các loại giải thưởng văn học... Ôn Bắc Bắc mơ mơ màng màng cũng không nghe vào bao nhiêu, bởi vì lúc Tử Yên đọc, cô đã ngủ trên giường, nghe xong cũng đi luôn vào giấc mộng.

Ngày cuối cùng ở nhà Ôn Bắc Bắc, Tử Yên liên tiếp giật dây Ôn Bắc Bắc kiểm cố qua nhà Tần Duẫn Chi, lý do là cô nàng thực rất muốn biết “cấu tạo” của nhà đàn ông độc thân là tròn méo thế nào. Ôn Bắc Bắc bị phiền, nói Tử Yên muốn đi thì tự đi đi. Tử Yên dậm chân một cái, nói nếu cô mà lấy cố đi qua thì không ổn một chút nào, nhất định Ôn Bắc Bắc phải đi lên.

Tử Yên muốn là, nếu Ôn Bắc Bắc cùng Tần Duẫn Chi quen biết, tự nhiên cũng có thể giới thiệu cho cô quen Tần Duẫn Chi, chuyện sau đó tính tiếp.

Ôn Bắc Bắc cũng chỉ là vô tình biết nhà Tần Duẫn Chi. Chỗ ở của đàn ông độc thân, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ đến. Nhưng Tử Yên đã ôm cánh tay làm nũng, bắt đầu dàn thế trận tấn công, thậm chí còn làm bộ muốn ôm nốt chân Ôn Bắc Bắc khiến cô tiến thoái lưỡng nan. Vì thế Ôn Bắc Bắc, chỉ có thể ôm sách, lên lầu.

Kỳ thật, khéo là cô cũng đang có phần học không hiểu được, muốn đi hỏi Tần Duẫn Chi một chút. Vấn đề này đã lâu rồi không dám hỏi, dù sao cô cũng chỉ học ké, tan học cô không dám quang minh chính đại đi hỏi bài, giống như thể chiếm lấy giáo viên của người khác vậy. Hơn nữa, ở Viện văn học, Tần Duẫn Chi dường như rất được hoan nghênh.

Bị Tử Yên “giúp đỡ” lên lầu, cuối cùng Ôn Bắc Bắc mới gõ gõ cửa phòng Tần Duẫn Chi.

Vốn đang ở trong phòng đọc sách, Tần Duẫn Chi nghe có người gõ cửa liền đi ra. Trong phòng ảm áp, anh chỉ mặc quần áo mỏng. Mở cửa ra, nhìn thấy Ôn Bắc Bắc mặc áo khoác lông, tay cầm sách, ánh mắt còn nhìn về phía thang lầu.

Ngay lúc Tần Duẫn Chi mở cửa, Tử Yên cô nương lồi lồi kéo kéo cô lên lầu đã nhanh như chớp bỏ chạy xuống dưới. Ôn Bắc Bắc nhú nhú mày, xoay qua, liền bắt gặp đôi mắt ôn hòa của Tần Duẫn Chi.

“Ôn Bắc Bắc, sao em lại lên đây?”

“À, em...em có mấy vấn đề muốn hỏi thầy ạ...” Cô đột nhiên có chút lắp bắp.

“Vậy, vào nhà trước đã.” Tần Duẫn Chi như thể có chút do dự, nhưng rốt cuộc vẫn nghiêng người để cho Ôn Bắc Bắc vào nhà.

Đây là nhà của đàn ông độc thân nha, Bắc Bắc suy nghĩ. Toàn bộ phòng khách được phủ một màu vàng nhạt, sô pha màu vàng đậm hơn một chút, phong cách trang trí gọn gàng, thực sạch sẽ, không chút lạnh lẽo. Trong phòng có mấy sưởi khiến cho Bắc Bắc thư thái hơn rất nhiều. Cô cởi áo khoác lông, suy nghĩ một chút rồi mới hỏi Tần Duẫn Chi, “Thầy, cái này để chỗ nào ạ?”

Tần Duẫn Chi đứng ở cửa, nhìn thoáng qua Ôn Bắc Bắc. Cô gái nhỏ chỉ mặc một áo tay dài bên trong, cái áo rộng thùng thình giống như bao tải nhét hết cô vào bên trong, rất hợp với mái tóc ngắn ngắn của cô. Anh cầm lấy áo lông trong tay cô, treo lên giá ở cửa ra vào.

“Em gặp vấn đề gì?” Tần Duẫn Chi nhìn cô đang cầm sách cầm vở, hỏi.

Ôn Bắc Bắc cứ đứng như vậy mà mở sách, tìm tìm trang, chỉ vào tựa đề bên trên, là khái niệm “Vô mục đích tính”, “Hợp mục đích tính”, có chút quanh co nói: “Em nhớ rõ lời của thầy, nhưng mà không hiểu được ạ.”

Tần Duẫn Chi đi đến phía sau cô, cúi đầu nhìn sách, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái chọt bọc lấy Ôn Bắc Bắc. Trong nháy mắt, Bắc Bắc giống như thể bị “điểm huyết”, tim bắt đầu nhảy loạn không quy tắc. Loại tình huống này đúng là cực kỳ khó xử.

“Là phần này sao. Hợp mục đích tính là khái niệm quan trọng trong mỹ học Kant[2], liên quan tới triết học, có chút khó hiểu.” Tần Duẫn Chi nói xong đứng thẳng, thế này Ôn Bắc Bắc mới thở phào được một hơi.

Tần Duẫn Chi vừa nói vừa đi vào thư phòng: “Thầy lấy cho em mấy cuốn sách này, cơ bản em cũng đã nắm được bối cảnh cùng quan niệm triết học của Kant, tự nhiên cũng dễ dàng lý giải khái niệm này hơn.”

Bắc Bắc lên tiếng, tay trái tay phải vỗ vỗ ngực, một lúc lâu sau mới định thần, nhưng cũng không thấy Tần Duẫn Chi cầm sách đi ra, do do dự dự hướng bước vào thư phòng.

“Thầy Tần?”

Ôn Bắc Bắc lên tiếng, khoanh khắc thấy thư phòng “vận mệnh” này, cô ngầy ngẩn cả người. Ba mặt của thư phòng đều là giá sách, mỗi giá cao đến tận mái nhà, một loạt sách sắp xếp chỉnh tề ngay ngắn,

Ôn Bắc Bắc thăm dò, thấy thư phòng vận mệnh khoanh khắc, nàng ngầy ngẩn cả người, thư phòng ba mặt tường tất cả đều bãi giá sách, cái giá cao chạm đến nóc nhà, một loạt sắp xếp chỉnh tề sắp hàng, chỉ là một quyển sách liên liên không có cùng bản cũ. Điều này làm cho trong nhà cũng tàng thư thật nhiều Ôn Bắc Bắc cũng xem thế là đủ rồi.

Tần Duẫn Chi đương đứng giá sách cách cửa sổ tìm sách, nghe thấy giọng Ôn Bắc Bắc liền đáp, “Trên bàn có hai cuốn, người này còn có một quyển...” Ngắt lời, anh ngẩng đầu lên, trùng hợp lại bắt gặp ánh mắt hưng phấn của Ôn Bắc Bắc. Sự hưng phấn này rất ít khi gặp, là bản năng khát cầu trí thức đối với sách vở.

“Thích đọc sách?” Anh cười hỏi.

“Dạ.” Ôn Bắc Bắc lên tiếng trả lời, nhưng ánh mắt vẫn còn nán lại ở giá sách.

“Nếu thực thích thì mượn mấy cuốn về đọc đi, đọc xong thì mượn cuốn khác.”

Ôn Bắc Bắc nghe vậy, vô cùng hứng khởi hỏi: “Có thể ạ?”

Tần Duẫn Chi cười khê, gật gật đầu, đưa sách vừa tìm được cho cô: “Mấy cuốn này đều là về Kant, không khó đọc lắm, hẳn sẽ giúp được em đôi chút.”

Bắc Bắc nhận lấy, nói cảm ơn. Sau đó, hai người chìm trong im lặng.

“Còn nữa...” Một lát sau, Ôn Bắc Bắc mở miệng: “Thầy Tần, em có thể không gọi thầy là thầy mà gọi bằng tiên sinh?”

“Tiên sinh?” Tần Duẫn Chi nhú mày.

“Vâng.” Bắc Bắc hơi chu môi: “Em cảm thấy tiên sinh có phong cách cổ, hợp với thầy hơn.”

Trong ánh mắt của cô có ánh sáng lóe ra, Ôn Bắc Bắc cũng không biết vì sao bản thân mình lại nói như vậy, chỉ là trong đầu có cảm giác đó, thực vi diệu.

Tần Duẫn Chi nhìn cô, rớt cuộc thở dài, đồng ý:

“Tùy em vậy.”

[1]: Như đắm chìm trong gió xuân.

[2]: Immanuel Kant, được xem là triết gia quan trọng nhất của nước Đức, hơn nữa là triết gia lớn nhất của thời kỳ cận đại, của nền văn hóa tân tiến và của nhiều lĩnh vực khoa học nhân văn khác.

5. Chương 05

Ôn Bắc Bắc xuống lầu, tất nhiên là bị Tử Yên tóm được rồi hỏi không ngừng. Bắc Bắc trả lời câu nào câu nấy có chút máy móc, đại để là cô còn đang đắm chìm trong tiếng tim đập không theo quy luật lúc này.

“Này này, nhà thầy ấy còn gì đặc biệt không nha?” Khép lại cửa phòng, Tử Yên vẫn tiếp tục ồn ào hỏi.

Ôn Bắc Bắc dừng một chút, cởi áo khoác ra treo lên móc, nói: “Có một thư phòng vô cùng lớn, rất nhiều sách.”

“Ôi chao, không sai nha, cùng nhà cậu giống nhau, vẫn là một người ở, điều kiện thế này tốt lắm. Cái này, mình thế nào cũng phải chuyển ngành thôi!”

“Tử Yên.” Ôn Bắc Bắc đột nhiên nhìn về phía cô bạn, nghiêm túc hỏi: “Thầy Tần là giáo viên. Cậu không phải là thật lòng chứ?”

“Thầy giáo thì sao đâu.” Tử Yên nhún vai: “Chỉ cần mình không học môn của anh, anh sẽ không phải là thầy giáo của mình. Hơn nữa, cho dù anh thực sự là thầy mình thì thế nào. Giám đốc công ty của mẹ mình đó, vốn là giáo sư đại học nha, vợ ông ấy trước kia cũng từng là học trò á.”

Tử Yên nói xong, còn bồi thêm một câu, “Cho nên, Ôn Bắc Bắc, cho dù là cậu học môn của Tần Duẫn Chi, cậu theo đuổi anh cũng chẳng có gì sai.”

“Cậu đừng nói bậy.” Ôn Bắc Bắc vội vàng đáp, như thể vừa bị đâm đến chỗ đau vậy.

Tử Yên hiểu được tư tưởng truyền thống ăn sâu vào máu của Ôn Bắc Bắc, cũng không tiếp tục trêu cô nữa, cười hề hề đổi đề tài.

Bởi vì ngày kia ba mẹ Ôn Bắc Bắc sẽ về nhà, Tử Yên đành phải về phòng ngủ, nhưng may là nam sinh theo đuổi Tử Yên cũng không xuất hiện lần nào nữa. Rốt cuộc người đó cũng có chút mặt mũi, Tử Yên cự tuyệt lại né tránh nên cũng buông tay.

Sau đó, theo thường lệ, Bắc Bắc lúc chạy thể dục buổi sáng gặp Tần Duẫn Chi, theo thường lệ chạy cùng anh, theo thường lệ cúi đầu nghe nhạc, không nói lời nào. Ngày qua ngày lại trời càng thêm lạnh, cô cứ đi theo sau anh, cảm giác này khiến cô có cảm giác không thể chạm đến người đàn ông kia được.

Hỏi mượn sách Tần Duẫn Chi, Ôn Bắc Bắc đã đọc xong trong nửa tháng, chỉ là cô không dám đến thẳng nhà Tần Duẫn Chi, chần chừ chờ chờ qua mấy ngày mới nhân lúc tan học nói chuyện.

“Tiên sinh.”

Bắc Bắc đi đến trước bụi giăng, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Tần Duẫn Chi đang dọn dẹp sách vở chuẩn bị đi, nghe vậy ngừng đầu lên, gặp phải Bắc Bắc, mới giật mình hiểu được một tiếng “tiên sinh” kia.

“Đọc xong sách rồi?” Cô không mở miệng anh cũng đoán được.

Ôn Bắc Bắc gật gật đầu, “Chuyện đó, em muốn mượn sách khác xem, không biết...” Cô nói chuyện lại có chút ngập ngừng.

Khóe môi Tần Duẫn Chi hơi hơi gợn lên, hỏi: “Lát nữa em còn có giờ không?”

“A, không có á.”

“Vậy thuận đường cùng nhau về đi, nhân tiện đổi sách luôn.”

Tần Duẫn Chi nghiêng đầu, mà Ôn Bắc Bắc, qua vài giây mới tiêu hóa xong lời của anh, sau đó vui sướng đồng ý. Anh đi trước ra cửa, cô liền bước theo sau.

Tuy nói là đi cùng được, nhưng Ôn Bắc Bắc không đi bên cạnh Tần Duẫn Chi, luôn luôn đi sau anh nửa bước, giống hệt một cô hầu nhỏ vậy.

“Lý tính của Kant thuần phê phán, hẳn có chút mệt.” Tần Duẫn Chi mở đề tài trước. Nếu cả đoạn đường cứ một trước một sau đi thế này thực có chút quái dị.

“Triết học, thực sự rất khó.” Ôn Bắc Bắc gãi gãi đầu, mái tóc ngắn xù lên một chút, biểu tình của cô có chút buồn rầu: “Cho nên, muốn tiên sinh giới thiệu một vài cuốn sách liên quan, bằng không thực sự không thể nào hiểu được.”

“Từ từ rồi sẽ đến.” Tần Duẫn Chi nghiêng đầu nhìn cô: “Triết học quả thực không phải là thế giới dễ hiểu. Tôi cũng chỉ là người đứng ngoài cửa, nếu em thật sự cảm thấy hứng thú, cũng có thể đi dự thính mấy môn bên ngành Triết học.”

Bắc Bắc không nói tiếp. Đến khu nhà ở, Bắc Bắc liền cùng Tần Duẫn Chi lên lầu. Vào cửa, cô lấy sách từ trong cặp ra trả lại cho Tần Duẫn Chi.

“Mấy cuốn sách nặng như vậy em công hết lên lớp làm cái gì?” Tần Duẫn Chi nhìn cô, thực có chút dở khóc dở cười, “Sao không trực tiếp lên lầu tìm tôi? Tôi đáng sợ đến vậy sao?”

Ôn Bắc Bắc lập tức lắc đầu phủ nhận, biên độ rất lớn: “Không phải. Tiên sinh là người tốt. Chỉ là, em không dám...”

“Em thật đúng là...” Tần Duẩn Chi đã bị cô nhóc này làm cho ghen lời: “Sau này, em có gì muốn xem, hoặc muốn đổi sách cứ đi lên là được. Đừng ngốc như vậy, hiểu không?”

Giọng nói của anh rất nghiêm túc, đáng vẻ cũng như vậy, Bắc Bắc lập tức trôi chảy đồng ý.

“Đi vào thư phòng xem cuốn nào muốn đọc đi. Nhân tiện tôi cũng giới thiệu cho em mấy cuốn.” Tần Duẩn Chi thu hồi biểu tình nghiêm túc, lấy sách trên tay Bắc Bắc, đi vào thư phòng.

Chiều hôm đó, sắc trời có chút âm u, thư phòng mờ mờ tối, Tần Duẩn Chi mở đèn. Ngọn đèn ấm áp chiếu vào mắt, đổ vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, như thể bọc một vầng sáng nhạt dịu dàng. Tầm mắt trở lại trên giá sách, mọi điều quen thuộc dường như hỗn loạn, Bắc Bắc dù cố gắng như thế nào cũng không thể xem hết tựa đề của một cuốn.

Mọi suy nghĩ giờ đây đều lui xuống, chỉ còn lại tiếng vang, thỉnh thoảng gấp gáp, một chút rồi lại một chút, càng lúc càng mạnh mẽ, như là có gì đương phát nổ ầm ừng đầu đó, như là tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc, có tiết tấu, nhưng là tiết tấu nhanh đến dọa người.

Ôn Bắc Bắc vuốt ngực mình, cách một lớp áo thực dày, trời, cảm xúc này quả là thật, là tim của cô đập, là tiếng tim đập thỉnh thoảng như trống đánh reo hò, vang thẳng đến tai.

“Mấy cuốn này không tệ lắm, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.” Tần Duẩn Chi tìm được sách, đưa cho Ôn Bắc Bắc, lại phát hiện cô ngơ ngác nhìn giá sách, không phải là hưng phấn như lần trước nhìn thấy.

“Ôn Bắc Bắc?”

Tiếng gọi của Tần Duẩn Chi kéo Ôn Bắc Bắc hoàn hồn, cô nghiêng đầu nhìn, ngơ ngẩn nhìn sách Tần Duẩn Chi đưa, lập tức đỡ lấy. Cầm sách xong, Ôn Bắc Bắc liền mở miệng, “Chuyện đó, thầy, không đúng, tiên sinh, em đi trước. Cảm ơn ạ.”

Còn chưa chờ Tần Duẩn Chi phục hồi tinh thần, Ôn Bắc Bắc liền nhanh chóng chạy như chớp, để lại Tần Duẩn Chi sững sờ tại chỗ.

Ôn Bắc Bắc hốt hốt hoảng hoảng về nhà, cầm theo sách của cặp, bỏ chạy xuống lầu, vòng mấy bậc thang chạy thẳng một mạch không ngoảnh đầu lại, ngay cả MP3 cũng không còn tâm trí nào mà mang theo. Trở về đến phòng mình, cũng gần hai mươi phút, toàn thân Ôn Bắc Bắc đều là mồ hôi, áo khoác dán dính sau lưng.

Ngồi trước bàn học, Ôn Bắc Bắc xoa xoa chân, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ rồi ngáy người một lát, sau đó cầm lấy điện thoại di động, nhấn số gọi điện cho Cốc Mễ.

Cốc Mễ dường như đang đi chơi, bên kia điện thoại có tiếng người ồn ào. Cốc Mễ phải tách ra đi đến nơi khác mới bắt đầu nhập cuộc nói chuyện cùng Ôn Bắc Bắc.

“Giờ này sao cậu gọi điện cho mình thế? Có chuyện gì sao?” Cốc Mễ hiểu rõ, Ôn Bắc Bắc rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho cô, bởi vì Bắc Bắc rất ít có việc gì mà chia sẻ mà oán giận, cuộc sống của cô sạch sẽ tựa như một tờ giấy trắng vậy.

“Ừm.” Bắc Bắc ôm đầu gối. Ngoài cửa sổ, tịch dương dường như dần buông xuống. Cô cụp mắt, rốt cuộc cũng nói ra câu kia: “Mề, mình nghĩ là mình có khả năng thích một người mất rồi.”

“Ôi? Là thích như thế nào?”

Một tay ôm lấy đầu gối, Ôn Bắc Bắc nghiêng đầu, giọng nói ngập ngừng: “Hắn là...như nữ sinh thích nam sinh vậy.”

6. Chương 06

Tâm trạng của Cốc Mễ hôm nay không tốt lắm, nên mới cùng mấy bạn trong lớp ra ngoài hát giải buồn. Nghe Ôn Bắc Bắc nói xong, cô nàng thực sự vô cùng vui vẻ. Con nhỏ thời xưa kia ấy vậy mà cũng nói “Giống như nữ sinh thích nam sinh”, thật sự là tin tức chấn động nha.

“Mình hỏi, đó là ai vậy? Sẽ không phải là Nerd gì đó chứ?” Cốc Mễ hỏi.

“Không phải.” Ôn Bắc Bắc giật giật quai hàm: “Mình đã nói rất nhiều lần, đừng cười mình là Nerd.”

“Được rồi được rồi, không giận nữa. Người đó là ai thế?”

“Đó là...giáo sư của Viện văn ấy. Học kỳ này mới chuyển đến tầng trên nhà mình.”

“Ồi? Trên lầu á? Cái này...” Cốc Mễ suy nghĩ một lát mới tìm thấy trọng điểm: “Có đúng hay không vậy, Ôn Bắc Bắc, cậu đang nói là, cậu thích một thầy giáo ư? Đây chính là tình cảm thầy trò, còn cậu lỗi thời như vậy, từ khi nào mà tân tiến đến vậy nha?”

“Mình không biết nữa, Tiểu Mễ...” Ôn Bắc Bắc co chân, ngón tay vẽ mấy vòng tròn vô định: “Mình chỉ là...Lúc nhìn thấy thầy ấy, tim tự nhiên đập rất nhanh. Thầy ấy rất giỏi, chỉ là...”

“Giờ cậu nói rõ ràng chi tiết hết mọi thứ đi, xong mình phân tích cho mà nghe.”

Cốc Mễ nói xong, Ôn Bắc Bắc bắt đầu nói hết tâm sự với Tần Duẫn Chi ra. Cốc Mễ ở bên kia đầu dây trầm ngâm một lát, nói:

“Mình nói này Bắc Bắc, đây không nhất định là tình yêu đâu. Cậu xem, thầy ấy có học vấn rộng, vẻ ngoài cũng rất được, người lại nhẹ nhàng, bác học đa tài đủ thứ. Cậu thực ngưỡng mộ thầy ấy, sau đó cảm thấy hào quang xoay xoay chung quanh thầy ấy là chuyện bình thường ấy. Giống như trước kia cậu cũng từng sùng bái ba cậu vậy đó. Bởi vì sùng bái, cho nên mỗi lúc nhìn sẽ thấy khản trương hồi hộp. Huống chi tuổi của thầy cũng không lớn, nên dễ dàng khiến cậu nghĩ đến phương diện kia mà thôi.”

Ôn Bắc Bắc cúi đầu, chưa trả lời lại. Cốc Mễ thấy đầu dây bên kia trầm mặc, còn nói: “Kỳ thật, cái đứa lỗi thời mà có cảm xúc đó như cậu thì mình hẳn là nên cổ vũ một chút. Không phải là vì quan hệ thầy trò mà mình ngăn cản cậu, hay cảm thấy có khó khăn gì đó, nhưng việc này là không thể nói lung tung được. Hơn nữa...Bắc Bắc này, yêu một người ấy, thật sự rất mệt mỏi. Con gái tui mình lại càng dễ chịu thiệt hơn nữa...”

“Tiểu Mễ, cậu có chuyện gì phải không?” Ôn Bắc Bắc cảm thấy người đương nói ra mấy câu bảo thủ cùng tiêu cực này thực không giống với cô nàng Cốc Mễ luôn hấp tấp kia.

“Ừm...” Cốc Mễ muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, vẫn hi hi ha ha trước sau như một: “Cậu lo chính mình cho tốt trước đã. Còn nữa, đừng gọi người ta là tiên sinh gì gì đấy. Đừng có nghĩ là người ta cũng lỗi thời y hệt cậu nha. Hơn nữa, tiên sinh tiên sinh, nghe giống giống ông xã vậy á, để hiểu lầm không tốt đâu.”

“Được, mình hiểu rồi, cậu không cần nói nhiều như vậy.” Bắc Bắc bĩu môi. Cô đối với cách gọi “tiên sinh” này cũng không có nghĩ nhiều lắm, có lẽ chỉ là đơn thuần muốn tách biệt những giáo sư khác với Tần Duẫn Chi.

Sau có người kêu Cốc Mễ, cô nàng vội vàng ngắt điện thoại.

Ôn Bắc Bắc đặt di động xuống. Ngoài kia, mặt trời càng lúc càng chìm xuống, không gian cũng tối hơn. Bụng cô có tiếng kêu, thế này mới nhớ đến hôm nay ba mẹ đều không ăn cơm ở nhà. Đầu choáng một chút, Bắc Bắc mới tạm thời đem chuyện của Tần Duẫn Chi sang một bên, tự làm cơm tối.

Chỉ là những tạp niệm này, một khi đã đeo vào sẽ rất khó bỏ xuống. Buổi tối, Bắc Bắc có làm gì cũng không xem sách vào, vì thế tắm luôn, tính đi ngủ sớm. Vừa thay áo ngủ, cửa chính đã phát ra động tĩnh. Bắc Bắc vừa rửa mặt đi ra, đã thấy ba mở cửa bước vào.

“Ba.” Bắc Bắc gọi một tiếng, đang định về phòng đã nhìn thấy phía sau ba còn một người nữa.

Ba Bắc Bắc thấy cô đang mặc áo ngủ, cũng có chút “xuất hồ ý liệu” (ý chỉ sự bất ngờ): “Hôm nay con đi ngủ sớm như vậy sao?”

“Dạ? À, hôm nay con thấy hơi mệt.” Bắc Bắc lấy lại tinh thần, trả lời ba, nhưng ánh mắt vẫn là không khỏi lướt qua người thanh niên xa lạ theo ba mình vào nhà.

“Ừ, để ba giới thiệu cho con một chút. Đây là con trai bạn thân của ba, Thi Lỗi. Khó có dịp đến đây nên mới mời cậu ấy lên lầu ngồi một chút.” Ba Bắc Bắc nói xong, xoay sang người con trai tên Thi Lỗi kia, nói: “Đây là con gái của chú, Bắc Bắc.”

Ánh mắt Thi Lỗi chiếu thần vào Bắc Bắc, sau đó nhếch môi lên, “Xin chào.”

“Xin chào.” Bắc Bắc dậm dậm trả lời một câu, nhưng trong lòng lại cảm thấy bộ dạng người này có chút gì đó khó chịu. Bắc Bắc vẫn không thích nổi mấy người đào hoa, hoàn toàn tương phản với dạng Cốc Mễ thích. “Vậy, con về phòng ngủ trước ạ.” Bắc Bắc gãi đầu, nói.

“Vậy con đi ngủ sớm đi.”

Ba đã lên tiếng, Bắc Bắc liền đi về phòng. Ánh mắt của Thi Lỗi dường như cố định luôn trên cổ áo ngủ gài kín đến nóng nực của Ôn Bắc Bắc, bên môi nhếch lên với ý cười không dễ thấy, cô gái này không phải là từ cổ đại xuyên không ngược đến đây đi?

Nằm ở trên giường, cả đầu Ôn Bắc Bắc đều là hìn ảnh của Tần Duẫn Chi. Lời anh nói, chữ anh viết, khuôn mặt của anh...Trần trọc đi trần trọc lại, Bắc Bắc nhai mãi, “Đó là sùng bái, sùng bái, sùng bái”. Lập lại không biết bao nhiêu lần mới rút cuộc mơ mơ màng màng ngủ quên.

Cách thức tự kỷ ám thị kia của Ôn Bắc Bắc sau rốt cũng có tác dụng. Mấy ngày nay cô chạy thể dục buổi sáng thấy Tần Duẫn Chi, cũng không có cảm giác tim đập nhanh như vậy nữa, nhưng mà ăn nói cũng không hết ngập ngừng được. Điều này càng khiến cô tin vào chữ “sùng bái” kia kiên định hơn, gặp thần tượng, miệng lắp ba lắp bắp cũng là chuyện bình thường mà.

Rất nhanh đã đến cuối năm, mùa đông Thẩm Dương rất lạnh. Thân thể Ôn Bắc Bắc có tính hàn, ngay khi người khác còn đang mặc áo len mỏng, cô đã bắt đầu mặc áo khoác lông dày, giờ phút này đương nhiên là trở thành một cục tròn vo. Nếu không phải đi học, cô thực sự không muốn ra ngoài, nhưng thể dục buổi sáng lại không bỏ được. Tử Yên thì khỏi cần nói, mấy ngày rồi còn chưa gặp được cô nhỏ kia, có lẽ lại cúp học. Vì yên tĩnh được chút nên Ôn Bắc Bắc rất mừng, miễn cho Tử Yên cứ luôn miệng nhắc tới Tần Duẫn Chi bên tai cô.

Bình an qua ngày, đến thứ ba, ngay trong giờ Tần Duẫn Chi, mấy cô gái trong Viện văn đều trốn học ra ngoài hẹn hò, lớp học vốn ít người lại càng thêm vắng vẻ. Điều này Tần Duẫn Chi hiểu được, cũng không cố ý điểm danh. Dù sao cũng rất thông cảm với độ tuổi này, cũng nên cứng đầu tùy hứng một chút, sau này khi bước chân vào xã hội, sẽ không còn có thể tự do tự tại như vậy nữa.

Kết thúc giờ học, Ôn Bắc Bắc liền đi tìm Tần Duẫn Chi, tính cùng anh về nhà, nhân tiện trả sách cho anh. Sách Bắc Bắc mượn cũng đã đọc lâu rồi, đọc cũng đọc nát hết, cũng không nên vì mấy chuyện kia mà ngại ngùng.

Hai người đi đến khu ký túc, tới lầu dưới, Bắc Bắc mới bắt đầu tìm chìa khóa. Nhưng là từ túi áo khoác lông, ví tiền, túi quần, cuối cùng như muốn lục tung cả túi xách lên cũng không thể tìm được chìa khóa nhà mình.

“Không mang chìa khóa?” Tần Duẫn Chi cũng không có chuyện gì vội vã, thấy vẻ mặt cô khẩn trương liền hỏi.

“Chắc là có mang theo ạ...” Bắc Bắc đột nhiên vỗ đầu, “Ôi, hôm nay em thay đồ, quên không lấy chìa khóa từ túi quần ra.”

“Khi nào giáo sư Ôn sẽ về nhà?”

“Ba ra ngoài họp, mẹ đi ăn với bạn...chắc cũng phải tám chín giờ gì đó ạ.” Ôn Bắc Bắc ảo não nói, thật sự là vất vả bữa bãi.

Tần Duẩn Chi thu hết mấy biểu tình của Ôn Bắc Bắc vào mắt, anh nghĩ một lát rồi mở miệng: “Ôn Bắc Bắc.”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu lên, không hiểu.

“Xem ra, để bình an qua đêm này, em chỉ có thể nương nhờ nhà của tôi.”

7. Chương 07

Đứng ở bên ngoài nhất định sẽ bị đông lạnh thành tảng đá luôn, huống chi đây cũng không phải lần đầu vào nhà Tần Duẩn Chi, Ôn Bắc Bắc cũng vốn không có ý định từ chối, đi theo Tần Duẩn Chi lên lầu, nhân tiện gọi điện thoại cho mẹ nói mọi chuyện vẫn ổn, để cho mẹ yên tâm cơm nước xong mới về.

Bên trong có máy sưởi, vừa bước vào nhà không sợ lạnh gì nữa. Tần Duẩn Chi thay quần áo ở nhà, rửa tay, nói với Ôn Bắc Bắc đừng tần ngần giữa phòng khách không biết làm cái gì:

“Tôi không nghĩ hôm nay có em nên không chuẩn bị gì được, không có thức ăn sẵn, phải nấu một chút, không sao chứ?”

Ôn Bắc Bắc nhanh nhẹn lắc đầu: “Là em phiền thầy trước...Um...Thầy, em đến giúp thầy!” Cô buông cặp sách xuống, hỏi: “À, toilet là ở chỗ đó ạ?”

Bởi vì lầu trên giống lầu dưới, cho nên nhà Tần Duẩn Chi cũng tựa như nhà Ôn Bắc Bắc vậy. Tần Duẩn Chi gạt gạt đầu, Ôn Bắc Bắc liền đi lẹ qua.

Đợi Ôn Bắc Bắc rửa tay xong đi đến bếp, Tần Duẩn Chi đã thái xong nguyên liệu nấu ăn. Cánh tay áo dài được cuộn lên đến khuỷu tay, theo động tác hạ dao, đường cong cơ bắp của cánh tay hơi hơi phập phồng. Tốc độ thái thức ăn rất nhanh, dường như đã quá quen thuộc, vừa nhìn thấy đã biết đây là người thường xuyên nấu nướng.

Bắc Bắc đang tưởng tượng, nếu Tử Yên biết Tần Duẩn Chi nấu ăn được, nhất định sẽ kéo mình làm phiền hai ba bận nữa. Tử Yên nói, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, loại đàn ông như vậy đã bị tuyệt chủng trên địa cầu này từ lâu. Mà cho dù có á, chắc chắn cũng đã có chủ đóng tên.

Ngay lúc Bắc Bắc đương ngốc người ra, Tần Duẩn Chi đã thái xong hành gừng tỏi. Anh quay lại nhìn Ôn Bắc Bắc, liền nói: “Thật muốn giúp sao?”

Ôn Bắc Bắc liên tục gạt đầu. Tần Duẩn Chi lại có chút hoài nghi nhú nhú mày: “Em biết nấu ăn?”

“Ba mẹ thường xuyên không có ở nhà, mà cũng không thể ăn cơm ngoài hoài được nên cũng phải biết nấu nướng chút đỉnh ạ.” Ôn Bắc Bắc gãi gãi đầu: “Tuy rằng không được ngon, nhưng ít nhất cũng không khó ăn.”

“Vậy em giúp tôi thái cải trắng này đi, sau đó xào lên. Thầy luộc đậu cô-ve với sườn.”

Vì thế, Ôn Bắc Bắc lấy cải trắng, thái từng miếng từng miếng vuông vức. Tần Duẩn Chi làm nóng nồi xong, đổ dầu vào kèm theo hành gừng tỏi mới thái xong. Vừa khử được một chút, nồi vang lên tiếng xèo xèo, mùi hương tỏa ra, trong một thoáng, toàn bộ căn bếp nhỏ tràn ngập hương vị gia đình. Nêm thêm gia vị, chín tới, Tần Duẩn Chi đã chuẩn bị xong sườn, bắt nồi xuống xào.

Kỳ thật Bắc Bắc cũng không giúp được gì nhiều lắm, Tần Duẩn Chi hiển nhiên đã là cao thủ, về phần muối dầm gì đó ở đâu, chủ nhân tất nhiên quen thuộc hơn khách. Bắc Bắc ngay cả làm nước tương cũng không phải đập tay, chỉ đứng đó ngó Tần Duẩn Chi làm.

Một phen luộc luộc xào xào nấu nấu xong, hai người ngồi trên bàn ăn thì cũng đã là chuyện của nửa tiếng sau. Giờ Ôn Bắc Bắc mới phát huy được tác dụng, bưng thức ăn nóng lên bàn ăn, Tần Duẫn Chi cầm theo bát đũa, xới cơm.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tần Duẫn Chi cầm đũa, hòa nhã nói: “Ném thử xem, không biết có hợp khẩu bị của em không.”

“Thầy khách sáo quá rồi! Là em đến phiên hà thầy, như vậy đã thực ngưng ngưng...” Mặt Ôn Bắc Bắc đỏ lên. Phiên Tần Duẫn Chi nấu ăn, chính mình cũng chẳng giúp gì được, cô thực sự là cảm thấy nên xin lỗi anh một chút, anh còn khách sáo đến như vậy...

“Được rồi.” Tần Duẫn Chi cười khê: “Tôi cũng muốn nấu cơm, nên em nhân tiện cũng không phiền phức gì cả, lời khách sáo không nên nói nhiều, em ăn đi.”

Ôn Bắc Bắc vì thế cũng không nói nhiều, cầm đũa bắt đầu ăn cơm. Tần Duẫn Chi làm đồ ăn tại nhà, một mặn hai luộc một canh. Vô cùng đơn giản nhưng đầy đủ cả. Hương vị không thể nói là rất ngon, nhưng cũng không thể nói là dở được. So với khả năng nấu ăn của Ôn Bắc Bắc thì, tay nghề của người này quả thực cao thâm hơn vài tầng.

Hai người ăn cơm cũng thực im lặng, lâu lâu có tiếng lách cách bát đũa chạm vào nhau. Tuy Ôn Bắc Bắc đương cật lực dồn hết tập trung chú ý vào chuyện ăn cơm, nhưng cũng không tránh được nhìn trộm Tần Duẫn Chi. Cho dù là anh đương ăn cơm cũng không nhanh không chậm, bộ dạng cực kỳ gia giáo nghiêm chỉnh, so với mấy đứa bạn vui đùa ăn nhanh để còn học thì, đáng vẻ Tần Duẫn Chi ăn cơm, tuyệt đối có thể “tú sắc khả xan” (ý chỉ nhìn cái đẹp thay việc ăn uống.)

Trái tim trong ngực Ôn Bắc Bắc, thật bất cẩn, bắt đầu nhảy lên không khống chế được. Ngay cả “Luận sùng bái” Ôn Bắc Bắc mặc niệm cả buổi hôm qua cũng quên sạch, chỉ lo vội vàng cúi đầu ăn cơm, che lấp cảm giác rung động trong lòng.

Ăn cơm xong, thu dọn bát đũa để vào máy rửa bát cũng không đến bảy giờ. Tần Duẫn Chi liền hỏi Ôn Bắc Bắc có muốn đến thư phòng đọc sách không. Cô vì thế vô cùng hơn hớn, vui vẻ đi cùng. Đúng lúc Tần Duẫn Chi cũng viết luận văn, cùng cô vào thư phòng luôn.

“Lẽ Noel em không đi chơi với các bạn sao?” Lúc Tần Duẫn Chi chọn sách, tùy ý hỏi một câu.

“Còn thầy thì sao ạ, thầy cũng không đi ra ngoài?” Ôn Bắc Bắc nhướn người lên, soi sách văn học cổ tìm tình yêu đích thực đời mình.

Tần Duẫn Chi không nghĩ tới việc cô sẽ hỏi ngược lại, hơi giật mình một chút, lập tức đáp: “Không muốn đi ra ngoài, cũng không có người đi cùng.”

Nửa câu sau của anh, âm điệu có chút thấp, Ôn Bắc Bắc không nghe rõ lắm, nâng mắt lên, “Cái gì ạ?” một tiếng. Tần Duẫn Chi rút sách ra, trả lời: “Không có gì, em cần dùng bàn không?”

Ôn Bắc Bắc nhìn bàn trong thư phòng, trên đó có một chiếc máy tính với vài cuốn sách cùng vở, cô lắc lắc đầu: “Em tự tìm chỗ ngồi được ạ, thầy không cần lo lắng.”

Tần Duẫn Chi gật gật đầu, liền mở máy tính trên bàn lên, bắt đầu viết luận văn của mình. Ôn Bắc Bắc tìm được một bản sách cổ, liền đi vào trong phòng khách, ngồi xuống sofa đọc. Vì đương ở nhà Tần Duẫn Chi, cô không tiện gác hai chân lên bàn, đành phải ngồi nghiêm chỉnh. May mà có mang theo MP3, cô đeo tai nghe lên, bắt đầu đọc sách.

Vừa đọc được một lúc, thời gian trôi qua lúc nào không hay biết. Đến lúc chuông cửa nhà Tần Duẫn Chi vang lên, thế này mới thấy đã qua tám giờ. Tần Duẫn Chi bước ra thư phòng, đi mở cửa.

Quả nhiên là mẹ Ôn tới đón Bắc Bắc. Bắc Bắc vội vàng tháo tai nghe điện thoại xuống đứng dậy chạy tới, mẹ Ôn nói lời cảm ơn Tần Duẫn Chi, nói Bắc Bắc đến làm phiên nhiều.

Tần Duẫn Chi lại lắc lắc đầu, nói Bắc Bắc thực im lặng, sẽ không quấy rầy nhiều, hơn nữa cô lại là một đứa trẻ ngoan ngoan. Giờ phút này, Bắc Bắc đứng bên cạnh, nghe được những lời khen của anh, tận đáy lòng không có cách nào kiềm nén được chút vui vẻ. Tần Duẫn Chi nói xong, còn xoa xoa đầu Ôn Bắc Bắc.

Hành động này khiến tim Bắc Bắc cơ hồ như muốn nhảy khỏi cổ học, cô cũng lập tức muốn kể với Cốc Mễ, lập tức đi niệm “Luận Sùng báí.”

Cảm xúc mênh mênh mang mang, Ôn Bắc Bắc cũng không biết mình xuống lầu với mẹ thế nào nên cũng không chú ý đến MP3 vẫn còn để lại trên sô pha nhà Tần Duẫn Chi. Lúc Tần Duẫn Chi quay vào, cầm sách trên sô pha lên mới nhìn thấy chiếc MP3, một bài hát đang chạy với chế độ lặp lại, là bài hát Lí Diên Niên từng viết, “Phượng Bắc có giai nhân.”

Tần Duẫn Chi nhíu nhừ mày. Ca khúc này, thật quen tai. Nha đầu kia, là cố nhân?

8. Chương 08

Đến tận ngày hôm sau, Ôn Bắc Bắc mới phát hiện mình để quên máy MP3 ở chỗ Tần Duẫn Chi. Lúc sáng sớm cũng không biết anh ra ngoài hay thức dậy chưa, đành phải lên lầu gõ cửa thử.

Lúc Tần Duẫn Chi nghe tiếng gõ cửa cũng là lúc đương chuẩn bị bữa sáng. Anh biết hẳn nhiên đó là Ôn Bắc Bắc. Chỉ có cô mới không thích ấn chuông cửa, cứ thích gõ như thế. Nha đầu này so với anh còn lồi thõm hơn.

Mở cửa ra, thấy Ôn Bắc Bắc trong áo lông dày, hai chân cọ vào nhau vì lạnh.

“Chào thầy buổi sáng ạ. MP3 của em hình như để quên ở đây...Hắc xì...”

Ấm áp trong nhà cuốn lấy người Bắc Bắc, chỉ khoác một cái áo khoác dày, mới có vài giây cô đã cảm thấy lạnh đến không chịu được.

“Vào nhà trước đi, bên ngoài lạnh.” Tần Duẫn Chi nghiêng người cho cô bước vào nhà.

Ôn Bắc Bắc nhanh nhẹn đi vào, chỉ một thoáng, người thoải mái hơn rất nhiều.

“Tối qua tôi mới biết, sợ em đã ngủ nên không tiện đem xuống.” Tần Duẫn Chi khép cửa, đi vào phòng ngủ.

Hiển nhiên, Tần Duẫn Chi cũng vừa mới dậy chưa bao lâu, tóc còn chưa chải, có chút rối, trang phục ở nhà tùy ý, nhưng cũng có thể nhìn thấy những đường cong cơ bắp mơ hồ. Ánh mắt Ôn Bắc Bắc dính trên người anh, mặt lại bắt đầu đỏ lên. Mình đang rớt cuộc nghĩ cái gì a, Ôn Bắc Bắc thật không ra thể thống gì.

Cầm đồ ra, chỉ thấy Ôn Bắc Bắc đương ngồi trên sô pha chờ người, Tần Duẫn Chi khẽ thở dài một cái, rớt cuộc đúng là một nha đầu kỳ lạ.

“Tôi thấy em chưa tắt MP3 nên tắt giúp em rồi. Bài hát bên trong thực xưa. Tuổi của em, không phải nên nghe âm nhạc bây giờ sao?”

Ôn Bắc Bắc nghe: “Vâng, cho nên trước kia không hợp lắm với bạn cùng lớp. Em chắc có chút kỳ.”

“Không phải.” Tần Duẫn Chi nhìn dáng vẻ có chút uể oải của cô, không khỏi đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô: “Đó là sở thích của em. Tôi cũng rất thích bài Giai nhân ca này.”

“A, thật à?” Ôn Bắc Bắc ngẩng đầu. Vừa lúc này cô còn lo lắng Tần Duẫn Chi ngại mình “cổ hủ” nữa.

“Thật sự.” Tần Duẫn Chi gật gù đầu. Hẳn chính là cô nhóc ngày xưa, mười năm trước anh đã gặp cô bé con thích bài Giai nhân ca này, cô bé con đã có ý kiến trái ngược lúc ở hội thảo văn học ngày xưa.

Ôn Bắc Bắc vui vẻ cười, sau đó gãi gãi đầu: “Chuyện kia...Thầy, có thể cho em số điện thoại của thầy được không...Bởi vì em không biết khi nào thầy có ở nhà, cho nên có số thầy cũng tiện một chút.” Tối qua Ôn Bắc Bắc đã chuẩn bị sẵn, lập tức nói ra một hơi, vẫn là mất không ít dũng khí.

“Hm? Được. Em đợi chút.” Tần Duẫn Chi phục hồi tinh thần, lấy bút một dây số, sau đó đưa cho cô.

Ôn Bắc Bắc vui vẻ nhận: “Vâng...Cảm ơn thầy, em về trước.”

Tần Duẩn Chi gật gật đầu liền đứng dậy mở cửa giúp cô. Ôn Bắc Bắc nhanh lẹ mặc áo khoác ra ngoài. Mới đi được vài bước xuống bậc thang, lại nghe tiếng Tần Duẩn Chi gọi “Ôn Bắc Bắc.”

Bắc Bắc dừng bước, quay đầu nhìn anh khó hiểu. Tần Duẩn Chi không hiểu sao lại lắc đầu, nói: “Không có gì, đi về nhanh đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Ánh mắt Ôn Bắc Bắc âm âm, cười vâng một tiếng. Ngoài làn da màu bánh mật, ngũ quan Ôn Bắc Bắc rất được, lúc cười như ánh mặt trời, vào mùa đông như thế này lại đặc biệt ấm áp. Chỉ tiếc, cô không thường cười.

Đóng cửa lại, Tần Duẩn Chi hơi hạ mi mắt. Cô nhóc dường như đã quên mất anh rồi. Cũng phải, khi đó cô mới mười tuổi. Thời gian trôi qua quá nhanh, mười năm dường như trong nháy mắt.

Về đến nhà, mẹ Ôn đương định đi dạy, gặp Ôn Bắc Bắc vẻ mặt tươi cười, tò mò hỏi, “Thầy Tần nói gì với con hả, xem con kìa.”

Ôn Bắc Bắc giống như bị người khác chọc vào điểm yếu, nụ cười trên môi lập tức tắt: “Không có gì ạ, chỉ tìm thấy được cái MP3 nên con vui thôi.”

Mẹ Ôn lắc lắc đầu, không nói gì nữa. Ôn Bắc Bắc trở về phòng mình, lôi ra mảnh giấy Tần Duẩn Chi vừa viết, ôm gối hờn hờn nhìn, ngậm ngậm ngậm ngậm cả buổi.

Bây giờ Ôn Bắc Bắc có thể xác định mười phần, chính mình đã thích Tần Duẩn Chi. Loại cảm giác này thực “vi diệu”, giống như có cái gì đó đương lên men trong đáy lòng. Sáng sớm nay có thể nhìn thấy anh, cả ngày hôm nay dường như cũng đẹp lên.

Nhưng là, chuyện này, cô nên nói cho Tử Yên như thế nào đây? Không phải cô bạn cũng thích thầy Tần hay sao?

Vì vấn đề này, Ôn Bắc Bắc rối rắm rất lâu. Bạn bè của cô rất ít, Tử Yên xem như cũng là một trong số đó. Bạn bè cùng nhau thích một người, chuyện như vậy thực sự khiến cho người ta đau đầu. Chỉ là Ôn Bắc Bắc chưa kịp nghĩ nhiều cũng đã hết năm, gần đến cuối học kỳ.

Bình thường, Tử Yên vốn là người không nhiều kiên trì, giờ phút này lại hăng hái đọc sách, không có chút suy nghĩ về chuyện nào khác. Đương nhiên, Bắc Bắc cũng gác chuyện này lại.

Bắc Bắc cũng không thường nhắn tin cho Tần Duẩn Chi, chỉ nhắn một tin chúc mừng vào ngày Nguyên Đán. Còn lại, lúc nào muốn trả hay mượn sách thì nhắn báo cho anh một tiếng. Bắc Bắc nhắn một cái tin phải tốn rất nhiều thời gian. Bấm xong, lại xóa bấm lại, rồi tiếp tục như thế, vô cùng hao tổn tinh lực.

Lúc cuối kỳ, Tần Duẩn Chi lại nhắn cho cô một tin động viên. Bắc Bắc lại tiếp tục biên tập lâu thật lâu, kết quả tin gửi lại vẫn là hai chữ đơn giản, “Cảm ơn.”

Kỳ nghỉ đông, Tử Yên về nhà ở trong Nam, Tứ Hỉ cùng Tiểu Mễ cũng phải về nhà một chuyến. Ôn Bắc Bắc đi theo ba mẹ đến Hải Nam du lịch.

Biển Hải Nam, trời Hải Nam thực sự rất đẹp, nhưng Ôn Bắc Bắc cứ cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó. Nghĩ nghĩ, thì ra là xa cách Tần Duẩn Chi, có chút nhớ nhớ. Cô cũng biết trạng thái như vậy là không tốt, Tần Duẩn Chi hoàn toàn coi cô là học sinh, chính cô tương tự đơn phương mà thôi. Nhưng là cô vẫn mang theo quà từ Hải Nam về cho anh.

Còn một tuần nữa là nhập học, ba mẹ cùng nhau trở về Thẩm Dương. Dọn xong quần áo cùng hành lý, Ôn Bắc Bắc xách quà lên lầu, sáng sớm nay cô đã hỏi anh có ở nhà hay không.

Tần Duẩn Chi mở cửa, quả nhiên nhìn thấy Ôn Bắc Bắc. Ánh mắt cô nhìn anh, sau đó đưa ra một gói giấy to, “Thầy, quà từ Hải Nam ạ, ừm...Cảm ơn thầy đã dạy ở học kỳ đầu.”

Một thời gian không gặp cô, tâm trạng Tần Duẩn Chi lúc này cũng tốt lên, có chút vui đùa nói, “Nếu em muốn hối lộ để tôi cho em điểm tốt, chỉ sợ là muộn rồi.”

“Không phải đâu ạ.” Ôn Bắc Bắc bĩu môi.

Tần Duẩn Chi thấy cô như vậy, không muốn làm cô mất vui, lập tức nhận gói quà, nặng, rất nặng: “Cảm ơn em. Có muốn vào nhà ngồi một lát không?”

“Không được, không được, em phải xuống nhà dọn đồ. Ừm, thầy, hẹn gặp lại sau ạ.” Ôn Bắc Bắc nhanh tay lẹ mắt nói, đã chạy thẳng xuống lầu.

Tần Duẩn Chi nhìn bóng dáng hốt hoảng của cô, tầm mắt lại chuyển sang gói quà to kia, bên trong không phải là có cái gì “huyền cơ”? Anh vào nhà, mở gói giấy to ra, vừa thấy, nha đầu kia, lại tặng cho anh một túi đậu đỏ Hải Nam.

Đậu đỏ tương tự, cho một người con trai. Tần Duẩn Chi cầm túi đậu đỏ nặng trĩu, lại dờ khóc dở cười.

9. Chương 09

Về đến nhà, mẹ Bắc Bắc liền hỏi, con tặng quà cho thầy Tần rồi chứ?

Bắc Bắc gật gật đầu, trong lòng vẫn không yên. Tất nhiên, mẹ không biết cô tặng cái gì. Đậu đỏ tương tự, có như thế nào cũng không được xem như là một món quà tặng thỏa đáng cho thầy mình. Cũng đương nhiên một điều, Bắc Bắc không dám to gan lớn mật thổ lộ với Tần Duẩn Chi. Đối với chuyện nam nữ này, cô cũng không hiểu được nhiều lắm. Huống chi bây giờ, cô với Tần Duẩn Chi, cũng không tính là gần bó bao nhiêu. Bắc Bắc cũng không lo lắng nhiều, chỉ có chút cẩn thận như vậy. Chỉ là muốn anh để ý đến bản thân mình một chút, có điều không giống.

Rất nhanh, Tần Duẩn Chi gửi tin nhắn đến. Ôn Bắc Bắc do dự một lát, vẫn là mở ra xem.

“Cảm ơn quà của em. Chỉ là, em hiểu được ý nghĩa của đậu đỏ sao?”

Nháy mắt, tim Bắc Bắc nảy thẳng lên, thầy hỏi như vậy, chẳng lẽ là nhìn thấu tâm tư cô rồi ư? Cũng phải, đậu đỏ tương tự, ai mà chẳng biết điều này? Bây giờ cô vẫn luôn đặt anh ở vị trí của một người thầy, nếu điều này nói ra miệng, chỉ sợ nước đổ rồi không bao giờ lấy lại được. Tình nghĩa thầy trò có bao nhiêu cũng không giải quyết được gì.

Do dự mãi, Bắc Bắc mới nhắn lại bốn chữ, “Biết ạ, bỏ máu.” Tin nhắn này gửi một hồi, bên kia, Tần Duẩn Chi lại mỉm cười. Nha đầu kia thế mà cũng có thể trả lời được. Nhưng không hiểu sao, anh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô bé Bắc Bắc ấy, dù sao vẫn còn nhỏ. Điều anh cho cô, không nên, cũng không thể.

Ôn Bắc Bắc đang cầm di động, cũng rất lâu không có tin nhắn gửi đến. Cô mở hết hộp thư thoại lên, chờ đợi, dần biết rằng, mỗi khi có tin nhắn đến điện thoại sẽ rung.

Anh sẽ vừa lòng với đáp án của cô? Hay kỳ thật, căn bản là anh không cần điều đó. Anh tuy là giảng viên không lâu, nhưng sinh viên yêu thích anh cũng không thiếu. Bản thân mình không phải là sinh viên viện Văn, chỉ có ưu thế ở dưới tầng lầu nhà anh, da mặt dày mượn sách, như thế mới có cơ hội gặp mặt đôi lần. Nhưng thế thì nói lên được điều gì đây? Ôn Bắc Bắc càng nghĩ càng khó chịu, trong đáy lòng lại không quen ôm ấp tình cảm của những cô gái nhỏ khác.

Ngay lúc đương lo lắng, di động lại rung lên hai lần. Ôn Bắc Bắc lập tức mở tin nhắn ra xem. Một lát sau, cô buông di động, trái tim cũng chìm xuống, không gì ngoài lạnh. Không còn một thứ gì khác.

Tần Duẩn Chi nói: Ôn Bắc Bắc, đậu đỏ ý tương tự, về sau nếu em có người trong lòng, tặng cũng không muộn.

Mùa đông năm này, có vẻ đặc biệt kéo dài. Ngày khai giảng, nhiệt độ Thảm Dương giao động từ không đến mười độ. Cả người Ôn Bắc Bắc có chút mệt mỏi, sức lực cạn sạch.

Kỳ nghỉ đông này Ôn Bắc Bắc cũng chưa xem được bao nhiêu cuốn sách, trình độ lười nhác đã dâng đến mức cao nhất từ trước đến nay. Chủ yếu là Bắc Bắc không có biện pháp tập trung tinh thần. Cũng giống

thế, ba cuốn sách mượn ở chỗ Tần Duẩn Chi, sau sự kiện đậu đỗ kia, vẫn nằm im lìm trên bàn học của cô, không hề được chạm tới. Chỉ cần nhìn một cái, liền nghĩ đến người kia, nổi lòng cứ thế mà cảm thấy mệt mỏi chán nản. Cuối cùng, cô đành phải nhét ba cuốn sách kia vào ngăn kéo. Tần Duẩn Chi không hỏi đến, cô cũng theo hướng kéo dài được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Thậm chí, số lần Ôn Bắc Bắc ra khỏi nhà cũng giảm xuống hẳn, cô sợ gặp phải Tần Duẩn Chi. Thực vất vả mới ra khỏi cửa, còn phải nhìn chung quanh một phen. Cô biết làm như vậy sẽ khiến bản thân mình trở nên khả nghi hơn, thầy Tần có lẽ căn bản cũng không để ý gì, mà mình làm thế này đúng là chẳng có tiền đồ gì hết.

May mà ngày học đầu tiên, Tử Yên, Tứ Hỷ cùng Tiểu Mễ đều đã trở lại, mấy cô gái cùng ở một chỗ, rốt cuộc Ôn Bắc Bắc cũng có chút ổn định lại. Tứ Hỷ chính là cái máy hát, kỳ nghỉ đông, bạn học cũ tụ tập, đi ra ngoài du lịch một lần, tự nhiên có nhiều đề tài để nói. Nhưng mà kỳ nghỉ lần này là nhiều chuyện để nói nhất, đó là việc Tử Yên có bạn trai, cũng chính là thầy giáo đẹp trai năm trung học. Cô nàng nói, ngày gặp bạn học cũ, đã nhanh chóng rơi thẳng vào bể tình.

Cô nàng Tử Yên này có bạn trai, tự nhiên mà vui vẻ vô cùng, bắt đầu khoe anh chàng kia gì mà “mị phi sắc vũ”, đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn mới đến được với nhau, không có một chút vui đùa này.

Ôn Bắc Bắc ngồi ở một bên nghe, đột nhiên hỏi một câu: “Vậy còn thầy Tần thì sao? Không phải cậu cứ đòi chuyển qua chỗ thầy Tần đương dạy hả?”

“Cậu không phát hiện trên mặt Tử Yên viết bốn chữ, có mới nới cũ sao? Thiệt tình, cậu tin lời con nhỏ này quá.” Tứ Hỷ rên một tiếng, đối với chuyện Bắc Bắc tin lời Tử Yên thực không nói nổi.

Tử Yên hích Tứ Hỷ một cái, “Thế thì sao, thế thì sao chứ, khi đó mình cũng thực thích thầy Tần mờ? Nhưng tự biết hy vọng xa vời, đành phải buông tay đó.”

Tiểu Mễ ngồi một bên hừ lạnh một tiếng, “Cô gái, cô cũng thay dạ đổi lòng nhanh quá đấy.”

Câu này, kết hợp với khuôn mặt lạnh tanh kia, lại khiến cho ba cô nàng khác bật cười. Ôn Bắc Bắc vốn nên cảm thấy may mắn. Tử Yên không thích Tần Duẩn Chi, bạn bè cùng vui vẻ bên nhau như thế này, nổi buồn tự nhiên mà biến mất. Có thể nghĩ đến chuyện Tần Duẩn Chi, nụ cười lại không dừng đập tắt.

Thích một người, lại mới phát hiện chính bản thân mình tham lam rất nhiều. Lúc ban đầu nghĩ rằng, chỉ cần trong mắt anh là một cô sinh viên thì đã quá tốt. Cũng chính là khi anh hỏi cô chuyện bạn trai, cô lại phát hiện chính mình cảm thấy rằng danh hiệu học sinh kia là không đủ. Quả nhiên, càng lúc càng tham lam hơn.

Kết thúc giờ học, Bắc Bắc về nhà, ba mẹ đều ở đây cả. Ba nhìn thấy Bắc Bắc, liền nói: “Con chuẩn bị một chút, chúng ta ăn cơm tối ở ngoài. Ba có một người bạn cũ đến Thẩm Dương, muốn tiếp đãi một chút. Con không có chuyện gì quan trọng cần làm chứ?”

Bắc Bắc lắc lắc đầu, đi vào phòng thay quần áo. Kỳ thực, cho tới bây giờ, Bắc Bắc cũng không nghĩ rằng, mẹ trau chuốt một chút quần áo đã trở thành một người có khí chất vô cùng nha. Bắc Bắc cũng như ba cô, quần áo không phải là cái chú ý nhiều nhất, chỉ cần sạch sẽ, nhẹ nhàng, thoải mái là tốt rồi.

Mẹ bước vào, nói: “Mẹ giúp con chọn đồ nhé?”

“Dạ. Là người bạn rất quan trọng sao ạ?” Bắc Bắc ngồi ở trên giường, nhìn mẹ mở tủ quần áo ra, bắt đầu chọn lựa lựa thay cô.

“Là bạn thân của ba con lúc đi học, sau này lại ra nước ngoài làm ăn, khó khăn lắm mới về được một lần.” Mẹ Bắc Bắc lấy ra một chiếc váy cùng tất, thêm cả áo khoác màu trắng dày: “Mua cho con nhiều quần áo đẹp vậy con không mặc bao nhiêu. Bắc Bắc à, con cũng đã đến tuổi dùng son phấn rồi.”

“Mặc như vậy rất lạnh. Ôi, mẹ.” Bắc Bắc chu chu môi: “Bên ngoài có khi đương âm mười độ đó mẹ!”

“Nghĩ cái gì, vào trong xe, đi đến nơi, trong phòng có máy sưởi. Con đấy...”

“Con mặc, con mặc là được mà.”

Cả nhà đều chỉnh tề xong liền ra cửa. Ba Bắc Bắc lấy xe, đến một nhà hàng sang trọng. Ôn Bắc Bắc không thường đến mấy nơi như thế này, mỗi lần đến đều cảm thấy có chút không hợp. Người phục vụ cung kính đưa cả gia đình đến một gian phòng đã chuẩn bị sẵn trước đó. Bên trong trang trí xa hoa, đèn thủy tinh thật lớn chiếu sáng toàn bộ căn phòng, bàn ăn đã được sắp xếp đẹp mắt. Bọn họ là người mời, tất nhiên phải đến sớm. Khoảng hai mươi phút sau, khách mới tới.

Vừa mở cửa, người đầu tiên Ôn Bắc Bắc thấy là một người đàn ông trung niên khoảng tuổi ba, mặc đồ tây mang giày da, khí thế văn hoa, vừa thấy là biết giá trị con người này xa xỉ, lại là bạn tốt của ba mình. Còn lại, người thanh niên đương vào sau kia, mặt Ôn Bắc Bắc hồng lên, hẳn là chính người con trai nhìn thấy cô mặc đồ ngủ. Cô cân nhắc một lát, người này tên gọi là gì ta?

“Mình có chuyến bay tối nay, thực là ngại quá.” Người đàn ông trung niên mở miệng, “Đã lâu không gặp cậu, Đào. Cậu gặp con mình rồi đó, Thi Lỗi.”

“Đã lâu không gặp.” Ba Ôn cũng đứng dậy, giới thiệu: “Vợ mình, cậu biết rồi đấy, còn đây là con gái mình, Ôn Bắc Bắc. A Lỗi tất nhiên là mình gặp trước đó rồi.”

Ôn Bắc Bắc đứng dậy theo, ngoan ngoãn không nói một lời nào. Nhưng cô cứ cảm thấy ánh mắt hẹp dài của Thi Lỗi cứ nhìn mình hoài. Cô thoáng nhìn qua một cái, lại gặp khoe môi người kia hình như đang cười.

“A, thì ra là Bắc Bắc đã lớn như vậy. Lần cuối mình nhìn thấy cô nhóc là vừa tập nói đi.”

“Đúng vậy, năm sáu năm rồi chúng ta không gặp nhau.”

Trên bàn ăn bắt đầu hàn huyên ôn chuyện, ăn chút đồ ăn ngon, không khí vô cùng vui vẻ. Bàn tròn khá lớn, năm người ngồi cũng khá xa. Thi Lỗi ngồi bên tay phải Bắc Bắc, nhưng cả hai cũng chưa mở miệng nói chuyện với nhau. Thi Lỗi cũng là người hay xã giao, rất có kinh nghiệm, ba Ôn hỏi đến vấn đề nào, hẳn đều bình tĩnh đáp lại.

Thi Lỗi cũng vừa từ Mỹ trở về không lâu, lại bị Tổng công ty điều đến làm một hạng mục. Tuy rằng hẳn chỉ mới hai mươi tám tuổi, nhưng cũng đã đảm nhiệm một chức vị rất tốt. Bắc Bắc không quá hứng thú đối với việc này, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe, không nhớ được bao nhiêu.

Cơm nước xong đến tám giờ, cũng chưa có ý kết thúc. Bọn họ lâu năm không gặp, tất nhiên có rất nhiều chuyện để nói. Bắc Bắc đã có chút mệt, đây cũng là lý do tối nay cô không muốn đi ra ngoài ăn cơm cùng ba mẹ.

Ba Thi Lỗi hiển nhiên nhìn thấy điều này, chủ đề của mấy lão đàn ông này, cô gái trẻ làm sao mà hứng thú cho được. Ông liền dừng câu chuyện, nói: “Giờ này không còn sớm nữa, cứ để cho bọn trẻ về được đi, tụi nó còn chuyện của riêng mình nữa. A Lỗi, sao con không mang Bắc Bắc ra ngoài chơi?”

Ba Ôn nói: “Như vậy cũng tốt, phiền A Lỗi rồi.”

“Bác trai khách sáo quá ạ. Con với Bắc Bắc đi trước. Ba, khi mọi người nói chuyện xong ba gọi điện cho con, con tới đón ba.” Thi Lỗi nói xong, liền đứng dậy.

Ôn Bắc Bắc còn chưa có phản ứng gì, sao tự nhiên lại quyết định hết trơn? Còn chưa có người hỏi qua ý kiến của cô đi? Nhìn người phục vụ cũng đã đến để đưa hai người ra ngoài, còn mang theo áo khoác của cô và Thi Lỗi, Bắc Bắc bất đắc dĩ, chỉ có thể im lặng mặc vào, sao đó lễ phép nói lời tạm biệt với người lớn.

Ra khỏi phòng ăn, Bắc Bắc liền cúi đầu đi theo sau Thi Lỗi. Hai người xuống gara, Thi Lỗi để cho cô đứng chờ một chút, tự mình xuống lấy xe. Trong chốc lát, một chiếc xe hơi màu đen liền dừng trước mặt cô. Thi Lỗi mở cửa kính xe xuống, nói: “Lên xe.”

Ôn Bắc Bắc bĩu môi, trèo lên.

Không nghĩ đến, Bắc Bắc vừa lên xe, câu nói đầu tiên nghe được là: “Em hôm nay, cùng với lần gặp mặt trước đó, thực sự là khác nhau rất lớn.” Thời điểm Thi Lỗi nói lời này, ánh mắt còn vô cùng “ý vị thâm trường” quét Bắc Bắc từ trên xuống dưới một cái.

Bắc Bắc nhìn nhìn. Mình đương mặc váy, chân mang giày, áo khoác bụi, quả thực là trang phục này, so với đồ ngủ, giống nhau được mới là kỳ lạ. Vì thế, cô liền im lặng không trả lời câu nói vô nghĩa này.

“Như vậy, Ôn tiểu thư, kế tiếp, em muốn đi đâu chơi?”

Thi Lỗi không để ý đến chuyện Ôn Bắc Bắc trầm mặc, mà ghé vào trên tay lái, gợi ý cười tà tà, đôi mắt nhìn Ôn Bắc Bắc chằm chằm.

Lòng bàn tay Ôn Bắc Bắc đỏ mề hôi, bị ánh mắt của hắn khiến cho sợ hãi. Trong đầu liền xuất hiện cái tên, Đăng đồ tử hạo sắc phú [1], tên đăng đồ tử kiêu mỹ nam Tống Ngọc chính là cảm giác Thi Lỗi cho Ôn Bắc Bắc, vô cùng xứng đôi vừa lứa với ba chữ “đăng đồ tử” này.

[1]: Tống Ngọc là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất ngang hàng với Phan An trong lịch sử Trung Quốc, nhưng nói về Tống Ngọc thì có rất nhiều điều rắc rối. Bởi vì, từ trước đến nay chưa có một bộ chính sử hay thậm chí là một bộ dã sử nào nói đến Tống Ngọc đẹp trai như thế nào, duy nhất chỉ có một bài “Đăng Đồ Tử hạo sắc phú” () do Tống Ngọc viết trong quyển “Tả chứng” (). Đọc thêm tại: www.vanhoahoc.vn/nguyen-cuu/t-mainmenu-114/vn-hoa-th-gii-mainmenu-119/1073-tran-duy-khuong-gioi-thieu-thap-dai-my-nam-cua-trung-quoc-co-dai-ky-2.html

mỹ nam Tố

10. Chương 10

“Tôi muốn về nhà.” Ôn Bắc Bắc “trăm nghìn tiết thiết” (ý chỉ sự cứng rắn, kiên quyết) nói. Cô không muốn cùng “đăng đồ tử” đi chơi.

Thi Lỗi nhìn cô đương không thể hận bản thân mình cách xa hắn tám trăm thước, tâm tình không khỏi vui vẻ: “Sao thế? Sợ anh ăn em?”

Bắc Bắc hoàn toàn không phát giác rằng tên con trai kia đương trêu mình, vô cùng thành thực trả lời: “Không sợ, nhưng tôi muốn về nhà.” Nói xong, Bắc Bắc liền nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe.

Thi Lỗi khẽ thở dài một tiếng, nhún vai: “Vậy đúng là không còn cách nào, anh vốn định cho em đi xem bảo tàng C.”

“Bây giờ là buổi tối, đóng cửa rồi.” Bắc Bắc quay đầu nhìn Thi Lỗi.

“Nhưng thực trùng hợp, anh quen với người quản lý.” Thi Lỗi nhếch môi: “Một mình xem bảo tàng, cơ hội này hẳn là rất khó đi.”

“Thật à?” Bắc Bắc nhú mào. Bảo tàng C đương tổ chức triển lãm một viên ngọc, lại có nhiều cổ vật được khai quật từ những năm nay, không hề thiếu những cổ vật hiếm. Vốn là, thầy cô cũng muốn mang sinh viên đi, nhưng bởi vì giờ dạy cùng với nhiều lý do khác nên đành hủy bỏ kế hoạch. Lần này, thực rất vừa vặn.

Bắc Bắc suy nghĩ một lát, nói: “Vậy thì đi thôi.”

Thi Lỗi cười khê: “Em cũng thật dễ lừa.” Hắn đạp chân ga, hướng bảo tàng đi.

Có quyền có thể lúc nào cũng lợi hơn hắn. Ví dụ, có thể đi thăm bảo tàng vào buổi tối. Thực ra, điều này đối với Ôn Bắc Bắc mà nói là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Những nơi Ôn Bắc Bắc yêu thích từ trước đến nay chỉ có hai, một là thư viện, hai là bảo tàng. Bắc Bắc vào hai nơi này giống như cá gặp nước, tinh thần dễ chịu và cũng đột nhiên hoạt bát hơn bình thường.

Viên ngọc được trưng bày trong một chiếc hộp thủy tinh rất dày với độ ẩm thích hợp, có ánh sáng đèn chiếu vào để quan sát. Viên ngọc trong suốt có màu xanh ngọc bích biên biếc, đẹp đến vô cùng. Cũng thực khó trách, người xưa thường dùng thứ màu tuyệt đẹp này trong thi ca.

Thi Lỗi đi sau Ôn Bắc Bắc. Cô nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút, biểu cảm trên gương mặt, một trăm phần trăm là hưng phấn, như hận không thể dán mắt lên tất cả cổ vật ở đây. Thi Lỗi hẳn rất ít khi

nhìn thấy được nét mặt thuần túy như thế này ở những người khác. Là sự yêu thích từ nội tâm, không vẫn một chút dơ bẩn nào khác. Cô gái hai mươi tuổi đầu, tâm tính đôi khi lại trong lành như một đứa trẻ.

Triển lãm lần này đều là cổ vật từ thời Tống, Minh, giai đoạn khai quốc. Những cổ vật khai quật được từ hai khu mộ lớn này phần lớn là vàng, bạc, đồ dùng bằng ngọc, có hơn một trăm thứ, các loại chén sứ nhỏ, mâm chậu, trang sức đeo tay, thắt lưng, mỗi một thứ đều có sắc thái riêng, mang hương vị trầm lắng cao quý từ xa xưa.

Bắc Bắc lưu luyến nhìn chung quanh, dừng thực lâu ở cổ vật mới được trưng bày. Thi Lỗi bước lên nhìn một chút, thì ra là một chiếc đĩa trang trí bằng họa tiết song phượng cùng mẫu đơn bằng vàng. Ở trên đĩa mẫu đơn có hai con Phượng Hoàng được sắp xếp đối xứng, được khắc với kỹ thuật cùng tài nghệ không thể tưởng tượng được.

“Thật đẹp.” Bắc Bắc bỗng nhiên mở miệng.

“Đó là, vô giá.”

“Có mùi tiền.” Bắc Bắc bĩu môi, tầm mắt lại không rời khỏi cổ vật kia.

“Không có mùi tiền trên người anh, em sẽ không vào được.”

Bắc Bắc không trả lời, ngược lại nói: “Người đầu tiên để cho nó nhìn thấy ánh sáng mặt trời, người đầu tiên được nhìn thấy nó, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Thật đúng là may mắn.”

Cô cũng mơ ước trở thành một chuyên gia khảo cổ, không biết có thể có được một phần may mắn như vậy không.

Chiếc xe Thi Lỗi dừng dưới lầu nhà Bắc Bắc đã hơn mười giờ. Bắc Bắc vẫn còn đắm chìm trong cơn hưng phấn chưa hết.

“Chuyện đó, hôm nay cảm ơn anh.” Xe dừng lại, Ôn Bắc Bắc vô cùng thành khẩn nói với Thi Lỗi, hoàn toàn không hề có sự trốn tránh ngượng ngùng pha chút ghét ghét như lúc gặp mặt.

Nha đầu này thực là đáng yêu. Thi Lỗi nhếch môi: “Vậy thì có gì để trả lại không?”

Ôn Bắc Bắc nheo nheo mắt, sau đó mở cửa xe: “Hẹn gặp lại, không tiễn.”

Ai biết được, chân Ôn Bắc Bắc còn chưa chạm đất, Thi Lỗi liền gọi một tiếng “Ôn Bắc Bắc.” Không gọi thì không sao, vừa mới lên tiếng, chân Ôn Bắc Bắc đã đứng không vững, lại thêm đôi giày cao gót khiến chân bị trượt. Ôn Bắc Bắc va vào cửa xe một cái, mồ hôi chảy ra, Thi Lỗi liền xuống xe đứng bên cạnh cô.

“Chưa thấy có người nào ngốc như vậy, xuống xe cũng có thể trượt chân.” Thi Lỗi lắc lắc đầu, tỏ vẻ bất mãn.

Ôn Bắc Bắc mở to hai mắt nhìn, ý tưởng dùng ánh mắt oán niệm khiến cho tên con trai này cảm thấy áy náy, xem ra cũng thực phí công.

“Đưa em đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, chỉ đau một chút thôi, lát nữa xoa rượu thuốc vào sẽ tốt hơn.”

Đối với lòng tin này của cô, hiển nhiên Thi Lỗi không đồng ý được, tiến lên ôm lấy Ôn Bắc Bắc nhét vào ghế phụ.

Nhưng Ôn Bắc Bắc không phản kháng, ngược lại còn im lặng không nói nên lời. Cái ôm đột ngột này của Thi Lỗi khiến cô cảm thấy choáng váng. Đến khi Thi Lỗi buông tay ra, Ôn Bắc Bắc mới giật thót, nói: “Thi Lỗi, tôi không muốn đi bệnh viện.”

“Con nít không nên cáu kỉnh. Ôn Bắc Bắc, chẳng lẽ em muốn thành người què hay sao?”

Thi Lỗi xoa xoa tóc Ôn Bắc Bắc, sau đó vừa tính đóng cửa xe, trực tiếp tổng cô gái nhỏ đến bệnh viện, vừa mới động tay lại có một giọng nói ôn hòa vang lên, “Ôn Bắc Bắc?”

Cả người Ôn Bắc Bắc thót lên một cái, miệng lưỡi trở nên cứng ngắt, lắp bắp: “Thầy, thầy Tần...”

Tần Duẩn Chi vừa mới xuống lầu đổ rác, lúc quay trở về lại nghe lời qua tiếng lại, giọng nữ lại rất quen thuộc. Cho đến khi có tiếng đàn ông gọi Ôn Bắc Bắc, anh mới xác định đây đúng là giọng của Bắc Bắc.

Động tác đóng cửa xe của Thi Lỗi chợt ngừng lại. Người gọi là thầy Tần trong miệng Ôn Bắc Bắc đi đến bên cạnh xe. Đèn từ những căn hộ nhờ nhờ chiếu sáng, Thi Lỗi chỉ lơ mơ thấy đây là một người đàn ông có diện mạo ôn nhu.

“Xảy ra chuyện gì? Vị này là?” Tần Duẩn Chi hỏi, lại nhìn Thi Lỗi, ánh mắt cũng không phải dễ chịu gì.

“Tôi...” Thi Lỗi vừa định mở miệng, lại bị Ôn Bắc Bắc vội vội vàng vàng cắt ngang. Cô sẽ không cho phép “đăng đồ tử” nói bất cứ điều gì.

“Anh ấy là con của bạn ba em. Còn cái kia, chân em bị trẹo...nhưng không muốn đi bệnh viện...” Tay Ôn Bắc Bắc quấn lại với nhau, giọng nói có nghèn nghẹt buồn buồn. Cô ghét nhất là mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện.

“Ôn Bắc Bắc.” Thi Lỗi nheo mắt, cô nhỏ này như vậy, giống hệt như hán phụ bạc gì cô vậy.

Tần Duẩn Chi nhú mồm, nói với Thi Lỗi, “Bắc Bắc là sinh viên của tôi, nếu cô bé không muốn đi bệnh viện, tôi nghĩ tôi có thể chăm sóc cô bé.”

Thi Lỗi nhìn nhìn Tần Duẩn Chi, lại ngó ngó Ôn Bắc Bắc. Vẻ mặt nha đầu này hướng về Tần Duẩn Chi vô cùng cảm kích. Cảnh tượng này, sao lại không được tự nhiên, rốt cuộc hán lại trở thành người xấu là thế nào?

“Vây được rồi, vừa lúc anh phải trở về đón ông già.” Thi Lỗi cười ha ha, cố ý xoa xoa tóc Ôn Bắc Bắc trước mặt Tần Duẩn Chi, trừng mắt nhìn cô một cái: “Vây, lần khác lại gặp.”

Ôn Bắc Bắc quay đầu liếc hán một cái, thở dài, “Gặp anh như gặp quỷ.”

Tần Duẩn Chi nhìn hành động thân thiết của hai người, có chút gì đó khó chịu rất mơ hồ. Trước mặt anh, Bắc Bắc lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, vô cùng cầu nể. Đối với người gọi là bạn bè kia, lại có vẻ tự nhiên chân thật hơn nhiều lắm.

“Em đi được không? Thôi để tôi công em.” Tần Duẩn Chi hỏi Bắc Bắc.

Bắc Bắc hoảng hốt, nhanh nhẩu nói, “Đi được đi được ạ.” Leo lên lưng thầy, nhất định là vô cùng mất mặt. Bắc Bắc vịn cửa xe, nhìn Tần Duẩn Chi. Tần Duẩn Chi đóng cửa xe lại hộ cô, Thi Lỗi lại không nói thêm điều gì, chỉ “ý vị thâm trường” (ý sâu xa) nhìn thoáng Tần Duẩn Chi một cái, lái xe rời đi.

Bắc Bắc có ý lê chân đi một chút, nhưng vừa chạm đến đất liền đau, đúng là không thể dùng lực được, đành phải nhảy lò cò. Tần Duẩn Chi thở dài, “Em cũng đừng cậy khỏe.” Anh đến trước mặt Bắc Bắc, ngồi thụp xuống, sau đó vỗ vỗ vai, “Tôi công em lên lầu.”

“Không cần, không cần ạ...” Bắc Bắc nhanh nhẹn lắc đầu, “Rất phiền thầy...”

“Vây em muốn tôi bế em?” Tần Duẩn Chi quay đầu nhìn, trọng âm trong câu đều đặt vào từ “bế.”

Chẳng lẽ anh ấy nhìn thấy Thi Lỗi ôm mình? Bắc Bắc cảm thấy dường như mình đang làm chuyện có lỗi, nhưng lập tức nhắc nhở bản thân mình bớt nghĩ lại. Cô liên tục nói, “Không phải, không phải đâu ạ.” Sau đó, vô cùng ngoan ngoãn leo lên lưng Tần Duẩn Chi, toàn bộ gương mặt đỏ lên như thể đủ để luộc chín trứng gà.

Vì thế, Tần Duẩn Chi không nói gì thêm nữa, đứng dậy công Ôn Bắc Bắc lên lầu. Ôn Bắc Bắc không yên, khoác tay lên vai Tần Duẩn Chi, chậm chậm ôm chặt.

Vốn là nên cảm thấy mất mặt, nhưng thực chất tiết, không hiểu vì sao, cô lại có chút vui vẻ.

11. Chương 11

Đầu óc mơ mơ màng màng được một lúc liền đã lên đến lầu năm. Lúc giọng Tần Duẫn Chi vang lên, Ôn Bắc Bắc thực sự rất đau lòng, vì sao nhà mình không ở tầng năm mươi nha. Cô hoàn toàn quên mất một điều, nếu thật sự là ở tầng năm mươi, thì làm gì có thang bộ để mà đi.

“Đến rồi.” Vừa nói, Tần Duẫn Chi ngồi xuống, để cho Ôn Bắc Bắc rời khỏi lưng mình.

Ôn Bắc Bắc ngắc ngứ một lúc rồi cũng đứng được vững vàng. Tần Duẫn Chi xoay người nhìn cô. Ở dưới hàng hiên nhà, ánh đèn cũng sáng hơn, gò má hồng rục của Ôn Bắc Bắc chiếu thẳng vào mắt Tần Duẫn Chi vô cùng rõ ràng. Ôn Bắc Bắc vốn đương ngỡ ngỡ ngác ngác đứng yên một chỗ, bất gặp ánh mắt Tần Duẫn Chi, lập tức cúi đầu, “À...à, em tìm chìa khóa nhà.”

Cô thò tay vào túi quần theo thói quen, lại sức nhớ bản thân mình đương mặc váy, đành phải tìm tiếp trong túi áo khoác, rút cuốc lỏi ví tiền ra, tay trượt, rút xuống.

Chìa khóa rơi xuống mặt sàn liền vang lên một tiếng leng keng nho nhỏ. Ôn Bắc Bắc phản ứng không kịp, ngỡ ngẩn nhìn, thực muốn tìm một cái hồ chui xuống mới cảm thấy tốt hơn. Đột nhiên Tần Duẫn Chi cúi người xuống, khiến cho cô chợt thấy hoang mang. Cũng thực sự chẳng có chí khí một chút nào cả, tốt xấu gì người ta cũng đã gián tiếp từ chối mình rồi cơ mà.

Tần Duẫn Chi nhíu nhíu mày. Ôn Bắc Bắc lại trưng đỉnh đầu ra đối với anh. Anh cũng chưa từng làm cái gì gây áp lực đối với cô bé này, khiến cho cô mỗi lần gặp đều phải cúi đầu như đã phạm vào một lỗi lầm nào to tát lắm. Thấy cô không có chút ý muốn tìm lại chìa khóa nhà, Tần Duẫn Chi phải cúi người xuống, thay cô nhặt lên.

“Mở cửa đi.”

Anh đưa chìa khóa tới trước mặt cô, giọng nói cũng không phải ôn hòa cho lắm.

Bắc Bắc ngập ngừng lên tiếng, nhưng chỉ cách cửa hai bước chân, cô cũng di chuyển khá khó khăn. Tần Duẫn Chi nghiêng người, rút cuốc cũng phải giúp một phen. Ôn Bắc Bắc lại hít sâu, tập trung tinh thần mở cửa. Cửa vừa mở ra, tinh thần cũng trấn định được một chút, vệt hồng ngang mặt cũng không nhìn rõ nữa.

Cô vào phòng, Tần Duẫn Chi lại đứng bên ngoài cửa. Ôn Bắc Bắc cảm thấy mình lại vừa làm phiền anh một lần nữa. Theo đạo lý, nên mời người ta vào nhà, uống cốc trà mới phải. Vì thế, Ôn Bắc Bắc nhiệt tình nói:

“Um thầy Tần, thầy có muốn vào uống trà không ạ...vừa rồi lại phiền thầy...”

Nhìn Ôn Bắc Bắc đương có động tác Gà Đứng Một Chân kia, Tần Duẫn Chi không thể nhẹ giọng như lúc trước, ngược lại mở miệng hỏi: “Nhìn dáng vẻ kia của em, sợ là không pha được trà.”

“A?” Ôn Bắc Bắc có chút giật mình, sững người đứng nguyên tại chỗ. Cô chợt phát hiện hôm nay tâm tình Tần Duẫn Chi dường như không tốt, nhưng cô cũng không biết lý do vì sao. Thế nên, Ôn Bắc Bắc đành phải ngáy ra, ngỡ ngác không biết phải nói tiếp như thế nào.

Tần Duẫn Chi nhìn cô ngáy người ra, gương mặt lại có chút mờ mịt đau lòng, cũng không dụ xuống được một chút. Nghĩ lại cảnh tượng lúc nãy, anh lại thở dài trong đáy lòng. Đều là đàn ông hơn ba mươi, lại đi bắt nạt một nha đầu nhỏ hơn gần mười tuổi, mà nha đầu kia cũng có thể coi như sinh viên của mình. Thế thực không phải tốt. Anh không khỏi cảm thấy mình có chút nóng nảy.

“Chân em không tiện, để tôi đỡ em.” Tần Duẫn Chi lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng, cởi giày bước vào nhà, nhẹ nhàng đỡ Ôn Bắc Bắc. Ôn Bắc Bắc cũng từ từ ngồi xuống sofa.

“Thầy, hôm nay tâm trạng thầy không tốt sao ạ?” Vừa ngồi xuống, Ôn Bắc Bắc đột nhiên mở miệng hỏi.

Tần Duẫn Chi đứng bên cạnh cô, lắc lắc đầu, cuối cùng cũng nở một nụ cười ôn hòa đầu tiên trong tối hôm nay: “Ban nãy có chút mệt mỏi, em đừng để ý.”

“Dạ.” Trong giọng nói Ôn Bắc Bắc ngập tràn thất vọng. Cô vừa có chút suy đoán nho nhỏ, có lẽ là anh bắt gặp mình với Thi Lỗi nên ăn một ít dấm chua (dấm chua: ghen tuông). Nhưng mà xem ra, rốt cuộc cũng là do cô nghĩ nhiều. Ôn Bắc Bắc vỗ vỗ đầu mình theo bản năng, ép buộc bản thân phải ngừng suy nghĩ miễn man.

“Chân của em có trở ngại gì không?” Tần Duẩn Chi cúi xuống, nhìn cổ chân Ôn Bắc Bắc. Tuy có mang tất chân khá dày, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết sưng mờ mờ.

“Ừm...” Ôn Bắc Bắc thử cử động bên chân bị thương một chút, sau đó cười với Tần Duẩn Chi: “Chắc là không có ảnh hưởng đến xương, xoa một chút rượu thuốc vào sẽ tốt liền. Ba em có rượu thuốc nữa, đợi ba quay về, để ba xem là coi như ổn ạ.”

Nụ cười của cô khiến Tần Duẩn Chi có chút hoảng hốt. Anh chợt chú ý tới, hôm nay Ôn Bắc Bắc có chút khác lạ. Cô bé mặc một chiếc áo khoác trắng bên ngoài, bên trong là áo màu vàng nhạt bằng vải nhung ấm áp, phía dưới mặc một chiếc váy dày, tất bọc lấy đôi chân xinh đẹp khỏe mạnh. Tất cả nhắc nhở Tần Duẩn Chi rằng, nha đầu trước mắt mình đúng là hai mươi tuổi, độ tuổi thanh xuân rực rỡ nhất đời người.

“Ừ.” Tần Duẩn Chi lên tiếng, nói: “Hôm nay em mặc như vậy, nhìn rất đẹp.”

Ôn Bắc Bắc nghe câu khen bất thành linh kia có cảm giác muốn hôn mê, sưng sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, gãi gãi đầu, không biết nên nói cái gì, chỉ hi hi cười hai tiếng.

Tần Duẩn Chi nhìn dáng vẻ ngu ngơ của cô, cảm xúc cũng trở nên tốt không ít, nói: “Em nên nghỉ ngơi sớm một chút, tôi đi trước. Nếu mấy ngày nữa chân không ổn, nhất định phải đi bác sĩ.”

Ôn Bắc Bắc gật đầu một cái, ghi nhớ kỷ lưỡng xong, Tần Duẩn Chi liền ra ngoài. Cô vốn định đứng dậy tiễn, lại mắc cái chân đương đau, đành phải ngồi trên sofa đưa mắt nhìn theo.

Đến khi Tần Duẩn Chi đóng cửa lại, Ôn Bắc Bắc mới bất tri bất giác có phản ứng. Mới lúc này còn định pha cho Tần Duẩn Chi một cốc trà, thế mà lại quên mất. Mới vừa rồi anh còn khen cô xinh nữa.

Ba mẹ trở về nhà, lại thấy chân Ôn Bắc Bắc sưng lên, cười ngây ngốc.

Tuy ba Ôn có chút hiểu biết xoa bóp cổ truyền, nhưng là chắc còn hơn không, hôm sau vẫn đưa Ôn Bắc Bắc đi khám bác sĩ. Chụp X-quang xong, xác định không gãy xương, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi một thời gian. Mặc dù đã cuối mùa đông, thời tiết vẫn còn rét mướt, Ôn Bắc Bắc đi học hoàn toàn dựa vào nghị lực. Lần này một chân bị trật, tự nhiên cũng mất đi ý chí. Cô nhờ Tứ Hỷ chép bài trên lớp, rồi mượn vở. Làm như vậy cũng không mất bao nhiêu nội dung bài học.

Ngày thứ ba ở nhà nghỉ ngơi, Tần Duẩn Chi nhắn một tin đến, hỏi xem chân cô rốt cuộc thế nào rồi. Ôn Bắc Bắc liền trả lời không có gì trở ngại, chỉ cần băng bó rồi bôi thuốc là sẽ ổn. Tần Duẩn Chi dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, cũng không xuống thăm.

Về phần Thi Lỗi, ngày thứ tư, vừa qua giờ cơm, hắn liền trực tiếp xông vào nhà Ôn Bắc Bắc. Khi đó Ôn Bắc Bắc đang đọc sách trong phòng, chợt nghe giọng ân cần của ba vang lên, sau đó phòng cô lại có tiếng gõ cửa. Ôn Bắc Bắc nói vọng ra, “Mời vào”, thì cái tên yêu nghiệt Thi Lỗi kia liền vào thẳng bên trong, đi đến trước mặt cô, thân thiện xoa xoa đầu cô, khiến mái tóc rối tung cả lên. Mọi động tác của hắn dường như rất quen thuộc.

Ôn Bắc Bắc nhớ rất rõ, đây là con trai bạn thân của ba, không nên tức giận lúc này, chỉ bất mãn đẩy tay hắn ra. Thi Lỗi rất không có chút tự giác, đứng bên cạnh cô, hỏi đông hỏi tây. Một phen hang huyên sau đó, Thi Lỗi đã đi tới chủ đề: “Ngày hôm trước, em cùng với ông thầy gì đó, chỉ có hai người, vậy có chuyện gì không?”

Lấy góc độ của Thi Lỗi, vấn đề này đã được hàm súc đến cảnh giới cao nhất. Ôn Bắc Bắc bị cái “trực tiếp” thân nhiên của hắn dọa đến: “Anh nói bậy bạ gì vậy hả.”

Thi Lỗi nhắc cầm Ôn Bắc Bắc lên, đôi mắt đầy cuốn hút kia đánh giá qua đánh giá lại: “Sắc mặt em, sao lại hồng thế? Hả?”

Ôn Bắc Bắc kéo kéo cái móng vuốt kia ra: “Đừng có động tay động chân.”

“Thật là một con nhóc cổ hủ. Khi anh ở Mỹ, mọi người gặp mặt đều ôm nhau một cái. Vừa mới chạm vào người em có tí, độ nhẵn giữa mày em có thể kẹp chết một con ruồi rồi đấy.”

“Vậy thì sao, tôi không quan tâm đến chủ nghĩa tư bản của các anh.” Ôn Bắc Bắc bĩu môi. Thi Lỗi đúng là người nhanh mồm nhanh miệng, còn Tần Duẫn Chi, lời nói trước sau đều nghiêm túc quy củ. Rốt cuộc đều là chữ “tình” vào đầu, quá vi diệu đi.

Nói chuyện câu được câu không với Thi Lỗi, đến chín giờ liền đuổi hẩn về nhà. Ôn Bắc Bắc có chút buồn ngủ, đang định rửa mặt rồi leo lên giường, lại bất ngờ nhận được tin nhắn của Tần Duẫn Chi. Nội dung tin nhắn là, lúc anh đang tìm tư liệu mới nhớ đến mấy quyển sách về tác giả Ôn Bắc Bắc từng mượn nên anh hỏi lại một chút.

Thế này Ôn Bắc Bắc mới sực nhớ tới mấy cuốn sách bị cô nhét vào ngăn kéo, vội vàng lôi ra. Cô cào cào tóc, rốt cuộc nhận lại rằng mấy hôm nay bận quá không gặp được, hy vọng anh có thể bớt chút thời gian.

Tần Duẫn Chi nhắn lại rất nhanh. Ôn Bắc Bắc vừa đọc, đúng là:

“Chiều ngày mai, tôi đến nhà em mượn lại mấy quyển sách kia. Mấy tháng rồi không gặp nó, thật sự có cảm giác nhớ nhung.”

Lưng Ôn Bắc Bắc lạnh ngắt. Chỉ là mấy cuốn sách bình thường, cũng không phải là cuốn vở lưu giữ gì, như thế nào lại nhớ nhung thật sự? Không phải là đang trách móc cô lâu rồi không trả lại chứ?

Rửa mặt xong, cô cũng không cân nhắc xem lý do xuất phát từ đâu, nằm xuống ngủ. Giữa nỗi bất an mơ hồ đó, Ôn Bắc Bắc chầm chậm ngủ say.

12. Chương 12

Tần Duẫn Chi có giờ dạy buổi sáng. Học kỳ này, học viện sắp xếp cho anh chương trình dạy, là bộ môn “Lịch sử cổ đại Trung Quốc”. Đây cũng là một môn học bắt buộc, sinh viên đến lớp cũng là những người đã học ở khóa trước. Cứ như vậy, không hiểu sao cứ cảm giác thấy thiếu thiếu một điều gì đó.

Tan học, hai ba sinh viên hỏi anh một chút vấn đề, dùng dằng hơn mười phút, ăn cơm trưa xong trở lại căn hộ, cũng khá gần.

Mà bên kia, Ôn Bắc Bắc đã rời giường từ sớm, cầm mấy cuốn sách Tần Duẫn Chi cho mượn nhìn nhìn ngắm ngắm. Có thể nào thì cũng đã mượn quá lâu rồi, một chữ quên cũng không thể nào nói nổi. Sách xưa của Tần Duẫn Chi không ít, cũng khá phong phú. Mỗi lần Ôn Bắc Bắc mượn đều là những loại sách này, nhưng lần trước lại chọn cuốn “When Nietzsche Wept” để đọc. Ngẩng đầu lên nhìn một chút cũng thấy đã trễ.

Đi đứng không tiện, Ôn Bắc Bắc chỉ làm cơm trưa thực đơn giản, ăn xong, nhìn lên đồng hồ cũng đã hơn mười hai giờ, lại không biết khi nào Tần Duẫn Chi đến, cô định về phòng đọc sách tiếp. Nhưng khi quay về phòng, ánh mắt vô tình nhìn thoáng bóng dáng mình qua tấm kính trên tủ đựng quần áo. Phản chiếu trong tấm gương, là dáng vẻ có chút lộn xộn, đúng là đã tùy tiện quá mức.

Nhớ đến một câu khen vợ của Tần Duẫn Chi ngày hôm trước, Ôn Bắc Bắc nhảy lò cò đến tủ quần áo, mở ra, bắt đầu lục lục lợi lợi. Nhưng cũng phải nói một điều, thường ngày, Ôn Bắc Bắc rất ít khi chú ý tới quần áo, mà giờ phút này lại không có mẹ ở nhà, đối với mấy loại trang phục này, thật sự có chút bối rối luống cuống, không biết phải “xuống tay” như thế nào.

Chuông cửa vừa vang lên, váy Ôn Bắc Bắc mới mặc vào được một nửa. Cô kéo nhanh váy lên, nhìn vào gương sửa sang lại tóc tai, rồi lại nhảy tới cửa, hít sâu hai cái lấy tinh thần mới có thể mở cửa ra.

Trong phòng ngoài phòng, không bật máy sưởi, thực sự như đương tồn tại hai mùa. Cửa vừa mở ra, một luồng khí lạnh liền ập tới, Ôn Bắc Bắc rung mình một cái. Lạnh quá.

Tần Duẩn Chi thấy cảnh tượng trước mắt mình, thậm chí có chút hoài nghi không biết có phải mình nhấn chuông nhầm nhà rồi không. Trước mắt là một cô gái mặc một chiếc váy ngọt ngào, màu trắng thuần khiết, tất chân kéo lên cao, mang đến cảm giác xấu hổ lẫn ngỡ ngàng không nói nên lời. Tần Duẩn Chi nhú nhú mày, tầm mắt một đường đi xuống, rốt cuộc nhìn đến dáng “Gà Đứng Một Chân”, cộng thêm cái chân còn quần băng kia, mới mở miệng gọi một tiếng, “Ôn Bắc Bắc.”

“Thầy Tần...” Giọng Bắc Bắc trở nên mất hết hơi, gặp ánh mắt Tần Duẩn Chi, vô cùng ngỡ ngàng ngừng kéo váy xuống, nói: “A...mời thầy vào nhà...”

Tần Duẩn Chi vừa bước vào, Ôn Bắc Bắc lẹ tay đóng cửa lại, thế này mới cảm thấy ấm áp hơn, thở dài một hơi dễ chịu. Cả buổi lựa quần áo, rốt cuộc lại chọn ngực. Có ai trời lạnh ngắt lại đi mặc đầm không chứ. Cô buồn bã gãi gãi đầu, với lại, sao mẹ lại mua toàn váy ngắn hết nha...

Gặp Ôn Bắc Bắc cứ đưa mắt về phía cửa, thật lâu không có hành động nào, Tần Duẩn Chi tốt bụng nhắc: “Ôn Bắc Bắc?”

Ôn Bắc Bắc bị anh gọi một tiếng, phục hồi tinh thần, vội vàng nói: “À, tiên sinh, không đúng, thầy, mời ngồi, để em pha trà.” Ôn Bắc Bắc nói xong, bám tường chuẩn bị lò cò qua phòng bếp, nhưng Tần Duẩn Chi kéo tay cô lại.

“Nếu em cứ nhảy đi lấy nước như vậy, đến khi tôi cầm, cũng đã đổ hơn một nửa.” Anh hơi cười cười, sau đó nói: “Tôi chỉ đến thăm em một chút, đừng dùng nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy.”

Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay Tần Duẩn Chi truyền tới khiến suy nghĩ của Ôn Bắc Bắc đã gần như bị cháy hỏng hoàn toàn, vì thế chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, cũng không hỏi xem rốt cuộc Tần Duẩn Chi tới thăm cô hay là tới thăm sách.

Giúp Ôn Bắc Bắc một chút, hai người ngồi uống sofa. Ôn Bắc Bắc rất có quy củ, hai tay đặt trên đầu gối, cúi đầu không nói một lời nào. Tần Duẩn Chi bất đắc dĩ, bắt đầu tạo đề tài.

“Chân em không tốt sao, hai ngày này không thấy đi học?”

“Dạ. Phải nghỉ hai tuần.”

Ôn Bắc Bắc thuận theo đáp, cũng không nói thêm điều gì, vì thế nửa phút sau lại tiếp tục im lặng.

“Học kỳ này tôi dạy Lịch sử cổ đại Trung Quốc, nhưng hai tiết trước cũng không thấy em đến học.”

Đầu Ôn Bắc Bắc càng thấp xuống. Cô cảm thấy không cần thiết nói cho anh biết, chính là vì cái chuyện đậu đỗ kia nên không được tự nhiên, không muốn nhìn thấy anh, vì thế cũng không đi học lớp kia. “À, bởi vì...em mắc một môn khác. Sau này nếu có cơ hội sẽ đi nghe.” Lời nói dối cũng hợp tình hợp lý, Ôn Bắc Bắc chưa từng phát hiện mình cũng có khả năng nói dối này.

“Ừ, lâu rồi cũng không nghe em gọi tiên sinh.”

Ôn Bắc Bắc gãi gãi đầu trả lời: “Bạn em nói, gọi tiên sinh, có chút không hợp.”

Tần Duẩn Chi cười khẽ, nói: “Đúng là có một chút.” Vì thế, chỉ thấy cảm Ôn Bắc Bắc sắp chạm tới ngực.

“Được rồi, không phải là em nói sai cái gì.” Tần Duẩn Chi nói tiếp: “Nhưng nhìn em tinh thần cũng tốt, tôi cũng yên tâm.”

“A?” Ôn Bắc Bắc lại ngẩng đầu nhìn, lại ngó quần áo mình đang mặc: “Không phải không phải...cái này...” Cô muốn giải thích một chút, lại không tài nào mở miệng được.

“Nhìn rất đẹp, thật đấy. Ôn Bắc Bắc, em cũng nên biết rằng, em cũng rất xinh đẹp.” Tần Duẩn Chi bồi thêm một câu đúng vào trọng tâm: “Chỉ là, đừng cậy mình khỏe, giữ ấm vẫn rất quan trọng.”

Người đàn ông kia, lúc nói câu đó, trong mắt toàn ý cười. Ôn Bắc Bắc cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, cô cười, có chút trẻ con sờ sờ cái mũi, không giấu được vui vẻ.

“Sức khỏe em tốt rồi, tôi cũng yên tâm, không quấy rầy em nữa.” Tần Duẩn Chi nói xong, liền đứng dậy. Ôn Bắc Bắc cũng lập tức đứng lên, nhất thời xúc động đã quên bén vết thương trên chân, cả người lao đảo ngã sấp về phía trước. Tần Duẩn Chi, theo bản năng vươn tay đỡ.

Lúc chuẩn bị hóa thành đá đỏ, Ôn Bắc Bắc mới có phản ứng, mở mắt ra, lại chớp chớp hai cái, sau đó lại xác định, cách cô đứng một gang, là gương mặt anh tuấn của Tần Duẫn Chi. Nếu cô không đoán sai, ắt hẳn Tần Duẫn Chi đã trở thành cái đệm cho cô dựa...

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của anh lại gần trong gang tấc, ngay cả tiếng tim đập cũng có thể cảm nhận được. Mắt Ôn Bắc Bắc lúc đấy mở to tròn trĩnh, dường như quên mất tư thế của hai người có biết bao nhiêu xấu hổ.

Tuy rằng Ôn Bắc Bắc ít khi xem tiểu thuyết tình yêu lãng mạn, nhưng thường xuyên bị mấy chị em đầu độc, rằng cảnh tượng này là điển hình của phim tình cảm, là cách gặp mặt bất ngờ ấn tượng nhất. Nhưng mà trong mắt Ôn Bắc Bắc, mấy cái trùng hợp kiểu bất ngờ này, trăm phần trăm đã tính toán trước.

Vì thế, Ôn Bắc Bắc mở miệng, nói với Tần Duẫn Chi: “Thầy, em thực sự không phải cố ý!”

Bình thường, Ôn Bắc Bắc không được chú ý, làn da bánh mật do đi nắng nhiều, cơ hồ đã che khuất ngũ quan sắc sảo xinh đẹp. Chỉ cần nhìn gần một chút mới có thể phát hiện, làn da cô rất mịn màng, đôi mắt vừa to vừa đen, trong trẻo đến mức có thể phản chiếu được tình cảm trong lòng mình. Hơi thở như sương sớm, không có trang sức hay mùi son phấn gì, tươi mát không lẫn bụi trần. Nhưng, loại mát lạnh này mới là một vũ khí trí mạng.

Tần Duẫn Chi hơi hơi thở dài, cô đúng là chưa trưởng thành, nhưng mà anh cũng đã có tuổi có tác, cô chẳng lẽ nghĩ anh thực sự là Liễu Hạ Huệ?

13. Chương 13

“Ôn Bắc Bắc.” Tần Duẫn Chi thở dài một hơi, gọi tên cô: “Có thể đứng lên trước được không?”

Ôn Bắc Bắc há miệng, sớm đã quên sạch rằng tư thế vị trí của hai người giờ phút này có bao nhiêu là xấu hổ. Tần Duẫn Chi nhắc, cô mới giật mình phát hiện, lập tức chống tay lung tung đứng lên, chân vừa chạm đất, bởi vì đau đớn, biểu cảm có thể nói là đau đến nhe răng.

Trong lòng Tần Duẫn Chi chợt hoảng lên, vài giây không kịp thích ứng, nhưng cũng rất nhanh đứng dậy, đưa tay đỡ Ôn Bắc Bắc về lại chỗ ngồi của mình. Ôn Bắc Bắc vừa rời khỏi Tần Duẫn Chi một chút, nhưng giờ anh lại đỡ cánh tay cô, hơi thở nhẹ nhàng ổn định đột nhiên vây bọc cô ở khoảng cách gần, khiến mặt cô hồng lên như bị lửa đốt.

Đợi Ôn Bắc Bắc ngồi vào chỗ của mình, Tần Duẫn Chi cũng đã đứng thẳng người, căng thẳng coi như đi qua. Ôn Bắc Bắc cup mắt xuống, đỉnh đầu đưa về phía Tần Duẫn Chi, chỉ sợ anh thấy vẻ mặt đầy ngượng ngùng xấu hổ của mình. Tần Duẫn Chi cũng không dự đoán được mọi chuyện lại xảy ra như thế này.

“Thực xin lỗi.” Ôn Bắc Bắc có chút ngập ngừng nói, uất hận bản thân không thể tìm được cái động nào chui vào cho xong.

Bộ dáng như cô dâu mới về nhà chồng kia, cộng thêm vẻ mặt như vậy khiến Tần Duẫn Chi có chút bất mãn. Mặc dù anh cũng được tính là thầy cô, nhưng tính cách ôn hòa, không thể hiểu được vì sao cô lại sợ anh như vậy, lúc nào cũng vàng vọt dạ dạ. Nhất là nhớ tới mấy hôm trước, Ôn Bắc Bắc gọi cái người “con của bạn ba”, cười nói tự nhiên như vậy, không hiểu sao Tần Duẫn Chi lại có chút giận giận.

“Ôn Bắc Bắc, em ngẩng đầu lên.” Giọng Tần Duẫn Chi không cao, nhưng vẻ mặt lại không ôn hòa như bình thường.

Ôn Bắc Bắc nghe vậy, ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn anh. Khi vừa bắt gặp ánh mắt kia, con người lúc nào cũng dịu dàng, đen trắng rõ ràng, nhưng Ôn Bắc Bắc lại cảm thấy bên trong chứa điều gì đó không hài lòng cùng tức giận.

“Thứ nhất, tôi không nói gì nặng nề. Thứ hai, tôi cũng không trách em. Huống chi, bây giờ em cũng không học tiết của tôi, cũng không phải là học sinh tôi, chúng ta coi như là bạn bè của nhau. Em cứ sợ tôi như vậy, là vì sao?”

Tần Duẩn Chi chậm rãi nói từng chữ, Ôn Bắc Bắc đáp lại bằng vẻ mặt ngây ra. Anh nói, bọn họ xem như là “bạn bè”? Bắc Bắc cào cào mái tóc ngắn của mình theo thói quen, cảm thấy không chỉ là kinh ngạc hay vui vẻ. Thì ra trong mắt anh, cô đã trở thành một người bạn, mà không phải là một trong số sinh viên của anh nha.

Cô không đáp, Tần Duẩn Chi cũng không tiếp tục hỏi nữa, vẫn đứng đối diện cô. Ôn Bắc Bắc không chịu nổi ánh mắt này, định nói gì đó, nhưng rốt cuộc là ngu ngơ mở miệng: “Cũng không phải là sợ...Chỉ là...Luôn gây phiền phức cho thầy Tần...em ngại...” Nói đến câu cuối cùng, giọng cô trở thành tiếng ruồi đập cánh luôn.

“Trong cuộc sống luôn sẽ có những tình huống xảy ra khó tránh được, tôi cũng chưa từng cảm thấy em gây phiền toái gì.” Tần Duẩn Chi vươn tay, lại thả dài một tiếng, xoa xoa đầu cô, chỉnh lại mái tóc hơi rối: “Tôi về, em nghỉ ngơi cho tốt. Nếu có việc gì khó khăn, bố mẹ em không ở nhà thì gọi điện thoại cho tôi, nghe hiểu không?”

Anh bên cạnh cô, từ tốn nói. Tuy rằng anh đương ngồi quá gần khiến cô mất tâm mất trí, hoàn toàn không nghe không hiểu được bao nhiêu, nhưng vẫn gật đầu như giả vờ.

Nhìn mái tóc lay động, coi như Ôn Bắc Bắc đã đồng ý, Tần Duẩn Chi mới đứng dậy: “Tôi đi, em cứ ngồi yên.” Nói xong quay người ra cửa.

Đến lúc Tần Duẩn Chi khép cửa lại, bóng dáng anh khuất hẳn, Ôn Bắc Bắc mới sực nhớ phải nói ‘hẹn gặp lại.’ Ngồi trên sô pha, trong lòng cô là mớ hỗn độn. Cứ việc cô thích Tần Duẩn Chi, nhưng cứ nhớ tới chuyện đậu đỗ ngày trước, cơ hồ như muốn buông xuôi, cho dù một lúc sau lại biết mình không bỏ xuống được, cũng quyết định mỗi mình mình tương tư đơn phương như vậy.

Chỉ là hôm nay, anh nói, bọn họ là bạn bè, anh cũng chưa bao giờ nghĩ cô gây phiền phức gì, anh thay cô vuốt lại tóc, khoảng cách giữa cô và anh, gần như là chỉ còn trong gang tấc. Chính những điều này khiến Ôn Bắc Bắc như khôi phục hẳn. Cô vẫn có hy vọng, không phải sao? Có lẽ, anh cũng có chút thích cô?

Ôn Bắc Bắc chán nản lắc đầu. Mỗi tình đầu, quả thực là ám người.

Tục ngữ nói, thương gân động cốt một trăm ngày. Ôn Bắc Bắc liền học theo, ở nhà chơi nguyên tháng, đợi đến khi đi học lại thì có chút không quen. Cốc Mễ mấy ngày trước gọi điện cho Ôn Bắc Bắc, lại gặp ba mẹ Bắc Bắc nói cô bị thương ở chân, cũng ân cần thăm hỏi một phen. Ôn Bắc Bắc đem hết sự tình hôm với Tần Duẩn Chi báo cáo đầy đủ cho Cốc Mễ, hỏi Cốc Mễ xem như vậy bản thân mình có phải là còn có cơ hội hay hy vọng gì đó không.

Cốc Mễ lại hất vào mặt Ôn Bắc Bắc một chậu nước lạnh. Cô bạn nói, đàn ông đều thích chơi trò mập mờ, không tin được. Mấy lời này của Cốc Mễ vô cùng có lý, tuy rằng cô bạn không nói rõ, nhưng cả hai hiểu lẫn nhau, và Ôn Bắc Bắc cũng có thể nhìn thấy được, tình cảm của Cốc Mễ ở Thượng Hải cũng không thuận lợi.

Ôn Bắc Bắc có một lòng tin vô cùng kỳ lạ cùng cứng đầu, rằng Tần Duẩn Chi không phải là người bình thường. Nhưng có lẽ chính là tình cảm của mình, Ôn Bắc Bắc mới cảm thấy Tần Duẩn Chi trong mắt cô là độc nhất vô nhị.

Tháng tư, tiết trời Thâm Dương ấm áp lại khô ráo. Nhân lúc còn được chơi bởi ở nhà, Ôn Bắc Bắc đã đọc xong cuốn sách mượn Tần Duẩn Chi lúc trước. Lựa thời điểm Tần Duẩn Chi ở nhà, cô lên lầu, lại không nghĩ đến nhà Tần Duẩn Chi lại đương có khách.

Vẫn như cũ, Tần Duẩn Chi để cho Ôn Bắc Bắc vào nhà, bảo cô tự đi vào thư phòng chọn sách. Ôn Bắc Bắc đi ngang qua phòng khách, bắt gặp một người đàn ông xấp xỉ tuổi Tần Duẩn Chi đương ngồi trên sô pha, cũng không quá để ý, chỉ dám nhìn sơ sơ rồi vội vàng chui vào thư phòng. Người ta có khách, Ôn Bắc Bắc cũng không ở lại nhà Tần Duẩn Chi lâu, chọn xong sách liền xuống lầu.

Ôn Bắc Bắc đi rồi, Tần Duẫn Chi khép cửa trở lại phòng khách, chỉ thấy người trên sô pha đang nhìn anh bằng ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa. Đây là bạn cùng phòng của Tần Duẫn Chi ở trường Đại học, tuy cũng là sinh viên ở viện văn, nhưng tính tình cũng không cứng nhắc khó khăn, ngược lại khá nóng tính, không có nửa phần gì gọi là văn vẻ.

“Ồ, Tần Duẫn Chi, hấp dẫn quá nhé.”

“Cái gì?”

“Ờ, cậu giả vờ ngốc cái gì? Cô nhóc vừa ở trong thư phòng cậu. Cái nơi đó, khi nào thì để cho người ta tự ý ra vào vậy hửm?” Người đàn ông vuốt cằm, nói: “Khai lệ đi, cô nhóc kia là ai?”

Tần Duẫn Chi lắc lắc đầu, hỏi ngược: “Cậu có nhớ năm chúng ta tổ chức hội thảo văn học không, phần thứ nhất buổi thảo luận, cậu chủ trì, về tam quốc. Cậu phân tích nhân vật Lưu Bị, nhưng lại xuất hiện một nha đầu đả kích Lưu Bị, nói hần là hai mặt, cãi nhau ầm ĩ với cậu, kết quả là khiến buổi sinh hoạt kia hỏng bét.”

“Kể mấy chuyện cũ rích đó làm gì. Năm đó cũng tức giận quá, bây giờ nghĩ lại thật quá ngây thơ.” Người đàn ông đương nói, đột nhiên ngừng lại: “Sẽ không...vừa rồi chính là con nhóc...”

Tần Duẫn Chi gật gật đầu: “Quả thật rất khéo, nhưng cũng không có gì khó hiểu. Cô bé là con gái của giáo sư dạy lịch sử, bằng không lúc đó, chỉ mới hơn mười tuổi, làm sao có thể chạy đến Đại học D, làm sao có thể tay đôi với cậu được.”

“A, không thể tưởng tượng được cô nhóc kia lại như vậy, bây giờ lớn lên cũng khá xinh. Ôi chao, cách nhiều năm như vậy còn có thể gặp lại, nắm chắc cơ hội đi!”

“Còn nhỏ.”

“Ê Tần Duẫn Chi, cậu không nhớ được hả, theo điều tra, giáo sư lão thành danh tiếng đầy trời của trường mình, cưới cô vợ còn nhỏ hơn mười tuổi gì đó. Nhóc con kia, năm nay hai mươi, hoa nở vừa lúc, cậu không hái, đừng có ngu ngốc mà dâng lên tay người khác.”

Tần Duẫn Chi nghe vậy, chỉ cười, không nói tiếp, mà chỉ châm thêm trà cho người ngồi đối diện.

“Không phải là...cậu còn nhớ đến chuyện của Tần Nhiễm?”

Tay hơi ngừng một chút, Tần Duẫn Chi buông ấm trà xuống: “Cô bé không hề giống với Tần Nhiễm.”

“Vậy thì cậu còn chờ cái gì hả? Xem cách cô nhóc đến nhà cậu cũng không phải là lần một lần hai. Nếu cậu thực sự cảm thấy cô bé không có gì đặc biệt, chỉ sợ là không hề để người ta có cơ hội đến gần thêm bước nào.”

Tần Duẫn Chi cười cười, xem như là cam chịu, mở miệng nói: “Cô bé còn nhỏ, vẫn chưa trưởng thành, có nhiều chuyện đáng giá để cô ấy còn theo đuổi quên mình, cảm thụ cuộc sống. Mà người như mình, không phải là sự lựa chọn tốt nhất.”

Câu nói vô cùng lý trí. Đối với bản thân anh, Ôn Bắc Bắc vẫn còn nhiều điều đáng giá để theo đuổi. Chỉ là trong nội tâm, Tần Duẫn Chi cũng rất rõ ràng, nếu anh đúng là không có tâm tư gì dành cho Ôn Bắc Bắc, cũng sẽ không xen lẫn chuyện giữa cô bé và Thi Lỗi, cũng sẽ không nói rằng xem cô là bạn bè.

Tâm tư ấy, thực không nên.

14. Chương 14

Sau khi vết thương lành, nghỉ ngơi cũng đủ, Ôn Bắc Bắc lại quay về trường học. Đi học rồi tan học, cứ như vậy tiếp diễn, thời gian cũng bất tri bất giác mà trôi qua. Tới gần tháng sáu, Ôn Bắc Bắc đã đọc xong sách, muốn đi đổi, Tần Duẫn Chi lại nói anh có việc đi công tác vài ngày, là hội thảo nghiên cứu thảo luận. Bắc Bắc cũng không quá để ý, gác lại chuyện này vài ngày.

Tần Duẫn Chi trở về đã là ngày thứ ba. Mà chiều hôm đó, Ôn Bắc Bắc có hai tiết của giáo sư Vương. Giáo sư Vương là một nữ tiến sĩ, bị Tử Yên ngầm kêu là “Diệt Tuyệt sư thái.” Bởi vì mỗi lần cô đi dạy đều trưng cái mặt đen như bị người ta cướp mất năm trăm vạn, hết giờ rồi còn giao thêm một đồng bài tập về nhà, mà còn rất thích dạy thêm giờ.

Chuông tan học vang lên, nhưng Vương giáo sư dường như không hề nghe thấy, tiếp tục thao thao bất tuyệt về công cụ cổ đại thời Tống trên bục giảng. Tử Yên đổ tạp xuống bàn, bất mãn than thở: “Ài, lại dạy quá giờ.”

“Sao vậy, bỏ bịch ở bên ngoài chờ ai, gấp gấp như vậy.” Tứ Hỷ nhân cơ hội giễu.

“Có người chờ chứ còn gì nữa, cậu cũng biết bạn trai mình đang ở ngoài mà, còn kích thích gì nữa!”

“Mấy đứa đừng âm ỉ nữa, không nghe được cô Vương nói.” Ôn Bắc Bắc ngăn hai người lại.

Tử Yên bĩu môi: “Diệt Tuyệt sư thái thực hung ác như vậy, đi dạy, giọng lại nhỏ chết được, nhất định là không muốn cho chúng ta qua môn.” Oán xong, cô nàng cũng không để thêm câu nào vào nữa.

Dạy quá giờ hơn mười phút, giáo sư môn kế đều đã đứng chờ bên ngoài, giáo sư Vương mới thu xếp ra bài tập về nhà, buồn bực kết thúc giờ dạy, học trò trong phòng lại vô cùng vui vẻ.

Ôn Bắc Bắc cùng ba người Tứ Hỷ đi ra ngoài phòng học, Tử Yên đột nhiên nói: “Ồi, Ôn Bắc Bắc, đó không phải là thầy Tần hay sao? Thầy ấy cầm hành lý ở đây làm gì vậy?”

Ba người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tần Duẫn Chi ở đó, trên người anh vẫn là bộ trang phục như ngày thường: áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây cắt may chỉnh chu cần thận, thân hình cao ráo. Một tay anh đường kéo túi hành lý, nhìn chung quanh phòng học của mấy cô nàng bọn họ, như là đang chờ đợi ai đó.

Một lát sau, ánh mắt của anh liền đụng vào ánh mắt của Ôn Bắc Bắc, vì thế Ôn Bắc Bắc nhìn thấy nụ cười hiền hòa trên gương mặt anh. Tần Duẫn Chi gọi cô một tiếng “Ôn Bắc Bắc” xong, liền bước tới chỗ của bốn cô gái.

Tử Yên thấy thế, nghi hoặc nhìn về phía Ôn Bắc Bắc, lại thấy hai gò má của cô bạn Ôn Bắc đỏ lên rất đáng nghi, ánh mắt lại dán dính vô người Tần Duẫn Chi. Tử Yên đẩy đẩy Tứ Hỷ: “Tình huống tốt!” Tứ Hỷ đưa tay chỉnh chỉnh quần áo: “Hơn nữa, hẳn là không phải ngày một ngày hai.” Tiểu Mễ đứng một bên đầy gọng kính lên, vô cùng ý tứ gật đầu đồng ý.

“Thầy Tần, thầy về rồi.” Đợi Tần Duẫn Chi đi đến trước mặt, Ôn Bắc Bắc liền mở miệng.

Tần Duẫn Chi chỉ vào vali xách bên người: “Vừa mới về, đúng lúc đi ngang qua lầu chính, nhớ tới việc hôm nay em học môn của cô Vương, nhìn một cái. Không nghĩ là cô ấy cho tan tiết khá trễ.” Anh mỉm cười, lại nói tiếp: “Đây là bạn học của em đi.”

“A, phải ạ. Tiểu Mễ, Tử Yên, Tứ Hỷ.” Ôn Bắc Bắc lần lượt giới thiệu, ba cô nàng bên cạnh nhất tề gọi “Thầy Tần” một tiếng. Tần Duẫn Chi lịch sự chào lại.

“Ày da, Tứ Hỷ, Tiểu Mễ, chúng ta đã hẹn nhau đi cái gì đó đó...Thư viện á! Đi đi mau!” Tử Yên kéo kéo hai người còn lại.

“À, đúng đúng đúng. Tiểu Mễ, đi lẹ.” Tứ Hỷ một bên phụ họa, một bên kéo Tiểu Mễ ra ngoài.

Vì thế ba người nhanh chóng rời khỏi, để lại hai người Ôn Bắc Bắc cùng Tần Duẫn Chi. Ôn Bắc Bắc nhìn bóng dáng của ba cô bạn kia có chút lung tung, dường như biến cô cùng Tần Duẫn Chi có cái gì đó vậy...

“Ừm, mấy bạn ấy thường xuyên như vậy, thầy Tần đừng để ý ạ.” Ôn Bắc Bắc kéo kéo tóc.

Tần Duẩn Chi cười khẽ, hỏi: “Em về nhà? Cùng nhau đi?”

“A? Dạ.” Ôn Bắc Bắc gật đầu, liền cùng Tần Duẩn Chi song vai đi ra khỏi khu giảng đường.

Dọc đường đi, hai người câu được câu không, nhiều nhất vẫn là Tần Duẩn Chi tìm đề tài nói chuyện. Mấy ngày nay anh đi Thượng Hải tham dự một tọa đàm văn học, làm người giảng bài, cũng thuận tiện đi dạo một vòng thành phố.

Dãy nhà ở cũng không xa lắm, chỉ một chút liền đến nơi. Tần Duẩn Chi thu tay kéo hành lý, xách lên lầu. Đến khi đến trước cửa nhà Ôn Bắc Bắc, Tần Duẩn Chi dừng chân lại, Bắc Bắc lấy chìa khóa mở cửa nhà. Lúc loay hoay, gương mặt nhìn lên, thì trước mặt là một hộp quà của Tần Duẩn Chi.

“Cho em, xem như là quà đi xa đi.” Gặp Ôn Bắc Bắc bắt đầu sợ sệt, Tần Duẩn Chi liền đưa hộp quà thẳng cho cô gái nhỏ.

Ôn Bắc Bắc nhìn bàn tay có những khớp xương rõ ràng của anh, lại nhớ tội vụ việc đậu đỗ hôm trước, gương mặt lại hồng rực, vội vàng đưa tay đón lấy: “Cảm ơn ạ.”

“Tôi lên lầu đây.”

Tần Duẩn Chi nói xong, liền lên lầu. Ôn Bắc Bắc mở cửa, vào trong phòng mình, thả cặp sách, liền ngồi ở trên ghế lôi ra hộp quà được gói cẩn thận xinh đẹp. Hộp không lớp, gói bằng giấy gói màu cà phê. Nhìn nhìn một lát, Ôn Bắc Bắc mới chậm chậm mở hộp quà, thì ra là một mô hình bằng đất.

Tuy là tiêu chuẩn đồ lưu niệm, nhưng là từ tay Tần Duẩn Chi tặng, lại giống như có một ý nghĩa khác. Ôn Bắc Bắc đem mô hình này đặt trên bàn học, sắp người xuống ngắm một lúc lâu, hoàn toàn vứt sạch bài tập về nhà của Diệt Tuyệt sư thái ra khỏi đầu.

Một ngày sau, Ôn Bắc Bắc đến chỗ Tần Duẩn Chi đổi sách. Tần Duẩn Chi thấy cô, liền hỏi có thích quà hay không. Cô gật đầu như già tởm, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Cô ở trong thư phòng chọn sách, Tần Duẩn Chi vẫn tiếp tục công việc của mình. Ôn Bắc Bắc loay hoay một hồi, từ giá sách đầu tiên đến giá sách cuối cùng, rồi lại quay về giá sách đầu tiên, thì thoáng còn ngắm trộm Tần Duẩn Chi đương ngồi trên ghế.

Tần Duẩn Chi bị cô nhìn có chút mất tự nhiên, liền buông sách, hỏi: “Có việc sao?”

Ôn Bắc Bắc giật mình một cái, cuốn sách vừa định rút ra liền rơi xuống đất. Cô vội vàng ngồi thụp xuống nhặt lên, nói nhanh: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Nhưng không hề quay đầu nhìn Tần Duẩn Chi.

Tần Duẩn Chi bất đắc dĩ, đi đến bên cạnh cô, hỏi lại lần nữa: “Là có chuyện muốn tôi giúp?”

Ôn Bắc Bắc nhìn vào mắt anh, lại cụp mắt xuống. Từ đêm qua đến giờ cô vẫn muốn hỏi, anh cùng cô, có thể hay không thể? Vấn đề này tới cùng cũng không phải là đột ngột gì. Từ khi anh nói anh xem cô như là một người bạn, cô liền suy nghĩ rất nhiều. Có thể là lần đầu tiên thích một người, thực sự không biết nên biểu đạt như thế nào, cũng sợ phá hỏng, ngay cả quan hệ nào cũng không có. Mà nghĩ lại một chút, nếu không có kết quả, thì hãy im lặng buông tay, khiến cô cũng bối rối vô cùng, kết thúc không rõ ràng gì cả...

“Em...” Ôn Bắc Bắc dồn hết quyết tâm, ngẩng mặt nhìn Tần Duẩn Chi: “Có thể đọc sách trong này không...” Hết như quả bóng cao su xì hơi, những từ cuối bắt đầu nhỏ như tiếng ruồi bay. Ôn Bắc Bắc cảm thấy thực khinh bỉ chính bản thân mình nha...

“Là việc này?” Tần Duẩn Chi đỡ khốc đỡ cười: “Nếu em muốn, hoàn toàn có thể.”

Ôn Bắc Bắc nói cảm ơn, nhưng biểu cảm không phải là vui vẻ, lúc ra ngoài cũng là một mối chán chường.

Nhưng mà, cảm xúc uể oải này của Ôn Bắc Bắc cũng không kéo dài lâu lắm, cô dần dần phát hiện, có thể ở trong thư phòng của Tần Duẩn Chi đọc sách là tốt rồi. Thư phòng nhà anh có ánh sang dịu hòa, hơi thở của người trí thức, thực yên tĩnh. Ôn Bắc Bắc thường xuyên đọc sách đến quên thời gian, cho đến khi Tần Duẩn Chi nhắc cô đã đến giờ cơm mới vội vàng chạy xuống lầu ăn cơm.

Sau chuyện đó, Tần Duẩn Chi đặt một chiếc ghế đệm ở bên cạnh cửa sổ để cô ngồi. Có đôi khi ba mẹ Ôn Bắc Bắc không ở nhà, Tần Duẩn Chi cũng sẽ gọi cô ăn cùng. Hai người bắt đầu có chút quen thuộc, Ôn

Bắc Bắc cũng không sợ Tần Duẩn Chi như trước nữa. Tần Duẩn Chi phát hiện, Ôn Bắc Bắc chính là một cô nhóc khá lười biếng, cũng rất nghịch ngợm và nhật cảm. Chỉ là so với những cô gái khác, cô không quá chú ý những điều thường nhật. Như cô nói, trong đầu toàn lịch sử, không khiến người ta thích được.

Nhưng mà Tần Duẩn Chi rất thích cô đến, tròng phòng có thể có chút tiếng động, nhưng cô cũng không bao giờ ồn ào, yêu sách giống anh, có thể ngồi đọc quên giờ giấc. Có vài lần, thậm chí lúc đương đọc cô lại nghỉ quên, co người lại, dưới ánh sáng ấm áp của thư phòng, đẹp như một bức tranh vẽ. Cứ bên cạnh như vậy, cũng không phải là xấu.

Thời gian cứ trôi qua giữa những ngày yên tĩnh đó, đến mùa hè đại học năm thứ hai.

Ôn Bắc Bắc vác túi theo thầy giáo thực tập ở Vãn Thủy sông Tri để đào di tích. Đi hơn nửa tháng, trở về lại thêm đen. Vừa về đến nhà, đặt hành lý xuống, Ôn Bắc Bắc liền hai ba bước chạy lên lầu.

Cô gõ cửa nhà Tần Duẩn Chi, một lúc sau mới có người đến mở. Tần Duẩn Chi mở cửa, gặp Ôn Bắc Bắc, nao nao, sau đó mỉm cười nói: “Em đã về rồi.”

Ôn Bắc Bắc vừa nhìn thấy anh đã rất vui vẻ, gạt đầu như già tối xong, lập tức rút ra một tờ giấy rất to, giống như hiển một vật vô cùng quý giá: “Xem em mang cái gì về nè, “Trùng tu hành cung của nhà họ Dương”, là bản dập sao chép đó...”

Ôn Bắc Bắc còn chưa nói xong, chợt nghe thấy giọng của người phụ nữ khác: “Duẩn Chi, có khách sao?”

Sau đó, Bắc Bắc thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp, khoảng hai mươi lăm tuổi, ăn mặc xinh đẹp thời trang, vừa nhìn thấy cũng đã hiểu có khí chất trí thức, cũng có tư thế của một nữ chủ nhân, khiến Ôn Bắc Bắc lập tức dời người ra.

15. Chương 15

Cô gái đến gần, thấy Ôn Bắc Bắc, liền hỏi Tần Duẩn Chi đứng bên cạnh: “Cô bé này là...” Mày liễu khê nhướn, giọng nói cũng thanh thanh dễ nghe, mặc trên người một chiếc T-shirt gọn gàng.

“Em...em đi trước, không quấy rầy tiên sinh.” Ôn Bắc Bắc không chờ Tần Duẩn Chi mở miệng, đã vội vội vàng vàng đưa đồ, rồi chạy xuống lầu như trốn.

Tầm mắt Tần Duẩn Chi dừng ở bóng lưng hốt hoảng của cô, đáy mắt hiện lên một tia sang không rõ. Cô gái kia nghiêng đầu: “Cô bé kỳ lạ. Đưa cho anh cái gì vậy?”

“Bỉ văn bản dập.” [1] Tần Duẩn Chi khép cửa, trả lời.

“Bản dập?” Cô gái cười khẽ, nụ cười lại mang theo chút khinh thường, “Ừm, nghỉ trưa được một chút, em còn phải quay về.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Tần Duẩn Chi cầm theo di động, đưa cô gái kia ra cửa, cũng không tiễn xuống.

Ôn Bắc Bắc chạy xuống lầu, chưa đến cửa nhà, mà đi ra lan can, ngồi xuống một chiếc ghế dài. Người kia gọi anh là “Duẩn Chi”, còn cô chỉ có thể gọi là “Thầy.” Cô nghĩ bản thân mình có bao nhiêu đặc biệt, có thể ở thư phòng của anh làm một số việc. Nhưng làm bạn bè thì như thế nào, cô kém anh mười tuổi, ở trong mắt anh, căn bản, cô vẫn chỉ là một đứa con nít.

Ôn Bắc Bắc càng nghĩ càng nhụt chí, cả người nằm dài trên ghế. Cô ôm đầu gối, cúi đầu, sau đó cảm thấy đầu gối có chút ướt.

Thi Lỗi vừa mới chạy xe ngang qua sân thì dừng lại, chỉ thấy Ôn Bắc Bắc đang nằm trên ghế dài, thân hình bé nhỏ co lại thành một cục, bàn tay còn tội nghiệp lau nước mắt vẫn đang chảy. Hắn nhúu mày, xuống xe.

“Không phải là em mới đi thực tập về sao? Ai bắt nạt em?”

Trên đầu Ôn Bắc Bắc vang lên giọng nói con trai, cô ngẩng đầu, lau lau quẹt quẹt nước mắt: “Sao anh lại tới đây?”

Giọng nói của cô còn mang theo chút nghèn nghẹt nức nở. Thi Lỗi vừa nghe, thở dài, trước tiên rút khăn tay để cô lau. Hắn không thể chịu nổi con gái khóc, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Lau đi đã.”

Ôn Bắc Bắc cầm khăn tay, lại mếu máo, muốn khóc tiếp. Thi Lỗi lập tức giơ hai tay đầu hàng: “Ôi bà cô bà nội ơi, em đừng khóc đừng khóc. Lên xe lên xe, anh đây mang em đi hóng gió.” Nói xong hắn liền mở cửa xe, vừa kéo vừa đẩy Ôn Bắc Bắc vào.

Xe chạy ra ngoài chưa đến năm phút, đầu gối Ôn Bắc Bắc đã ướt, dẫm luôn cả khăn tay. Bộ dạng vừa lau nước mũi vừa gạt nước mắt kia, hết như cô dâu nhỏ vô dụng mới về nhà chồng. May mắn, xe chạy đến một con đường, gặp một hiệu kem, Thi Lỗi dừng xe lại, nói với Ôn Bắc Bắc: “Em đợi đó, anh đi mua đồ ngọt cho mà ăn.”

Ôn Bắc Bắc còn chưa kịp đáp ứng, hắn liền mở cửa xuống xe. Cô nhìn hắn, từ đầu đến chân là âu phục giày da, đi đến tấm kính trước hiệu kem, lại nhìn tờ menu màu mè mè, cân nhắc một chút, lại đi đến, gõ gõ cửa kính xe. Ôn Bắc Bắc vừa nhấn nút kéo cửa sổ xe xuống, hắn liền hỏi: “Em muốn ăn vị gì?”

“Tôi không ăn kem.” Ôn Bắc Bắc cầm khăn tay, lau mũi.

Thi Lỗi trừng mắt nhìn cô một cái: “Anh đã xuống xe rồi, đừng lãng phí tình cảm của anh. Nói nhanh, vị gì!”

Vậy mà còn ép mua ép bán, Ôn Bắc Bắc lười nói cùng hắn, tùy tiện: “Vậy thì sô cô la đi.” Thi Lỗi nghe xong, hài lòng quay lại chỗ cũ mua kem.

Khoảng hai phút xem, Thi Lỗi quay lại xe, đưa kem cho Ôn Bắc Bắc. Ôn Bắc Bắc cầm lấy, dù không muốn ăn cũng cắn một miếng.

“Bác trai nói em mới về, anh qua coi một chút, kết quả lại gặp chuyện như vậy. Rốt cuộc là thế nào?”

Thi Lỗi vừa hỏi, cô nhóc Ôn Bắc Bắc mới ngừng khóc đã muốn rơi lệ, mũi cay cay, biểu tình vô cùng tủi thân. Thi Lỗi nhanh chóng đổi đề tài: “Anh không hỏi nữa, đi thôi.”

Ôn Bắc Bắc buông kem xuống, nghiêng người, hỏi Thi Lỗi: “Anh có thấy tôi rất vô dụng, và cũng chẳng giống phụ nữ gì hết?”

“Muốn nói thật?” Thi Lỗi nhíu mày.

Ôn Bắc Bắc gật gật đầu, vì thế Thi Lỗi nói: “Có dụng vô dụng anh không nói, nhưng để xem cái gọi là phụ nữ.” Thi Lỗi đánh giá Ôn Bắc Bắc từ trên xuống dưới: “Quả thật là không có.”

Tuy rằng đáp án này đã đoán trước được, nhưng Ôn Bắc Bắc vẫn có chút mất mát. Cô ngồi thẳng, tiếp tục im lặng ăn kem.

Nhìn Ôn Bắc Bắc không tiếp tục chảy nước nữa, Thi Lỗi mới nhẹ nhàng thở ra, tưởng đã xong rồi, ai ngờ Ôn Bắc Bắc chìa di động đến, nói: “Đọc cho tôi nghe Tam Quốc Chí, đọc một chút cũng được.”

“Hả?” Thi Lỗi chưa kịp phản ứng gì, di động đã được nhét vào tay hắn. Con nhóc này, thực khiến hắn dở khóc dở cười. Mới lúc này còn trưng ra bộ dáng dẫu nhỏ bị ăn hiếp, nước mắt tựa lư, vừa đảo mắt một cái đã ra lệnh cho hắn. Nhưng nhìn đôi mắt hồng hồng của cô nhóc, rốt cuộc Thi Lỗi cũng không bạo phát, mở file TXT.

“Thái Tổ Vũ Hoàng Đế, chính là người nước Bái... họ Tào, tên Tháo... tự Mạnh Đức, là tướng quốc cuối đời nhà Hán. Vào thời Hán Thuận Đế được phong làm Trung trường thị, sau đó được phong Phí đình hầu. Con nuôi Tào Tung, quan tới hàm Thái Úy. Tào Tung là người sinh ra Thái Tổ.” [2] Thi Lỗi hắn ở nước Mỹ ăn thịt bò nhiều năm, đừng nói là thể văn ngôn (văn nói) viết thư, sách tiếng Trung cũng lâu rồi hắn cũng chưa đọc được chữ nào cho kỹ lưỡng cẩn thận, tất nhiên là đọc ngập ngừng.

May mắn, một cuộc gọi đến giải cứu hẳn. Thi Lỗi liếc nhanh, thấy tên hiện trên màn hình là “Tiên sinh”, hẳn hơi nghi nghi, nhưng vẫn đưa điện thoại qua. “Điện thoại em.”

Ôn Bắc Bắc quét mắt qua cái tên kia, lập tức lắc đầu: “Không nghe.”

Thi Lỗi nhìn biểu cảm của cô nhỏ, rốt cuộc cũng nhìn ra manh mối, tâm tư vòng vòng một chút, nhất thời hiểu ra: “Thì ra là thầy của em. Em đối với anh ta cũng có ý tứ quá. Nhưng lớn tuổi như vậy.”

“Không lớn hơn so với anh.” Ôn Bắc Bắc lập tức nói, nhìn vẻ mặt đăm chột của Thi Lỗi mới phát hiện bị hấn giằng bầy, vì thế rầu rĩ đoạt lấy điện thoại: “Đưa đây, anh đọc vô cùng khó nghe.”

“Làm ơn còn mắc oán.” Thi Lỗi cốc đầu Ôn Bắc Bắc: “Anh nói nghe, nếu anh không lớn tuổi bằng anh ta, rõ ràng là em có thể để mắt đến anh một chút. Anh thấy bác trai bác gái đều có ý tác hợp hai đứa mình đó.”

“Tác hợp cái gì?”

“Nếu không phải bác trai bảo anh, sao anh biết được hôm nay em thực tập về. Hai nhà chúng ta ăn cơm, là thân mật chứ còn gì. Dù là một đứa ngốc cũng phải nhìn được chứ.”

“Anh...tôi...” Ôn Bắc Bắc còn chưa thể tiêu hóa được chuyện này, di động lại rung lên. Cô cúi đầu, nhìn thấy một tin nhắn ngắn của Tần Duẩn Chi gửi đến.

“Lên lầu, chúng ta cần nói chuyện một chút.” Ôn Bắc Bắc kinh ngạc nhìn mẫu tin cụt ngắn hồi lâu. Nói một chút? Cũng đúng, giống như lời Thi Lỗi nói, rất nhiều chuyện, Ôn Bắc Bắc ngu ngốc không thể nhìn ra được. Nói không chừng thầy Tần, đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô.

Thi Lỗi nhìn mi mắt Ôn Bắc Bắc nháy lại, nói: “Anh anh em em cái gì, thế nào, ở bên cạnh anh khiến em bị bấn à?” Hấn nâng tay, lau khóe môi Ôn Bắc Bắc vừa bị dính chút sô cô la.

Ngón tay hấn ấm áp, vừa chạm vào đã khiến Ôn Bắc Bắc sửng sốt. Nhìn mặt hấn cũng rất nghiêm túc, cô liền đỏ mặt. Một lúc lâu mới có phản ứng, giọng hơi cao lên: “Không muốn ở với anh, đọc sách gì mà như thất lười. Kem ăn xong rồi, tôi muốn về nhà.”

“Cô Ôn ơi, chị vừa dữ vừa đánh đá, trách không được bác trai bác gái đã sớm quyết định chuyện hôn nhân cho cô.” Thi Lỗi thu tay lại, lau kem, khởi động chiếc xe thể thao: “Công bằng một chút mà nói, mấy cổ văn này không phải là sở trường của anh. Mấy chuyện thu mua công ty, đến lúc đó hăng nói.”

Ôn Bắc Bắc cúi đầu vò vò miếng giấy lót kem lúc nãy, lại bật ra một câu: “Nếu thầy ấy thực sự cực tuyệt vời, làm sao bây giờ?”

Thật đúng là ba câu không thể rời Tần Duẩn Chi. Thi Lỗi tức đến mức mém chút nữa là học máu: “Em còn trẻ, thanh xuân vậy, sao lại thất cổ ở một thân cây. Hắt tóc, từ tốn mà chạy lấy người.”

“Cũng phải...” Ôn Bắc Bắc hít sâu mấy hơi, lại im lặng tự trách chính mình. Đọc nhiều thơ nhiều văn như vậy, thế mà chỉ một việc bé xiu đã khóc lóc.

Đến dưới lầu, Thi Lỗi nghiêng đầu, thấy cô đã không khóc nữa, đôi mắt có chút sung, liền xoa xoa đỉnh đầu cô: “Được rồi, đi lên đi, nói với bác trai anh còn có việc nên phải đi trước. Nếu ông thầy kia của em nhìn em không lọt mắt, cự tuyệt thì tới tìm anh.”

“Cảm ơn anh.” Ôn Bắc Bắc rụt cổ, ngừng một lúc, rồi giang tay cho Thi Lỗi một cái ôm.

Cái ôm bất ngờ nhưng đầy ấm áp dịu dàng từ cô nhỏ khiến cho Thi Lỗi trở tay không kịp. Nhìn Ôn Bắc Bắc mở cửa xuống xe, Thi Lỗi nhìn bóng cô biến mất một hồi lâu, mới lái xe rời đi.

Ôn Bắc Bắc trực tiếp lên lầu sáu, vốn là có tiếng trống thúc dục, tinh thần hang hái, nhưng cứ xong một tầng, rồi đến trước cửa nhà Tần Duẩn Chi lại nhụt chí. Do dự nửa ngày cũng không gõ cửa. Ôn Bắc Bắc rốt cuộc cũng phát hiện, mình chính là một người không có cốt khí gì hết. Đợi đến lúc Ôn Bắc Bắc đưa tay gõ, cửa lại tự mở ra.

Tần Duẩn Chi nghiêng người để cho Ôn Bắc Bắc đi vào. Ôn Bắc Bắc ngồi trên ghế sô pha, lại ngửi được mùi nước hoa của phái nữ, sống mũi lại bắt đầu cay cay.

“Lần này thực tập thuận lợi chứ?”

“Dạ.”

“Không có cái gì thú vị muốn nói với tôi?”

“Không có gì muốn nói.”

Ôn Bắc Bắc trả lời rất là có lệ. Tần Duẩn Chi bắt đầu đi, rốt cuộc cũng đi vào vấn đề chính.

“Cô gái lúc này, là đối tượng cha mẹ giới thiệu. Học Kinh tế, đang làm cho một công ty nước ngoài.”

“Cô ấy không xứng với thầy.” Bắc Bắc buồn bã nói.

Tần Duẩn Chi cũng không giận, chỉ cười: “Như thế nào là không xứng?”

“Thầy cùng cô ấy, vừa thấy đã không giống nhau. Nhịp sống của cô nhất định là nhanh, của thầy lại chậm. Mục đích cuộc đời, nhân sinh, hoàn cảnh sống, không hề giống.”

“Bắc Bắc, em còn bé, rất nhiều điều chưa rõ. Tôi đã ba mươi, nên tìm một đối tượng để ổn định cuộc sống.”

Đây là lần đầu tiên Tần Duẩn Chi nói vấn đề này với Ôn Bắc Bắc. Tựa như nói với cô, này Bắc Bắc, cuộc sống chính là như vậy, văn nhân cũng không trốn thoát khỏi thế tục. Ôn Bắc Bắc im lặng một lúc lâu, như là cố gắng tìm một câu trả lời đủ chín chắn.

Thật lâu sau, Tần Duẩn Chi nghe cô nói: “Vậy, thầy không thể đợi một chút được sao?”

Bắc Bắc ngẩng đầu lên, có chút ngập ngừng lặp lại một lần nữa: “Sẽ không thể đợi một chút sao?” Cô nuốt xuống nửa câu còn lại, ghen ở cổ.

Cô muốn hỏi: chờ em lớn lên chút, được không.

[1]: Bản dập tức là bản sao nguyên khổ hình một vật hoặc motip chạm khắc hay đắp nổi, chủ yếu nhằm truyền đạt tác phẩm nổi như tấm bia, phù điêu, tiền kim loại, huy chương. Ở đây chỉ bản dập văn tự trên một tấm bia ca tụng.

[2]: *xiu* ừm, đây là nói về thân thể của Tào Tháo.

16. Chương 16

Tần Duẩn Chi cụp mi xuống, không trả lời ngay như đang cân nhắc điều gì đó. Tim gan Ôn Bắc Bắc lại trở nên nặng trĩu. Anh, vẫn không chấp nhận cô.

“Tôi và em nói chuyện, chuyện cũ đi.” Một lúc lâu sau, Tần Duẩn Chi rốt cuộc đã mở miệng. “Lúc trước tôi đã từng chờ đợi một người, nhưng cũng đã lâu rồi.”

“Cô ấy, cũng gần bằng tuổi em bây giờ. Có tình yêu, có chủ kiến, tôi cũng hiểu. Tốt nghiệp xong, cô ấy nói muốn đi du học, cũng muốn tôi đi. Đối với một người học ngành tiếng Trung, đi du học để làm cái gì? Kết quả cô ấy đi, tôi ở lại. Cô ấy bảo chờ hai năm, tốt nghiệp sẽ trở về.”

“Tôi chờ đợi, hai năm. Hai năm sau, cô ấy lại nói, muốn ở lại công tác, một năm sau sẽ về. Tôi cũng đợi.”

“Nhưng cuối cùng, chờ đến chờ đi, chỉ chờ đến khi nhận được tin cô ấy đã kết hôn cùng người khác.” Khóe môi Tần Duẩn Chi hơi nhếch lên, nụ cười bình thản như là tự giễu bản thân.

Anh nói không nhiều lắm, nhưng Ôn Bắc Bắc vẫn cảm nhận được mối tình sâu đậm đó. Anh lại giấu hết vào trong lòng, một năm chờ rồi lại một năm, kết cuộc như thế, cuối cùng lại cảm thấy thật tuyệt vọng.

“Biểu cảm của em như đang nói, thật đáng thương.” Tần Duẩn Chi quay đầu đi, đã không có ưu phiền như lúc nãy, lời nói có chút trêu ghẹo.

Ôn Bắc Bắc nhanh nhẹn xua tay phủ nhận. Tần Duẩn Chi lập tức nói thêm: “Chỉ là, sau này lại nghĩ, có thể là tôi gặp chưa đúng người, cũng chẳng liên quan gì đến việc chờ hay không.”

“Ôn Bắc Bắc.” Anh gọi cô, giọng dịu dàng: “Em nói xem, tôi có nên hay không nên tin tưởng một lần nữa, đợi thêm một lần nữa?”

Ôn Bắc Bắc sửng sốt trước câu hỏi của anh, cô ngẩng đầu lên nhìn, rối loạn hỏi: “Thầy đang nói đến người kia, là người trong lòng thầy sao?”

“Từng thích, thực thích.”

Tần Duẩn Chi đáp, Ôn Bắc Bắc cúi đầu. Tần Duẩn Chi tưởng cô vẫn không hiểu được, nói tiếp: “Cô bé ngốc, tôi nói, tôi sẽ chờ em.”

Lời vừa nói ra, Ôn Bắc Bắc mới ngẩng đầu lên: “Thầy thích cô ấy, thực thích, mới chờ. Bây giờ, thầy cũng đồng ý chờ em?”

Tần Duẩn Chi gật gật đầu, Ôn Bắc Bắc che miệng lại. Điều đó, có thể chứng tỏ rằng, anh cũng thích cô hay không. Thì ra, anh cũng thích cô.

Không biết như thế nào, nước mắt Ôn Bắc Bắc lại không tự chủ được rơi xuống.. Thật sự là không chịu nổi, từ khi quen biết anh liền trở nên yếu đuối như vậy. Nhưng có sao đâu? Anh thích cô, lại nguyện lòng chờ cô.

Cô khóc, nụ cười như mếu. Tần Duẩn Chi cũng nhếch môi, anh nâng tay, đầu ngón tay lướt qua khóe mắt cô: “Đều đã nói là chờ em, sao lại còn khóc. Cha mẹ em nếu biết được sẽ trách tôi mất.”

Cô không trả lời, nghiêng người ôm lấy Tần Duẩn Chi, đầu tựa vào vai anh, nước mắt lại càng chảy thêm. Đối với sự ấm áp có chút bất ngờ này, Tần Duẩn Chi có chút giật mình. Nhưng một lát sau, anh nâng tay đặt lên sau lưng cô, nhẹ nhàng an ủi: “Được rồi, đừng khóc. Ngoan.”

Mộng đẹp trở thành sự thật là cảm giác như thế nào? Chính là cảm giác như cô bây giờ đi.

Ôn Bắc Bắc hít hít mũi, ngực anh thật vô cùng ấm áp. Nếu có thể vẫn được ôm anh như vậy, thì tốt rồi.

Lúc xuống lầu, tâm trạng Ôn Bắc Bắc vẫn không ngừng kích động. Mẹ Ôn mở cửa ra, nhìn mắt con gái hồng hồng như thỏ, nhưng miệng lại cười đến vui vẻ, có chút nghi ngờ.

“Con không phải đi nhà thầy Tần sao, lại lâu như vậy?” Mẹ Ôn thử hỏi.

“A?” Ôn Bắc Bắc giật mình, hàm hồ nói: “Lúc xuống lầu con gặp Thi Lỗi.”

“Con cùng Thi Lỗi có chuyện gì à?”

“Không có gì ạ, chỉ là anh ấy đưa con đi hóng gió một chút, còn đi ăn kem. Ha ha.” Ôn Bắc Bắc vuốt vuốt tóc, toàn bộ đổ hết lên đầu Thi Lỗi: “Ảnh còn nhờ con chào ba một tiếng, ảnh còn có việc, không tiện quấy rầy.”

“Thằng bé Thi Lỗi này cũng thật là, sao lại quấy rầy được.” Mẹ Ôn than thở một câu, Ôn Bắc Bắc đi ngay vào phòng mình.

Giáo sư Ôn từ trong phòng đi ra, nhìn thấy mẹ Ôn, liền hỏi một câu: “Thi Lỗi có chuyện gì vậy?”

Mẹ Ôn cười vô cùng ý nhị sâu xa, nói: “Em thấy nha, Thi Lỗi cùng Bắc Bắc nhà mình, bị hấp dẫn.”

Về phần Ôn Bắc vừa về phòng, ngây ngô xoay xoay điện thoại một lúc. Dù là ngày thường cô không nói nhiều lắm, bây giờ cũng hận không thể nói cho cả thế giới biết, thầy Tần của cô thích cô nha.

Nhưng cô có thể nói cho ai bây giờ? Ba mẹ? Rất chính thức, nhưng mà cô cũng chưa ở bên cạnh thầy Tần cơ mà. Cốc Mễ? Cô bạn ở Thượng Hải thực tập, chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện này.

Ôn Bắc Bắc ngồi xếp bằng trên giường suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhắn tin cho Thi Lỗi.

Ôn Bắc Bắc ngồi xếp bằng ở trên giường suy nghĩ sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là phát ra điều tin nhắn cấp Thi Lỗi.

Thi Lỗi đang họp ở công ty, di động kêu bíp bíp. Hắn mở ra, thấy tin nhắn Ôn Bắc Bắc.

“Tôi thành công một nửa!!! Chúc mừng tôi đi!”

Dầu chấm than dầu châm than, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết con nhóc kia có bao nhiêu vui vẻ. Thành công được một nửa chính là không thành công, đúng không? Thi Lỗi hừ lạnh một tiếng, cất điện thoại, tiếp tục họp. Nhưng mấy nhân viên tham dự cuộc họp lần này đều dễ dàng cảm thấy cảm xúc của anh lãnh đạo ngày hôm nay, không tốt lắm.

Vừa họp xong, Thi Lỗi vừa muốn nghỉ ngơi một chút, liền nhận được điện thoại của ba Ôn, mười vạn phần nhiệt tình mời hắn đến nhà ăn cơm nói chuyện, còn nói cảm ơn hắn đã mang Bắc Bắc đi hóng gió. Thi Lỗi đồng ý không do dự, cất điện thoại, thật sự là khổ nói không nên lời.

Ba Ôn mẹ Ôn chắc chắn là đã hiểu sai ý, nghĩ đến Ôn Bắc Bắc kia hứng phần vui vẻ đi theo hắn hóng gió, ở đâu ra. Thực đáng tiếc, hắn lấy trắng sang chiếu lòng người, lòng người cũng hướng mương hướng máng. Lòng Ôn Bắc Bắc đã sớm bị ông thầy kia câu đi mất rồi.

Buổi tối, Thi Lỗi đến nhà ăn cơm. Ôn Bắc Bắc rất vui vẻ, khi có tâm trạng tốt, cô làm cái gì cũng cao hứng vui vẻ vậy cả. Lúc ăn cơm còn ban “đặc ân”, ân cầm gấp rau chỉ Thi Lỗi, hoàn toàn không chú ý tới cha mẹ mình đang nhìn hai người với vẻ mặt như thế nào.

Ăn cơm xong, Thi Lỗi nói chuyện với ba Ôn chưa bao lâu, Ôn Bắc Bắc liền đi tới, nói: “Ba, con có thể mượn Thi Lỗi một chút được không?”

Ba Ôn mừng rỡ gật đầu, mà Ôn Bắc Bắc lời thứ hai còn chưa nói đã túm Thi Lỗi kéo lên phòng. Vào phòng còn đóng cửa lại. Mẹ Ôn đứng một bên nhìn thấy cảnh này, nói thẳng: “Anh xem, em nói rồi đó.”

Trong phòng, Ôn Bắc Bắc ngồi xếp bằng trên ghế, vui tươi hơn hở: “Tuy rằng tôi không phải phụ nữ trưởng thành, nhưng là anh ấy đồng ý chờ tôi đó.”

Thi Lỗi lơ đãng bĩu môi: “Ông còn chưa nói thích em.”

“Tuy rằng không chính miệng nói.” Ôn Bắc Bắc vuốt vuốt tóc, lập tức ưỡn ngực: “Nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu.”

“Em nhìn em đi, rụt rè chút không được à. Mấy giờ trước không biết ai còn khóc ầm ĩ cả lên, giờ thì toé ra.”

Ôn Bắc Bắc cũng không ngại, chỉ ngồi cười ngây ngô.

Thi Lỗi không thể nhìn cô như vậy, phát phát tay: “Anh đi ra ngoài.” Hắn mở cửa ra, đã thấy ba Ôn mẹ Ôn ghé vào trước cửa, lúc thấy hắn đột nhiên mở cửa ra cũng có chút sững sốt giật mình.

“Ba mẹ, ba mẹ làm cái gì ở cửa vậy?” Ôn Bắc Bắc hỏi.

Vẫn là mẹ Ôn phản ứng nhanh, nói ngay: “Ba mẹ chỉ muốn hỏi một chút, hai đứa có muốn ăn hoa quả hay không, ba mẹ đi gọt táo.”

“A, cảm ơn ba mẹ.”

Thi Lỗi nhìn hai người nhà họ Ôn vội vàng trở về phòng khách, khóe môi nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm. Cũng đúng, vừa rồi Ôn Bắc Bắc kéo hắn vào phòng, xong lại đóng cửa, cũng rất mờ ám. Xem ra hai vị kia càng lúc càng hiểu lắm, nhưng mà, hắn thế mà lại thích hiểu lắm như vậy đấy.

17. Chương 17

Còn hơn một tháng nữa là hết hè, Ôn Bắc Bắc vẫn thường đến nhà Tần Duẫn Chi như dạo trước, chỉ là tần suất nhiều hơn bình thường, ăn cơm cũng không còn dè dặt gì nhiều nữa.

Chỉ là Ôn Bắc Bắc còn có chút xiu uể oải, dường như là sau sự kiện kia, hai người lại quay trở về khởi điểm bình thường bàn đầu, không lạnh không nóng, tức là chả có tiến triển gì thêm cả.

Tình cảm thường khiến cho người ta trở nên điên cuồng, luôn nghĩ đến bản thân mình trong mắt đối phương là như thế nào, rồi lại có chút tự ti, một chút ngọt ngào, rồi lại là chờ mong. Tựa như bạn đánh nghiêng một khay màu nước, các sắc màu trộn lẫn vào nhau hỗn độn như vậy.

Một chút chờ mong cô dành cho Tần Duẫn Chi, là những xôn xao mà mỗi tình đầu thường hay có, ngập tràn trong lòng, lại khó có thể nói thành lời.

Dù sao, anh chỉ nói là sẽ chờ cô, không hơn.

Tuần cuối cùng của tháng tám, thời tiết đã không nóng nữa. Bố mẹ Ôn Bắc Bắc lại công tác bên ngoài, cô ở nhà một mình. Cô định đi nhà Tần Duẫn Chi ăn cơm, nhưng với số lần như vậy cũng có tý bản khoản. Khả năng nấu nướng của Ôn Bắc Bắc không giỏi lắm, nhưng vẫn rat tay một phen, mời Tần Duẫn Chi xuống lầu ăn một bữa.

Tần Duẫn Chi đồng ý, nhấn chuông, cửa mở, liền thấy Ôn Bắc Bắc đương quàng một cái tạp dề màu sắc, mỉm cười đón vào nhà. Vào đến phòng, Ôn Bắc Bắc lại vờ anh đến bàn ăn, ba bốn món được trang trí đầy đủ, nguyên liệu phối hợp cũng ổn, màu sắc cũng hồng hồng xanh xanh dễ nhìn.

“Thầy Tần, thầy ngồi đi.” Cô thay anh kéo ghế ra, lại lập tức chui vào bếp, “Để em bê canh ra nữa là ăn cơm.”

Nụ cười của cô sáng ngời. Một lát sau cô bê canh ra, Tần Duẫn Chi giúp cô đặt xuống bàn. Lấy dưa, xới cơm, hai người ngồi xuống dùng bữa.

Tần Duẫn Chi thấy mồ hôi rịn trên trán Ôn Bắc Bắc, giờ phút này lại cảm thấy cô bé này cũng có chút cảm giác của mẹ hiền vợ đảm.

“Ừm, thầy nếm thử xem sao, tuy không ngon bằng thầy nấu...” Ôn Bắc Bắc nói xong liền gấp một miếng thịt vào bát Tần Duẫn Chi, giọng nói cũng phần khởi như ban nãy, ngược lại có chút không yên.

Tần Duẫn Chi cắn một miếng, thoáng nhìn ánh mắt Ôn Bắc Bắc đương nhìn mình đắm đắm, như sợ anh nói không ngon vậy. Anh mỉm cười, nuốt xuống rồi mới nói với cô gái nhỏ: “Ăn ngon lắm.”

Ôn Bắc Bắc nhận được lời khen liền cười tươi như hoa. Tần Duẫn Chi nhìn ánh mắt ấm áp kia, cô bé vẫn còn giữ tính cách của một đứa trẻ, chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ, như chỉ cần một cục đường là sẽ thỏa mãn. Anh có bao nhiêu may mắn mới có thể tìm thấy một cô bé như thế này đây?

Bữa cơm này, Tần Duẫn Chi ăn rất nhiều, cũng là bởi Ôn Bắc Bắc liên tục gấp thức ăn cho anh. Anh lại không muốn cô buồn, thấy cô bé con này vui vẻ như vậy, anh cũng vui vẻ chịu đựng theo.

Ăn cơm chiều xong, Tần Duẫn Chi giúp Ôn Bắc Bắc rửa chén. Ban đầu cô không chịu, nhưng Tần Duẫn Chi vẫn kiên trì, rốt cuộc cô cũng chấp nhận. Phòng bếp không rộng lắm, hai người đều đứng ở bên trong, Ôn Bắc Bắc đứng sát bên cạnh Tần Duẫn Chi, tráng nước những cái bát anh vừa rửa xong úp lên kệ. Ánh đèn màu vàng đỏ nghiêng nghiêng, cảm giác rất ấm áp.

Tần Duẫn Chi rửa bát xong, Ôn Bắc Bắc đưa khăn đến cho anh lau tay. Anh nhận lấy, đã thấy Ôn Bắc Bắc trưng ra dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Nói ra suy nghĩ của mình?” Tần Duẫn Chi hỏi.

Ôn Bắc Bắc hé hé miệng: “Hôm nay như vậy, cùng với thầy, à, thực vui vẻ. Chỉ là...” Chỉ là như thế, còn chưa đủ, không đủ giống người yêu...

Lời của cô ngập ngừng, không nói nữa. Tần Duẫn Chi cẩn thận nhìn Ôn Bắc Bắc, cô nhỏ lại nhìn chăm chăm chân của mình, hơi có chút...hương vị giận dỗi?

Vài năm nay, tuy rằng Tần Duẫn Chi đơn chiếc một mình, nhưng tâm tư của con gái cũng có thể nói là biết một chút. Trong khoảng thời gian này anh bận viết luận án, không có động tĩnh gì với cô nhóc. Đại khái là, cô nhóc này có ý kiến đây?

“Bắc Bắc.” Anh gọi cô, bỏ họ.

Ôn Bắc Bắc ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười ấm áp trên môi anh, ấm áp như ánh mặt trời dịu dàng của mùa đông vậy.

“Hai ngày nữa, tôi mời em đi xem phim, em đồng ý không?”

Mất hai giây Ôn Bắc Bắc mới tiêu hóa xong lời của anh, sau đó lại gật đầu như già tởm, dáng vẻ muốn nhảy nhót quả thực không giấu được. Tần Duẫn Chi xoa xoa đỉnh đầu cô: “Không dối?”

Ôn Bắc Bắc lắc đầu, Tần Duẫn Chi cười khê ra tiếng, nói thêm như trên, “Rất ngoan.”

Mặc kệ như thế nào, bữa cơm này xem như viên mãn.

Tần Duẫn Chi cũng không nuốt lời, đúng hai ngày sau mời Ôn Bắc Bắc đi xem phim. Khoảng mười giờ, Tần Duẫn Chi xuống lầu đón cô. Nguyên cả sáng Ôn Bắc Bắc lục tung tủ quần áo kiểm đồ để mặc, thậm chí còn mang cả giày cao gót ra.

Vì thế, lúc Tần Duẫn Chi gõ cửa, liền nhìn thấy Ôn Bắc Bắc rực rực rỡ rỡ. Một chiếc váy có điểm những bông hoa mềm mại, trước ngực được thiết kế giao nhau, thêm một cái áo khoác màu trắng, đáng yêu lại mang theo chút gợi cảm, rất xinh đẹp.

Mà Tần Duẫn Chi đứng trước mặt Ôn Bắc Bắc, cũng không mặc áo sơ mi quần tây như hàng ngày mà thay bằng T-shirt cùng quần. Những quần áo bình thường mặc trên người anh, lại tỏa ra hương vị nho nhã hiền hòa.

Hai người ngồi xe taxi đến Trung tâm của thành phố, chọn rạp chiếu phim gia đình. Lúc sáng mua vé cũng không cần xếp hàng. Có vài bộ phim chiếu cùng giờ, Tần Duẫn Chi để Ôn Bắc Bắc tự chọn. Cô liền chọn một bộ dựa trên tiểu thuyết sử thi khá lớn. Sau đó, thấy anh đang nhìn áp phích quảng cáo của bộ phim tình cảm hài trong nước nào đó, Ôn Bắc Bắc rầu rầu.

Cô hỏi Tần Duẫn Chi: “Có phải chúng ta nên xem phim tình cảm mới đúng? Dù sao...” Chúng ta cũng coi như là đang hẹn hò mà...

Tần Duẫn Chi cười bảo: “Em không phải thích xem lịch sử sao, việc gì phải vì hình thức mà lại ép buộc bản thân làm việc mình không thích.”

Ôn Bắc Bắc cảm thấy vô cùng đúng đắn, vì thế liền có tâm trạng tốt xem phim sử thi kia cùng Tần Duẫn Chi.

Lúc xem phim, Ôn Bắc Bắc rất tập trung quy củ, vô cùng nghiêm túc, nhưng vẫn không thể không ngấm trộm Tần Duẫn Chi một cái. Anh cùng cô đã từng cách một khoảng cách là bực giảng, mà giờ đây, chỉ cách một tay vịn. Anh cách cô gần đến như thế, làm sao bảo cô hoàn toàn tập trung vào bộ phim này cơ chứ.

Lúc phim hết, cô đi theo sau anh ra ngoài. Cách một bậc thang, tầm mắt liền lạc trên bàn tay anh. Muốn nắm, cũng không dám. Do do dự dự một hồi đã ra khỏi rạp. Bọn họ đứng ở ngã tư, Tần Duẫn Chi còn muốn dẫn cô đi ăn trưa rồi mới về nhà. Bắc Bắc lên tiếng trả lời, tâm tư vẫn còn đặt hết trên bàn tay vững vàng rộng ấm của anh.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, dòng người bắt đầu di chuyển. Một khắc khi Tần Duẫn Chi cất bước, Ôn Bắc Bắc cảm thấy lão đảo, tay túm được góc áo Tần Duẫn Chi.

Tần Duẫn Chi bị cô túm áo, quay đầu nhìn, chỉ thấy cô nhóc cúi đầu, ngón tay nắm chặt góc áo mình, bàn tay còn lại nắm chặt, dáng vẻ vô cùng bồn chồn lo lắng.

“Ai.” Tần Duẫn Chi thở dài một hơi: “Em cầm góc áo của tôi, không bằng nắm tay đi.” Lúc nói, anh cầm tay cô, dẫn cô đi đến con đường đối diện.

Bàn tay anh khô và ấm, còn có một cảm giác an toàn không nói thành lời. Môi Ôn Bắc Bắc không tự chủ được mà cười, đuối kịp bước chân anh, sóng vai đi bên nhau.

Cô chỉ cảm thấy, ánh mặt trời ngày hôm đó thực đẹp, ngay cả người qua đường đều mỉm cười.

Anh nắm tay cô, đi qua một quảng trường, giống như là, cả đời này sẽ không bao giờ buông ra.

18. Chương 18

Kỳ nghỉ hè đi qua cũng là năm thứ ba Đại học đến. Theo thường lệ, Tần Duẫn Chi mở một khóa Văn học khái luận, cũng đúng lúc Ôn Bắc Bắc không có tiết, liền chạy tới nghe giảng.

Mặc dù là đã nghe qua một lần, nhưng mỗi lần nghe mỗi cảm giác khác, nên cũng không chán. Cô vẫn tìm vị trí cạnh cửa sổ như trước, ngồi phía sau. Về vụ ghi chép bài vở gì đó thì thường là về lung ta lung tung. Tuy trong khoa có ảnh, nhưng khác với vẽ nhiều lắm, cho nên Ôn Bắc Bắc muốn ra tay vẽ thử đáng vẽ nho nhả của Tần Duẫn Chi, cuối cùng lãng phí một đồng giấy.

Có một lần, cô đọc sách đến tận khuya, buổi sáng đi học một khùng khiếp, chui vào tiết Tần Duẫn Chi thì ngủ gục luôn.

Lúc lên lớp, Tần Duẫn Chi đã nhìn thấy Ôn Bắc Bắc nằm sấp trên bàn, một đôi mắt đen chớp chớp nhìn thẳng vào anh, nhưng dần dần khép lại, đến lúc nhắm hoàn toàn, không bao lâu thì gục đầu ngủ.

Anh không khỏi cười khê. Nghỉ giữa tiết, anh đến trước bàn cô, gõ gõ vài cái. Ôn Bắc Bắc đột nhiên ngẩng đầu lên, tuy mắt mở to, nhưng vẫn còn mang vẻ mông lung buồn ngủ.

“Nếu mệt thì về nhà ngủ, ngủ như vậy không tốt.” Anh dịu dàng khuyên một câu.

“Ừm.” Ôn Bắc Bắc xoa xoa mắt, trong giọng nói có chút tủi thân, “Học kỳ này nhiều môn lắm, cũng không thể học nhiều tiết thầy. Em nghĩ...muốn nhìn thầy nhiều hơn một chút...”

Em nghĩ muốn nhìn anh nhiều hơn một chút. Một câu đơn giản như vậy, lại đập thẳng vào trái tim Tần Duẫn Chi. Anh kèm khôngặng, nâng tay xoa xoa đỉnh đầu cô gái nhỏ.

Mấy sinh viên trong tiết cũng bắt đầu nhìn bằng ánh mắt tò mò hoặc nhiều chuyện, Tần Duẫn Chi cũng không để ý lắm, cũng không ép cô về nhà.

Hết tiết, Ôn Bắc Bắc liền đi cùng Tần Duẫn Chi trở về nhà. Đến trước cửa nhà Ôn Bắc Bắc, Tần Duẫn Chi dừng bước, dặn cô buổi tối đi ngủ sớm, đừng thức đêm. Bắc Bắc ngoan ngoãn vâng dạ.

Ngày không nhanh không chậm trôi qua, ba cô bạn thân của Ôn Bắc Bắc đều đến tìm hiểu tiến độ giữa cô và Tần Duẫn Chi thế nào. Cô thì luôn mơ mơ hồ hồ, chỉ nói thành công được một nửa, còn mấy chuyện khác có chết cũng không thêm bớt một câu. Dù sao cô cũng chưa phải là chính thức của Tần Duẫn Chi. Nhưng mà cũng không sao cả, chỉ cần qua một thời gian nữa, anh sẽ tin tưởng tình cảm chân thật cùng kiên trì của cô, không phải là một trò đùa.

Không bao lâu sau, mùa thu trôi qua trong chớp mắt. Cách một hai tuần, Tần Duẫn Chi sẽ ra ngoài ăn cơm cùng Ôn Bắc Bắc, hoặc đi xem phim, có khi nắm tay nhau, lại có lúc cô gái nhỏ kéo kéo cánh tay anh.

Chỉ là, có nên đến bước tiếp theo hay không?

Lắm lúc đương đọc sách, Ôn Bắc Bắc bắt đầu thất thần tưởng tượng. Cô dần dà cảm thấy, thầy Tần hẳn là thích mình. Bằng không anh sẽ chẳng bao giờ nắm tình mình, lâu lâu cũng sẽ không dung túng để cô tùy hứng. Cho nên, có nên đến bước tiếp theo?

Nhưng mà, mấy ý tưởng của Ôn Bắc Bắc vẫn đình chỉ lại, mãi cho đến một ngày mùa đông bắt đầu.

Ngày đó, ba mẹ đều không có nhà, cô đành ăn nhờ ở đậu một bữa của Tần Duẫn Chi, sau đó chui vào thư phòng đọc sách, là truyện võ hiệp cô rất ít xem. Bắc Bắc xem đến mê mẩn, thời gian cứ trôi lặng lẽ, cô vẫn chưa ngẩng đầu lên.

Tần Duẫn Chi thấy thời gian không còn sớm nữa, định vào thư phòng nhắc Ôn Bắc Bắc, lại thấy cô bé đọc sách đến nhập tâm. Nhìn bìa sách, đúng là “Thần Điều Đại Hiệp.”

“Thần Điều Hiệp Lữ sao, em chưa từng đọc?”

Ôn Bắc Bắc dừng một lát mới ngẩng đầu lên, cô mở miệng nói: “Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ thực thảm.”

“Nếu không có chia cắt, thì làm sao có kịch tính trong một cuốn truyện hay như thế được.”

“Vâng, cho nên không muốn giống như vậy.” Ôn Bắc Bắc nghiêm túc nói: “Nếu không chia cắt, trải qua ngàn năm vạn năm mới có được một tình cảm, như vậy thì em không muốn đi làm nhân vật chính kia.” Giọng nói của cô dần dần thấp xuống, “Cũng không muốn thầy đi làm anh hùng.”

Tần Duẫn Chi nghe vậy liền cười: “Em đấy, rất dễ nhập tâm vào sách. Đến lúc ngủ rồi, nếu em thích đọc, thì cứ đem về nhà.”

Ôn Bắc Bắc nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ, nên xuống lầu. Thời gian ở bên cạnh anh quả thực trôi rất nhanh, ‘bất tri bất giác’ đã phải ‘chia tay’. Tuy rằng chỉ là lầu trên lầu dưới, nhưng loại xa cách này vẫn khiến cô buồn bã. Nhất là sau khi đọc xong loại tiểu thuyết thê lương sầu thảm như thế này.

“Em không nên đọc nữa.” Ôn Bắc Bắc cầm sách nhét vào vị trí cũ.

“Sao vậy?”

“Chỉ là cảm thấy rất buồn.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đều vì rầu rĩ mà nhăn lại, Tần Duẫn Chi lắc lắc đầu: “Đọc một cuốn sách lại khiến em buồn đến như vậy? Cuộc sống luôn có biến cố, không thể này thì cũng thể khác. Khi đó em phải làm sao bây giờ?”

“Cuộc sống là cuộc sống. Nếu cuộc sống vốn cũng rất phập phồng bấp bênh, vì sao tiểu thuyết còn phải thê thảm như vậy á.”

Tần Duẫn Chi nhìn cô nhóc lại để tâm vào những chuyện vụn vặt, liền không tranh luận vấn đề này nữa: “Được rồi, không đọc thì không đọc. Đi xuống ngủ đi, đừng để hôm sau ngủ gật trên lớp.”

Ôn Bắc Bắc lê bước khỏi thư phòng, Tần Duẫn Chi đi phía sau cô. Sắp đến cửa, Ôn Bắc Bắc đột nhiên xoay người lại, kết quả đúng lúc đập mặt vào người Tần Duẫn Chi.

“Ui.” Ôn Bắc Bắc ăn đau, ôm cổ. Tần Duẫn Chi vừa bực mình vừa buồn cười, xoa ngực mình, hỏi: “Lại làm sao vậy?”

“À...cái đó...” Ôn Bắc Bắc muốn nói lại thôi, ngập ngập ngừng ngừng trong một chốc cũng chưa thể nói ra miệng.

“Ôn Bắc Bắc.” Cho dù Tần Duẫn Chi vô cùng kiên nhẫn cũng bị cô diệt sạch, mở miệng nói luôn tên họ đầy đủ của cô.

“Em muốn có một cái hôn ngủ ngon!” Ôn Bắc Bắc bị anh áp bức, lập tức nói thật.

Tần Duẫn Chi cũng bị mấy lời này khiến cho kinh ngạc một chút. Ôn Bắc Bắc nhìn trộm một chút, cũng không biết dáng vẻ của anh là vui hay giận gì, cô lập tức sửa miệng: “À...không có cũng không sao...Kỳ thật...ừm, ngủ ngon là tốt rồi...”

Cô còn chưa nói xong, Tần Duẫn Chi liền kéo cô vào lòng, lúc này mũi cô lại đập vào ngực anh, thiếu chút nữa là ứa nước mắt. Ngay sau đó, anh liền cúi thấp đầu xuống, chạm vào trán cô một nụ hôn dịu dàng.

Bàn tay muốn xoa xoa mũi của Ôn Bắc Bắc còn ở không trung. Giống như một cọng lông chim lướt qua. Dịu dàng, mềm mềm. Tóm lại cảm giác này, thật giống như nằm trên một đám mây, khiến cho người ta nhẹ nhẹ bay bay vậy.

“Ngủ ngon.” Anh buông cô ra, mỉm cười ôn hòa.

Ôn Bắc Bắc chậm chạp đem tầm mắt chuyển qua mặt Tần Duẫn Chi, sau đó ngây ngốc nói lại một câu: “Ngủ ngon.”

Rời khỏi nhà Tần Duẫn Chi, Ôn Bắc Bắc đứng lặng một phút ngoài cửa. Cô đưa tay chạm vào trán, sau đó đứng cười ngây ngô cả một lúc.

Mà bên trong cửa, Tần Duẫn Chi cũng đứng sững ở bên kia hồi lâu. Anh mở nắm tay, giống như vẫn còn vương hơi ấm của cô gái nhỏ. Rõ ràng đã là người trưởng thành, nhưng ở trước mặt cô vẫn giống như một thằng nhóc mới lớn, tim đập nhanh đến thế.

Trời đêm buông xuống, sao giăng đầy.

Đêm nay, ai nhớ ai?

19. Chương 19

Thời gian thực sự là một đại lượng kỳ diệu. Theo góc độ khách quan mà nói, nó luôn có một tiêu chuẩn chính xác nhất định. Nhưng xem ở, ở góc độ cá nhân, thời gian luôn chọt nhanh chọt chậm.

Khi ở một mình, cảm giác thời gian đặc biệt chậm cũng vô cùng yên tĩnh. Mà khi ở bên cạnh Tần Duẫn Chi, Ôn Bắc Bắc luôn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, lúc nào cũng phải chào tạm biệt sớm cả.

Những điều như hôn ngủ ngon, vòng ôm ấm áp đã thành thói quen. Cô cứ tham lam vòng ôm ấm áp đó của anh, thế nên cũng mong thời gian dừng trôi nữa. Thật đúng là càng lúc càng đòi hỏi.

Ngày chọt nhanh chọt chậm, bình yên trôi đi cùng mùa đông.

Thi học kỳ hai cũng vừa kết thúc. Môn thi cuối cùng chấm dứt, mấy ngày dây thần kinh căng ra đầy áp lực cũng được giải phóng.

Cùng bọn Tứ Hỷ ra khỏi phòng thi, Ôn Bắc Bắc cúi đầu hà hơi vào đôi bàn tay mang gang tay len của mình, làn khói trắng liền phả ra.

“Bên ngoài lạnh muốn chết luôn á.” Tứ Hỷ xoa xoa tay, giẫm chân lên lớp tuyết dày.

Tiểu Mễ trừng cô nàng một cái, “Cũng không phải là năm đầu ở đây, đừng ngại nhiên thế.”

“Ai, có Tử Yên là sướng.” Tứ Hỷ cười hì hì, ôm lấy vai Tử Yên nói: “Kiểm tra xong là về nhà liền được luôn. Mùa đông phía nam chắc không lạnh như vậy đi.”

Tử Yên dường như có tâm sự nặng nề nào đó. Tứ Hỷ nói chuyện cùng cô, cô lại không có phản ứng gì.

“Cậu làm sao vậy, Tử Yên?”

Lúc này Tử Yên mới hồi phục tinh thần, biểu cảm như muốn nói rồi thôi.

Tiểu Mễ nhìn cô nói: “Lại mắc phải chuyện gì? Nói đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.”

Tử Yên nghe xong trầm ngâm một lát, rốt cuộc cũng mở miệng: “Học kỳ sau, mình xuất ngoại. Có khả năng sẽ không về nữa.”

Nghe Tử Yên nói thế xong, ba người đều kinh ngạc. Bắc Bắc hỏi: “Sao chưa nghe cậu nói lần nào hết? Hơn nữa, không phải cậu thích Văn học Trung Quốc sao?”

“Trách không được học kỳ này cậu cứ bám phòng luyện Tiếng Anh.” Tứ Hỷ bỗng nhiên nhận ra, lại nghi ngờ, “Nhưng vì sao bây giờ lại phải đi?”

Tử Yên cười cười: “Có lẽ bởi vì mình thật sự không thích khảo cổ đi. Bố mẹ cũng muốn mình đổi ngành, đúng lúc lại có cơ hội ra nước ngoài. Hơn nữa bạn trai mình cũng chuẩn bị đi du học rồi, cho nên đơn giản là mình cũng nên sang đó.”

“Trọng sắc khinh bạn.” Tiểu Mễ ở một bên, hừ lạnh một tiếng. Nhưng mọi người, dường như đều nghe được trong giọng nói của cô bạn buồn buồn không nổi.

“Khi nào thì đi?” Bắc Bắc hỏi.

“Lần này mình về nhà, chuẩn bị một số việc, mấy tuần nữa là đi.”

Lúc nói chuyện, tuyết lại rơi, vẫn vũ trong không trung. Ôn Bắc Bắc ngẩng đầu lên, bông tuyết chạm vào hai má, mi mắt cô.

Đã là năm thứ ba rồi, mỗi người đều bắt đầu đi những con đường không giống nhau. Sau đó, sẽ là bốn người một ngã. Mà Tử Yên, chỉ đơn giản là đi trước cả ba một bước, tìm ra lựa chọn của mình.

Vậy còn con đường sau này của Ôn Bắc Bắc cô, sẽ là như thế nào? Cô đột nhiên có chút buồn bã, có chút mệt mỏi.

Cứ như vậy được một lúc, bốn người cùng đi ăn cơm, bữa cơm chia tay Tử Yên. Trên bàn ăn dường như trôi qua rất nhiều khoảng thời gian. Từ cô nàng đào bông Tử Yên cho tới việc chán học quá thì về với linh tinh, chọc cười, làm mấy chuyện mờ ám, rồi lúc ôn tập trở thành khùng mà hét lên mấy tiếng. Kể hết chuyện này đến chuyện khác, Tứ Hỉ gọi rượu.

Tứ Hỉ vốn là người Đông Bắc chính tông, vô cùng can đảm. Gọi một chai rượu cũng rất nghiêm túc, hào khí vô cùng. Dù Bắc Bắc không uống thường xuyên nhưng cũng không phải là uống không được, huống chi còn là tình huống như thế này, cuối cùng cũng uống.

Như vừa được mở van, rượu đến liền uống. Lúc bốn người đi ra khỏi quán ăn đều say mềm, đỡ nhau mà ra. Trong tay Tứ Hỉ còn túm một chai rượu quơ loạn xạ cả lên.

“Tiếp, đi KTV chơi tiếp.” Tứ Hỉ hô lên một tiếng, ba người còn lại gật đầu như già tởm.

Khi đến KTV cũng đã hơn ba giờ chiều. Vì thế, mấy cô nương ào vào bên trong tiếp tục gào gào rống rống, kêu rượu uống tiếp. Ba bốn giờ nháy mắt trôi qua.

Buổi chiều Tần Duẫn Chi có công tác giám thị, sắp xếp xong quay trở về nhà. Anh biết buổi sang Ôn Bắc Bắc đã kết thúc hết mấy môn thi, hai vợ chồng giáo sư Ôn lại đang công tác nghiên cứu bên ngoài không ở nhà, cô tất nhiên lại đến nhà anh ăn. Nhưng mãi cho đến bốn giờ cũng chưa thấy bóng dáng người đâu, Tần Duẫn Chi liền gọi điện thoại. Không có người nghe.

Anh không khỏi lo lắng, đứng ngồi chẳng yên, sách gì cũng xem không vào. Gọi đi gọi lại mấy cuộc điện thoại, mãi cho đến bảy giờ tối, điện thoại mới có người bắt. Nghe đầu dây bên kia là âm thanh nhạc nhọt ồn ào cùng giọng say mềm của Ôn Bắc Bắc, chân mày vừa mới giãn ra của Tần Duẫn Chi lại nhúm chặt.

“Ôn Bắc Bắc, em ở đâu?”

“Ừm...KTV...”

“Địa chỉ.”

Đầu dây bên kia, Ôn Bắc Bắc nghe được câu hỏi, xoay đầu qua, “Tử Yên, bọn mình đang ở đâu thế?”

“Cậu nói cái gì?”

“Mình hỏi, tụi mình đang ở đâu?” Giọng Ôn Bắc Bắc lớn lên, nhưng hiển nhiên Tử Yên vẫn không nghe rõ được. Vì thế, Ôn Bắc Bắc liền lay lay Tứ Hỉ đương bạn rống như điên kia: “Tứ Hỉ, cậu nhỏ chút!”

“Quốc lộ A, đường B đó.” Khi Tứ Hỉ dừng rống, Tử Yên mới nghe lọt tai câu hỏi của Ôn Bắc Bắc, trả lời cô.

Mấy lần gào qua gào lại như vậy, Ôn Bắc Bắc mới cho Tần Duẫn Chi đáp án.

“Các em có mấy người? Đều uống rượu?”

Ôn Bắc Bắc lại a a ư ư một hồi, ngón tay chọt chọt vào ghế, “Dạ, thêm em là bốn đó. Uống hết uống hết, ha ha.”

“Em ở yên đó, không được đi đâu nữa. Tôi đến đón, nghe rõ chưa?”

“Rồi á.”

Cô mới lên tiếng, bên kia đã cúp máy. Ôn Bắc Bắc còn cầm di động ngây ra, mãi cho đến khi Tứ Hỷ gọi một tiếng, cô mới lấy tinh thần ném điện thoại đi. Thường ngày cô luôn im lặng, khi có rượu vào là hoạt bát hơn rất nhiều.

Xe Tần Duẩn Chi luôn để trong gara, nhưng trừ khi về nhà anh rất ít khi lái xe. Hôm nay phải lái. Đến đường A, đỗ xe xong, anh lại gọi điện hỏi số phòng Ôn Bắc Bắc.

Anh đẩy cửa vào, chỉ thấy Tử Yên đang cầm mic hát đến nhập tâm, sau đó là Tứ Hỷ bết nhè nằm ở một bên. Ôn Bắc Bắc vốn đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa, cầm lục lạc lắc lắc đệm nhạc cho Tử Yên, vừa thấy Tần Duẩn Chi liền quăng lục lạc đi, nhảy hai ba bước tới, nhào vào trong lòng Tần Duẩn Chi, còn giương gò má hồng hồng vì say rượu nhìn anh, ánh mắt cười híp lại thành một đường: “Thầy Tần.”

Thân hình Tần Duẩn Chi cứng đờ, mấy lời trách cứ vừa trào ra bên miệng biến thành một câu biết rõ còn rang hỏi: “Uống rất nhiều?”

Ôn Bắc Bắc cười hì hì gật đầu, sau đó kéo kéo anh: “Phải về nhà sao?”

“Ừ, tôi đưa các em cùng về.”

Bắc Bắc nghe vậy, chạy về phía kia, tha ba con ma men kia. Mất hết một đồng sức lực một phen, bốn người ruột cuộc cũng leo lên xe.

Đưa ba người kia về phòng, Ôn Bắc Bắc lại lưu luyến không rời với ba cô bạn, bốn người không biết tại sao còn ôm nhau khóc lớn một lúc lâu. Tần Duẩn Chi đứng ở một bên chờ, cũng không thúc giục.

Lúc Tần Duẩn Chi đưa Ôn Bắc Bắc trở về nhà đã hơn chín giờ. Uống rượu xong Ôn Bắc Bắc như thế uống cả máu gà, vừa xuống xe liền chạy lên lầu. Tần Duẩn Chi phải bước nhanh hơn đi phía sau cô, sợ cô trượt chân mà ngã cầu thang.

Đến trước cửa nhà anh, cô mới dừng lại, xoay người hỏi: “Mở cửa mở cửa.”

Tần Duẩn Chi bất đắc dĩ mở cửa ra, cô đá giày cởi áo khoác, chân trần chạy đến sofa nhà người ta, sau đó nhìn người đàn ông kia, nói lớn:

“Tần Duẩn Chi! Em thích anh!”

Tần Duẩn Chi ngẩng đầu nhìn, nhìn cô bé Bắc Bắc say khướt ngồi trên sofa. Mái tóc vẫn ngắn như trước, làn da màu bánh mật, áo lông rất rộng và dài, để lộ đôi chân mảnh dẻ trơn mịn. Anh đến gần, bế cô lên.

Anh ngồi trên sofa, đầu Bắc Bắc gối lên vai anh. Bàn tay nhỏ bé không yên kéo kéo áo khoác anh, anh chột cảm thấy lòng trở nên mềm nhũn.

Tần Duẩn Chi đột nhiên mở miệng: “Bắc Bắc, anh lớn hơn em tám tuổi.”

“Tần Duẩn Chi, em thích anh.”

“Không chê tôi chán? Kiếm ít tiền?”

“Tần Duẩn Chi, em thích anh.”

Dường như Ôn Bắc Bắc nghe không hiểu mấy lời của anh, chỉ lặp đi lặp lại một câu này.

“Như vậy, Ôn Bắc Bắc, em không thể hối hận.”

Tần Duẩn Chi nói xong, liền hôn lên môi Bắc Bắc. Mới đầu vẫn còn nhẹ nhàng, nhưng khi vừa chạm vào nhau, giống như một ngọn lửa dấy mạnh lên, không điều khiển được mà xâm nhập, muốn trở nên cuồng nhiệt hơn.

Đầu Ôn Bắc Bắc mơ mơ màng màng, bây giờ lại bị Tần Duẫn Chi ôm hôn môi, lại càng không biết Đông Tây Nam Bắc gì, chỉ biết ôm lấy anh, hừ hừ lung tung.

Có lẽ là tự bản thân Tần Duẫn Chi biết, anh muốn hôn cô. Ý nghĩ này trong đầu, đã hình thành từ rất lâu.

Nụ hôn này thực dài, ngây ngô như Bắc Bắc cũng hiểu được sự thành thạo của Tần Duẫn Chi. Sau khi rời nhau, Bắc Bắc đỏ mặt tựa vào lòng Tần Duẫn Chi, vừa phấn khích vừa ghen tị. Một lúc lâu sau cô nói: “Tần Duẫn Chi, anh phải đối xử tốt với em.”

Có chút trẻ con. Tần Duẫn Chi nở nụ cười, vuốt đầu cô, nhận lời: “Ôn Bắc Bắc, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Ôn Bắc Bắc nghe xong lại cười toe, hôn một cái lên mặt anh.

Này, hạnh phúc là cái gì nha?

Hạnh phúc chính là, mèo ăn cá, cún ăn thịt. Ultraman [1] đánh quái thú.

Hạnh phúc chính là, Ôn Bắc Bắc thích Tần Duẫn Chi. Tần Duẫn Chi cũng đúng lúc thích Ôn Bắc Bắc.

[1]: Siêu nhân điện quang đó :”>

20. Chương 20

Đầu mùa xuân, Tử Yên đã đi rồi. Rời xa nơi đã ba năm gần bó. Là ngôi trường này, thành phố này, để đến một nơi hoàn toàn xa lạ và mới mẻ.

Những bạn bè chung quanh cô giống như luôn luôn di chuyển, luôn lang bạt không ổn định. Cho nên Ôn Bắc Bắc cô đại để cũng như thế, vẫn đi theo ba mẹ du lịch bên ngoài, lại lựa chọn một nơi cần thiết để tiến hành khai quật chuyên nghiệp. Cuộc sống của cô có quy luật, nhưng cảm giác không được an toàn.

Trái lại, Tần Duẫn Chi không giống như vậy. Anh là người nắm dây điều, khiến cho người khác nhìn thấy được một sức mạnh vững vàng kiên định, khiến cho người ta cảm giác rằng anh luôn luôn ở đó, cho dù bạn có đi đến nơi nào, cho dù bạn có cách anh xa rất xa, thì chỉ cần quay đầu, chỉ cần muốn đi tìm, chỉ cần bạn muốn quay trở về, anh ấy nhất định sẽ ở yên đấy chờ bạn.

Cho nên, Ôn Bắc Bắc phải may mắn lắm, may mắn gặp được người kia, là Tần Duẫn Chi.

Sau cái lần uống rượu to gan thổ lộ ấy, Ôn Bắc Bắc thường xuyên nhớ tới buổi tối kia, dù rằng ký ức cũng không phải liên mạch rõ ràng, dù rằng dường như trong không gian luôn phảng phất mùi rượu nồng nàn say người như thế.

Cô nhớ tới, anh cúi đầu, giọng nói ôn hòa dịu dàng. Anh nói Ôn Bắc Bắc, em không thể nào hối hận. Rồi lại càng nhớ tới sự mềm mại, cánh môi hơi lạnh, chạm vào cô...

Sau đó, mặt Ôn Bắc Bắc sẽ bị đốt đến đỏ hồng, lắc mạnh đầu, ép mình phải ngừng ngượng ngùng thể này lại.

Kỳ thật sau sự kiện ấy, hai người cũng sẽ nắm tay, ôm, hôn môi giống những đôi tình nhân bình thường khác. Mà cả hai vốn chính là người yêu bình thường. Chỉ là một người trầm ổn điềm tĩnh, và một người khác trẻ con một chút xiu mà thôi.

Mọi hành động xuất phát từ con người Tần Duẫn Cho cho đến bây giờ đều là ‘vân đạm phong khinh’, ẩn nhẫn mà khắc chế. Cho nên, mặc dù lúc sa lưới tình yêu vẫn hôn môi, mi tâm, hôn hai má, bờ môi, nhưng cũng không giống như buổi đêm xâm nhập đầy mê say kia. Nhưng cho dù là như thế, mỗi lần đó, mặt Ôn Bắc Bắc cũng có thể đỏ đến mức chảy máu.

Ôn Bắc Bắc càng thích cọ cọ vào lòng Tần Duẩn Chi, sau đó tự đọc sách. Cô có thể cảm nhận được trái tim anh lỡ nhịp một phen. Loại cảm giác này thực tốt.

Năm thứ tư, giống như mọi sinh viên của ngành khảo cổ, Ôn Bắc Bắc quyết định tiếp tục học lên Nghiên cứu sinh. Thành tích của cô rất tốt, có thể bảo lưu. Không có việc gì quan trọng lắm, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè cô đều muốn ra ngoài thực tập để khảo sát, đôi khi còn cùng ba mẹ du lịch. Mỗi ngày trôi qua đều như vậy.

Chỉ duy có một điều không giống, đó là chậm chậm trưởng thành. Mà những người bạn bên cạnh cô cũng bắt đầu có những lựa chọn riêng cho cuộc sống của mình.

Cuối cùng, Tứ Hỷ vẫn quyết định không học nữa, tốt nghiệp xong liền đi thi làm nhân viên nhà nước. Không phải là không thích hay là gì, khảo cổ đối với một người nữ mà nói, có lẽ thật sự rất mệt. Bố mẹ Tứ Hỷ đều là công nhân bình thường, không mong con gái mình quanh năm bên ba bên ngoài, cũng lo lắng cô không thể lấy ai được. Nhân viên nhà nước vẫn là ổn định hơn.

Vì thế khóa khảo cổ năm này chỉ có bốn sinh viên nữ, hai người bỏ, chỉ còn lại Tiểu Mễ cùng Ôn Bắc Bắc. Mà mấy sinh viên nam trong ngành, tốt nghiệp xong cũng đã có quyết định khác. Bốn năm gian khổ là vậy, cũng không thể tránh được việc mỗi người một ngã.

Tiểu Mễ đến Thượng Hải học tiếp, rồi quyết định ở lại chốn đô thị phồn hoa kia để an cư lạc nghiệp. Ôn Bắc Bắc vốn tưởng rằng cô bạn mình chỉ đi bốn năm. Lúc đó, kể từ nay về sau chỉ có thể gặp người bạn thân nhất của mình ở những ngày lễ hay Tết nhất. Ôn Bắc Bắc có thể hiểu được thời điểm kết thúc. Thời gian cứ trôi qua như vậy, có khả năng hai người dần dần sẽ mất liên lạc.

Mùa tốt nghiệp, như là một mùa buồn bã nhất. Nó khiến mọi thói quen, tình cảm bạn gây dựng được trong bốn năm, sụp đổ chỉ trong chốc lát.

Ôn Bắc Bắc ở lễ tốt nghiệp mặc quần áo cử nhân. Ngày chụp ảnh tốt nghiệp hôm đó, mọi người đều buồn bã, dường như có những lời vẫn nói chưa xong. Mười mấy người một ngành, cùng vào tiết, cùng thực tập, suốt bốn năm trời, từ nay về sau bốn ba khắp nơi. Khó có được dịp, Ôn Bắc Bắc liền cùng bạn bè điên điên khùng khùng cả buổi, bày ra mấy tư thế chụp hình kỳ dị để lưu lại.

Một đám người điên âm ỉ đến chạng vạng, liền gào lên muốn ăn cơm, rồi đi đến nhà hàng. Trên bàn cơm cũng âm ỉ không thôi, toàn thay nước bằng rượu uống, chưa đến một tiếng đồng hồ sau đều ngã trái ngã phải. Bắc Bắc cũng không chịu nổi, bị ép uống không ít rượu. Cơm có ăn vào một chút, còn chưa tiêu. Lúc này Ôn Bắc Bắc đã dần vào trạng thái xỉn.

Mấy người kia còn ồn ào muốn đi KTV hát xuyên màn đêm, Ôn Bắc Bắc muốn thoát thân, nhưng vẫn bị lôi đi. Đến phòng mọi người lại uống rượu hươ tay hươ chân tùm lum. Đến khi Ôn Bắc Bắc thất tha thất thểu trở về nhà đã là qua nửa đêm.

Ba mẹ không có ở nhà, ma xui quỷ khiến cô leo lên lầu Tần Duẩn Chi. Lúc gõ cửa nhà Tần Duẩn Chi, lực có vẻ rất mạnh, gần như muốn đập cửa ầm ầm ầm. Cửa mở, nhìn thấy Tần Duẩn Chi, đương mặc quần áo ở nhà màu xám, gương mặt vẫn tuấn tú như trước, mang theo hương vị của sách.

Bắc Bắc nhe răng cười, mặc quần áo cử nhân rộng thùng thình, uống rượu xong hai má hồng hồng, lao thẳng vào lòng Tần Duẩn Chi. Tần Duẩn Chi có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ biết bữa tiệc tốt nghiệp ngày hôm nay hẳn sẽ khiến cô bé này quá chén lần nữa. Anh với tay ra đằng sau đóng cửa lại, sau đó vừa ôm lấy Ôn Bắc Bắc đến chỗ ghế sofa, vừa dịu dàng hỏi: “Uống nhiều lắm hả em?”

Ôn Bắc Bắc phản khởi dụi dụi vào ngực anh, trả lời một câu không liên quan: “Tần Duẩn Chi, em tốt nghiệp.”

Đặt cô ngồi xuống ghế, sửa thế ngồi đang hoảng, Tần Duẩn Chi mới ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, “Cho nên?”

“Cho nên, em không cần anh phải đợi nữa! Chúng ta có thể cho toàn thế giới biết mình đang bên nhau đó!” Cô kích động quơ quơ tay.

Tần Duẩn Chi bật cười, “Nhóc con, còn toàn thế giới gì. Em đây, mỗi lúc uống vào lại hoạt bát hơn nhiều lắm.” Tay anh sửa sang lại mái tóc rối vì chạy nhanh của cô, trong ánh mắt là yêu chiều không gì có thể so sánh được. “Kỳ thực, anh cũng không bao giờ để ý ánh mắt của người khác thế nào, cũng không cần em phải tốt nghiệp hay không. Nhưng là Bắc Bắc, con đường của em còn rất dài, anh không muốn người khác đến quấy rầy thế giới đó của em. Tình cảm của em, anh đã tiếp nhận từ rất lâu rồi.”

Ôn Bắc Bắc giang hai cánh tay, mở miệng: “Ôm một cái.”

Người đàn ông trước mặt nhìn cô, bật ra nụ cười sang sảng khó có được, sau đó ôm chặt lấy cô, nói ở bên tai: “Qua một thời gian ngắn nữa, cùng anh về nhà?”

“Đây không phải là nhà anh hả?”

“Về nhà bố mẹ anh.”

“Á?”

“Ừ, mang em đi gặp ba mẹ chồng.”

21. Chương 21

Tuy rằng Ôn Bắc Bắc dịu ngoan nghe lời, từ nhỏ đã được người lớn yêu thích, thuộc dạng “con nhà người ta” từ lâu rồi. Nhưng mà nếu thực sự phải đi “gặp ba mẹ chồng”, Bắc Bắc vẫn vô cùng khấn trương, không để đâu cho hết.

Nhưng mà trước khi gặp ba mẹ chồng còn có một chuyện mấu chốt quan trọng nữa. Cho đến nay, Ôn Bắc Bắc vẫn chưa chính thức nói với ba mẹ quan hệ giữa mình và Tần Duẩn Chi. Thế nên, mấy ngày gần đây, trong lúc nói chuyện, mẹ cô còn vô tình nhắc đến Thi Lỗi, rằng thì là anh đã lâu quá rồi không ghé thăm nhà.

Trước khi mở miệng, Ôn Bắc Bắc còn tìm Tần Duẩn Chi để khiến tâm lý vững vàng hơn một tý. Thật sự là Tần Duẩn Chi không chịu nổi nhóc con này. Lúc trước theo đuổi anh như vậy, vừa bướng bỉnh vừa mạnh mẽ đến mức không kéo trở lại được. Bây giờ đến lúc gặp người lớn thì sở sợ lo lắng đủ điều, rất giống như hai người không thể nào có kết cục tốt được vậy.

Kỳ thực Ôn Bắc Bắc cũng không thể nói trong cô hiện giờ sợ hãi, khấn trương hay phấn khởi là nhiều nhất. Dù sao, gặp người lớn, là chuyện nghiêm túc và quan trọng vô cùng. Là lời hứa hẹn, không phải tùy tiện.

Rốt cuộc, sau hai tuần kỳ nghỉ hè bắt đầu, trước khi ba mẹ Ôn lại chuẩn bị đi khảo sát bên ngoài, Ôn Bắc Bắc ngồi trong phòng khách, trưng ra thái độ nghiêm túc hiếm có, nói với ba mẹ: “Ba mẹ, con có bạn trai. Ừm...anh muốn đến thăm ba mẹ đó.”

Trong nhất thời, Mẹ Ôn có chút phản ứng, “á” một tiếng. Mắt ba Ôn cũng sáng ngời ngời. Dù sao bảo bối của họ có cá tính, hướng nội quá mức, thực không thể nghĩ được là trước khi tốt nghiệp lại còn có thể mang bạn trai đến gặp ba mẹ.

“Hắn không phải là Thi Lỗi đi...” Mẹ Ôn nói: “Trách không được nó thế nào cũng không ghé nhà mình, gọi đến ăn cơm cũng từ chối đủ cách.”

Nhắc đến, Ôn Bắc Bắc mới nhớ quả thật mình đã lâu rồi không thấy người kia, nhưng suy nghĩ còn không bay xa được, câu hỏi của ba liền ập đến: “Đối phương là người nào con, bạn học sao?”

Mặt Bắc Bắc lập tức đỏ lên, “Không...không phải. Anh...ba mẹ cũng quen đó...”

“Hửm? Ba mẹ cũng biết sao?” Ba Ôn mẹ Ôn nhìn nhau. Trong đầu mẹ Ôn lập tức xuất hiện một ý tưởng, lại quay đầu nhìn về phía Ôn Bắc Bắc, “Sẽ không phải là...”

“Thầy Tần ạ...” Ôn Bắc Bắc cúi đầu càng thấp. Cô gãi gãi đầu, lại nói thêm, “Con...con thực thích ảnh.”

“Là thầy Tần ở trên lầu kia sao!” Mẹ Ôn có chút kinh ngạc, “Thằng bé lớn hơn con bảy tám tuổi gì đó đi. Ôi, cái này mẹ thực sự không nghĩ tới.”

Mẹ Ôn làm cho Ôn Bắc Bắc hoảng cả lên. Tuổi của ba mẹ cô cũng không kém bao nhiêu, cô sợ cả hai người sẽ có chút để ý ở phương diện này. Tuy rằng ba mẹ của cô đều cởi mở, nhưng thực sự cũng không “mở” đến như vậy, thậm chí có vẻ truyền thống.

Ba Ôn nhìn ‘nhất cử nhất động’ của Ôn Bắc Bắc. Một lát sau ông mở miệng nói, “Nhưng danh tiếng của thầy Tần ở trong trường rất tốt.”

Mẹ Ôn liếc nhìn ba Ôn, nói, “Vậy chọn ngày đi, để cho thầy Tần đến thăm hỏi. Lầu trên lầu dưới, cũng rất tiện.”

Nói như vậy là coi như là đã đồng ý, nhưng trong lòng Ôn Bắc Bắc vẫn còn bồn chồn không thôi. Cô cũng không hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của ba mẹ. Không phản đối, nhưng cũng không phải là vui vẻ gì.

Không quá hai ngày, Tần Duẩn Chi liền chính thức tới cửa chào hỏi, mang theo quà tặng, cấp bậc lễ nghĩa cũng là chu toàn. Vào buổi chiều, ba mẹ Ôn đều ở nhà, hàn huyên thật lâu. Hỏi chuyện tình hình trong nhà gần đây, công việc ở trong trường thế nào và mấy chuyện vụn vặt khác. Bữa cơm tối Tần Duẩn Chi còn chủ động giúp mẹ Ôn chuẩn bị. Rót cuộc Ôn Bắc Bắc cũng có thể thấy được tia sáng tán thưởng le lói trong mắt ba mình.

Buổi đêm, Ôn Bắc Bắc đọc sách xong, rửa mặt chuẩn bị về phòng ngủ. Đi ngang qua cửa phòng ba mẹ, ánh sáng mờ mờ hắt từ phòng ra. Cô chợt nghe được tiếng ba mẹ nói chuyện với nhau.

“Kỳ thực tuổi lớn một chút cũng không phải không tốt, ít nhất cũng chín chắn trưởng thành. Bắc Bắc nhà mình, tuy rằng không cần vợ chồng mình quan tâm đến cuộc sống của nó, nhưng đạo lý đối nhân xử thế vẫn còn kém một chút. Có một người hiểu biết bên cạnh nó là tốt nhất.”

“Ừ, anh thấy Tần Duẩn Chi kia là một người chín chắn điềm tĩnh, việc trong nhà cũng biết làm, tính tình cũng tốt. Quan trọng nhất là, nhìn ánh mắt Ôn Bắc Bắc hôm nay đi, chỉ có hai chữ, yêu thích.”

“Anh làm ba đấy, sẽ không ghen tị đi? Em nói cho anh biết, con gái lớn rồi thì không giữ được đâu!”

Ôn Bắc Bắc ở ngoài cửa nghe, sống mũi ‘bất tri bất giác’ nghèn nghẹt cay cay. Trên đời này, người để tâm đến cô nhiều nhất vĩnh viễn là ba mẹ cô, bởi vì sinh mệnh của cô bây giờ là của ba mẹ cho. Ba mẹ sẽ không bao giờ hứa hẹn, không bao giờ nói vĩnh viễn, nhưng ba mẹ sẽ luôn vững vàng ở lại cái nơi gọi là nhà kia, vì con của họ mà chắn gió che mưa.

Yên lặng trở về phòng mình, Ôn Bắc Bắc giương mắt nhìn bóng đêm mịt mịt, trong không khí là những ngọn gió mùa hè nhẹ thổi, mang theo hương vị của hạnh phúc và may mắn. Có được những người như vậy che chở, là may mắn của cô.

Mùa hè giữa tháng tám, ngày Ôn Bắc Bắc gặp ba mẹ chồng rốt cuộc cũng đến. Tần Duẩn Chi lái xe dọc đường đi, điều hòa trong xe mở hơi thấp, nhưng trong lòng bàn tay Ôn Bắc Bắc vẫn rịn đầy mồ hôi.

Xe cuối cùng cũng rẽ vào một khu chung cư kiểu mới, khung cảnh tao nhã, còn có người tạo suối phun cùng cây xanh, thái dương Ôn Bắc Bắc cũng rịn luôn cả mồ hôi. Dưới đáy lòng cô thực khinh bỉ chính mình đang có ý định nhanh chân chạy trốn, nhưng là...Cô quả thực không thể ngờ được ba Tần Duẩn Chi là giáo sư của trường Kiến trúc, cũng không nghĩ tới việc mẹ anh là du học sinh, Anh vẫn không nói! Trách không được việc tìm đối tượng cho anh lần trước là một cô gái làm trong công ty nước ngoài. Lần đầu tiên cô cảm thấy chính mình dường như rất lỗi thời, căn bản cũng là không thích hợp.

Đỗ xe xong, Tần Duẩn Chi nhìn thấy Ôn Bắc Bắc đang vô cùng bất an, liền nắm lấy tay cô, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói, “Bắc Bắc, anh nói với em rồi, không nên lo lắng nhiều. Ba mẹ anh sẽ chấp nhận em.”

“Nhưng là...em sợ mình không có...đề tài chung...với hai người...Anh vẫn em không tốt. Còn kiến trúc...”

“Ôn Bắc Bắc.” Tần Duẩn Chi cắt ngang lời cô, “Em lại suy nghĩ đi đâu rồi. Họ làm sao có thể lấy ngành học mà làm khó dễ em thế này thế kia được? Huống chi, họ cũng đâu biết lịch sử đâu. Ba mẹ anh là người

dễ chịu, cũng rất dễ ở chung, giống như ba mẹ em vậy. Thả lỏng chút. Tin tưởng anh, được không?”

Thả lỏng mình, tin tưởng anh. Ôn Bắc Bắc ngẩng lên nhìn vào mắt anh, sau đó yên lặng gật đầu.

Không biết vì sao, chỉ cần nắm bàn tay vững vàng của Tần Duẩn Chi thật chặt sẽ khiến Ôn Bắc Bắc có nhiều dũng khí hơn.

Cô nhảy xuống xe, cầm quà cáp lên, nắm lấy bàn tay người đàn ông kia, vào thang máy lên lầu.

Người mở cửa là mẹ Tần Duẩn Chi. Vừa nhìn thấy bà, ánh mắt của bà liền hấp dẫn Ôn Bắc Bắc. Đó là một ánh mắt ôn hòa giống Tần Duẩn Chi như đúc, tràn ngập sức mạnh khiến người ta cảm thấy an toàn.

Mẹ Tần nhìn thấy Ôn Bắc Bắc liền tươi cười dẫn hai người vào nhà. Ba Tần đang ngồi trên sofa đọc báo, nhìn hai người cũng đứng dậy chào hỏi. So sánh một chút, thì nhìn qua ba Tần nghiêm khắc hơn rất nhiều. Hàng mi ông thẳng, môi gần như mím lại thành một đường, có tư thế rất uy nghiêm, khiến cho Ôn Bắc Bắc không dám đối diện quá lâu.

Ôn Bắc Bắc ngập ngừng gọi bác trai bác gái xong đã bị mẹ Tần nhiệt tình kéo tay ngồi trên sofa, “Con là Ôn Bắc Bắc đi.”

“Vâng ạ.”

“Là một đứa bé rất chăm chỉ. Nghe Duẩn Chi nói con học khảo cổ, vất vả lắm hả con?”

“Vâng, tốt ạ.”

“Mẹ, Bắc Bắc hướng nội, mẹ đừng làm cô ấy sợ.” Tần Duẩn Chi đem quà cáp mang đến cất hết đồ vào nhà xong, liền ngồi xuống bên cạnh Bắc Bắc.

Mẹ ruột liếc nhìn anh một cái, “Nhìn con lo lắng kia, chẳng lẽ mẹ còn ăn cô bé hủ.”

Ba Tần nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Con yên tâm, mẹ con là phán sao phán trắng xong mới phán được chuyện này, đã quyết định là không làm cô bé khó xử rồi.”

Mặt Ôn Bắc Bắc ửng hồng, vụng trộm nhìn Tần Duẩn Chi. Tần Duẩn Chi chỉ nhìn cô cười dịu dàng.

Sau đó, vì ba Tần kêu Tần Duẩn Chi lên phòng làm việc, để lại Ôn Bắc Bắc cùng mẹ Tần. Có lẽ ba Tần nói thật, mẹ Tần đối với Ôn Bắc Bắc rất là nhiệt tình, không có một chút gì khiến cô khó xử, quan tâm rất nhiều. Hỏi cô việc học có nặng lắm hay không, Tần Duẩn Chi có bắt nạt cô hay không. Bà còn nói Bắc Bắc là cô gái đầu tiên Tần Duẩn Chi mang về nhà, đương nhiên là không thể không nhắc đến bạn gái của Tần Duẩn Chi thời Đại học. Tóm lại là để nhấn mạnh vị trí trọng yếu của Ôn Bắc Bắc trong mắt Tần Duẩn Chi. Ôn Bắc Bắc nghe, trong lòng không khỏi tràn đầy cảm xúc vui vẻ. Trước mặt mẹ Tần cũng từ từ thả lỏng.

Cơm tối có một dì giúp việc đến làm nên cũng không bảo Ôn Bắc Bắc giúp. Không khí trên bàn ăn cũng rất hòa hợp, không có gì phải nói. Sau khi ăn xong lại nói chuyện hàn huyên trong chốc lát, hai người mới rời đi. Mẹ Tần còn nhắc đi nhắc lại hai người phải thường xuyên ghé nhà.

Đi xuống lầu, cả người Ôn Bắc Bắc mới hoàn toàn bình tĩnh lại, cô thở mạnh một hơi. Lúc ngồi bên ghế phụ, cả người như mềm ra.

“Rất mệt sao?” Tần Duẩn Chi nghiêng đầu, nói.

“Ừm.” Cô gật đầu, sau đó cười với anh, “Nhưng rất vui. Ba mẹ anh giống như là nhận em, đúng không?”

Nhìn ánh mắt lấp lánh ánh sáng của cô, Tần Duẩn Chi bật cười, nhin không được hôn hôn lên đôi môi kia, sau đó nói: “Phải. Cho nên, yên tâm?”

Bị động tác hôn đột ngột của anh làm cho bất ngờ, cô hoảng người vội vàng nghiêng mặt qua. “Ừm, dạ.”

“Ôn Bắc Bắc, sao cho đến bây giờ em vẫn còn ngại ngần ngập ngừng đến vậy? Hả?” Tần Duẩn Chi cũng không lui lại, ngược lại có vẻ xấu xa nâng cằm cô lên, xoay lại đối diện cùng mình.

Rõ ràng mặt của cô đã đỏ bừng lên, người đàn ông kia vẫn cúi đầu xuống, dùng sức bắt đầu hôn. Có lẽ bởi vì tâm trạng anh cũng tốt, nên không dây dưa như chuồn chuồn lướt nước nữa. Nụ hôn lần này rất xâm

nhập, rất sâu, tách hàm răng của cô ra rồi quăn quít không buông. Cánh tay vòng ra sau gáy cô, kéo cô áp sát vào người mình.

Cảm xúc nóng cháy thành linh trào ra, quấy đảo cả thể giới đều choáng váng mơ hồ. Ôn Bắc Bắc không biết làm sao chỉ có thể níu chặt lấy áo người đàn ông kia. Không khí dần loãng. Cô cảm thấy giờ phút này mình không thể hít thở được, lại ngượng ngừng nghĩ nếu thời gian ngừng lại – chỉ một khắc này thôi – cũng không là quá tệ.

Cô từ từ phát hiện ra, chính bản thân mình càng ngày càng tiếp cận với một Tần Duẫn Chi chân chính, một Tần Duẫn Chi mà càng ngày cô càng thích.

Suy nghĩ của tác giả: Ôi, thầy Tần ơi, anh nhanh chút ăn luôn Ôn Bắc Bắc đi. Đen mặt.

22. Chương 22 End

Năm thứ nhất Ôn Bắc Bắc học Nghiên cứu sinh, hai nhà cũng đã lên kế hoạch cho đám cưới. Tần Duẫn Chi là thanh niên tài tuấn gì đó ở trường, lại được sinh viên quý mến, thế nên tin tức được truyền đi rất nhanh. Vì Ôn Bắc Bắc là người liên quan nên cũng trở thành nhân vật nóng trong trường, thậm chí ngay cả những giáo sư khác cũng chúc cô hạnh phúc. Thực có chút không quen.

Lúc trước Ôn Bắc Bắc thật không ngại đi đâu đó với Tần Duẫn Chi. Nhưng mà nay bí mật khó giữ, nhiều người lại biết, da mặt Bắc Bắc cũng không phải mỏng bình thường, sẽ không chịu đi cùng Tần Duẫn Chi nhiều, sợ gặp phải sinh viên của anh mà ngượng.

Có một lần phải tìm anh nói chuyện, trùng hợp sao đó mà gặp một giáo sư có tuổi trong trường. Ôn Bắc Bắc chào một tiếng xong liền né tránh phía sau người Tần Duẫn Chi. Giáo sư kia hay nói giỡn, hỏi chẳng lẽ mặt mũi ông trông rất xấu hay sao. Ôn Bắc Bắc vội vàng muốn giải thích thì Tần Duẫn Chi đã mở miệng trước. Anh nói cô bé sợ người lạ, mong giáo sư bao dung một chút. Lúc nói chuyện còn nắm tay Bắc Bắc, giữ cô ở phía sau. Mấy lần sau khi lên lớp, vị giáo sư già kia thì thoảng lại hay nhắc đến chuyện này, lại khiến một đám thiếu nữ ở khoa Văn ghen tị.

Hôn lễ quyết định được ngày xong, Ôn Bắc Bắc đã lên nghiên cứu sinh năm thứ hai, nhưng lúc đó lại gặp một hạng mục khảo cổ của giáo sư hướng dẫn mình. Bắc Bắc là trò cưng của ông, nhất quyết mời tham gia. Đây là một hạng mục lớn, chỉ là thời gian rất dài, quá trình rất cực khổ. Giáo sư hướng dẫn nói, hy vọng Bắc Bắc trở về suy nghĩ kỹ rồi trả lời cho ông.

Bắc Bắc biết cơ hội khó được, cô không muốn bỏ lỡ lần này. Nhưng nghĩ đến ngày kết hôn của cô cùng Tần Duẫn Chi, lại có chút do dự. Vừa định nói cho mẹ, mẹ liền tỏ thái độ phản đối, bởi vì đi lần này chỉ ít phải mất đến nửa năm, hôn lễ phải gác lại. Bố mẹ Tần Duẫn Chi đã mong hai đứa kết hôn từ lâu, nhưng cũng ngại vì tuổi Bắc Bắc cho nên mới kéo dài đến đầu mùa hạ năm nay. Nếu bỏ nửa năm, thì chuyện kết hôn này thực khó nói.

Không biết Bắc Bắc thế nào, như ăn phải mấy quả cân, thậm chí lớn tiếng cãi với mẹ. Một chuyến đi này không đi không được, bởi vì lịch sử không thể tái diễn. Nếu bỏ lỡ lần này, thì sẽ không có cơ hội khác giống như thế nữa.

Tần Duẫn Chi, cứ như thế mà bị Ôn Bắc Bắc báo cho biết. Cô nói: “Mặc kệ anh có đồng ý hay không, em quyết định đi rồi.” Không có thương lượng, giọng điệu cứng rắn. Dù là tính tình Tần Duẫn Chi rất tốt, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như thường.

“Bắc Bắc, điều em muốn làm, chỉ cần hợp lý, anh luôn hết sức ủng hộ. Có thể nói như vậy, anh làm được gì.”

Lúc anh nói câu này, Bắc Bắc chỉ biết chính mình có phần quá đáng. Kỳ thực Tần Duẫn Chi luôn bao bọc cô, lấy sự trưởng thành, chín chắn và điềm tĩnh của anh bao dung ngây thơ của cô.

Bắc Bắc không nói gì nữa, rời khỏi nhà Tần Duẫn Chi. Cuộc nói chuyện chấm dứt trong bầu không khí không vui vẻ gì.

Này Bắc Bắc đi, Tần Duẫn Chi vẫn đến nhà ga tiễn cô, nhưng không khí giữa hai người chẳng thể nào coi là tốt được. Lúc tàu đến ga, Bắc Bắc quay đầu nhìn về phía Tần Duẫn Chi, anh vẫn còn đứng ở nơi đó. Nhìn thấy anh như vậy, sống mũi Bắc Bắc chợt nghẹn lại. Cô lựa chọn cách thức cứng rắn nhất, theo đuổi một lần khai quật lịch sử, bỏ đi một lần tùy hứng của chính bản thân mình.

Đến Ngụy Sơn, toàn bộ đội bắt đầu công tác khai quật. Ở Ngụy Sơn làm việc, vừa phiền phức vừa vất vả, dầm mưa dãi nắng đều cực không đếm hết. Bắc Bắc vừa đi hơn một tháng, vẫn chưa thấy thu hoạch gì. Một mỏi, uể oải, khiến cô mỗi lần chìm vào giấc ngủ đều muốn về nhà, nhớ Tần Duẫn Chi. Nhưng bởi vì còn có vấn đề, cô vẫn không gọi điện thoại về nhà.

Tần Duẫn Chi sao lại không rõ ý nghĩ trong lòng của Ôn Bắc Bắc? Cô còn trẻ, muốn xông pha bên ngoài, muốn chứng minh cho tất cả biết mình có khả năng thực sự. Anh không tức giận, mà là lo lắng. Còn trẻ, hết sức nóng vội, nhất định sẽ bị thương.

Chỉ là anh không nghĩ đến, lo lắng thế mà lại thành sự thật. Tần Duẫn Chi nhận được cú điện thoại đầu tiên của Ôn Bắc Bắc điện về nhà, lại là từ bệnh viện Chương Khâu Thị gọi tới. Lúc Bắc Bắc khai quật, xảy ra một sự cố ngoài ý muốn.

Cúp điện thoại, Tần Duẫn Chi liền mua vé xe lửa tốc hành sớm nhất, chạy tới Chương Khâu Thị. Vất vả một đường đến bệnh viện, lúc nhìn thấy Ôn Bắc Bắc đã là tám giờ tối. Đầu Ôn Bắc Bắc quần bang trắng. Cô bé gầy, cũng đen hơn, nhìn khổ sở biết bao nhiêu. Nhìn kỹ mới xác thực, là Ôn Bắc Bắc của Tần Duẫn Chi anh.

Bắc Bắc không hề ngủ, cũng không ngủ được. Vết thương trên đầu không phải đau nhức bình thường. Cô cố hết sức nghiêng người, lại nhìn thấy bóng dáng cao cao ở cửa phòng bệnh. Bắc Bắc xoa xoa dụi dụi mắt, xác nhận không phải ảo giác của mình, cô há mồm, nước mắt bắt đầu chảy ròng ròng xuống.

Tần Duẫn Chi bước lên, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng nói: “Bắc Bắc, không có việc gì nữa. Anh ở đây.”

Ngửi được mùi hương quen thuộc của anh, nghe được giọng nói của anh, nước mắt Ôn Bắc Bắc càng trào ra nhiều hơn: “Duẫn Chi, em rất nhớ anh. Thực xin lỗi...”

Lúc Ôn Bắc Bắc đang tập trung làm việc, trong một khắc trượt chân vào hốc bên trong, đụng vào đầu. Một cơn đau ập đến, cô cơ hồ mất đi ý thức. Trong đầu lúc đó chỉ có tuyệt vọng, nhớ đến những người trong gia đình, nhớ Tần Duẫn Chi. Cô sợ bản thân mình sẽ không bao giờ còn có thể gặp mặt người nữa. Cô nghĩ đến, rốt cuộc thì cũng bởi vì tính nóng nảy của mình mà phải trả giá lớn.

“Em đúng, Bắc Bắc. Chúng ta đều phải có dũng khí đuổi theo giấc mơ của mình. Nhưng chỉ cần em nhớ, ở đâu là nhà, nhớ được đường về nhà là tốt rồi.” Anh ôm cô, nhẹ giọng dỗ.

Bắc Bắc ôm Tần Duẫn Chi, rất chặt. Giọng nói nghẹn ngào nhưng kiên định:

“Tần Duẫn Chi, thế nào em cũng không đi nữa.”

Vết thương tốt lên, Ôn Bắc Bắc về thành phố D, hoàn thành bằng Thạc sĩ. Năm nghiên cứu sinh thứ hai bắt đầu thì kết hôn cùng Tần Duẫn Chi. Hôn lễ kiểu Trung Quốc, mời rất nhiều bạn bè thân thiết, vô cùng náo nhiệt. Ôn Bắc Bắc đội mũ phượng, khăn đỏ nổi cùng Tần Duẫn Chi, bái đường thành thân.

Đêm đó, Tần Duẫn Chi giúp cô tháo cái mũ kia xuống. Nhìn dáng vẻ người đàn ông này, thực sự bật cười. Anh vẫn thích hợp áo sơ mi màu trắng hơn. Mặc đồ hồng hồng đỏ đỏ như thế này đúng là nhìn không ra gì cả. Nhưng mà Tần Duẫn Chi lại thực thích dáng vẻ này của Ôn Bắc Bắc, nhất là màu đỏ. Màu đỏ tôn lên vẻ đẹp kín đáo của cô, như một nụ hoa nở bung giữa ngày hè.

Là thề nguyện bên nhau. Từ nay về sau, cô trở thành người của anh, anh cũng thực sự là của cô. Lần đầu tiên Bắc Bắc ý loạn tình mê, gần như leo lên người anh, ngượng ngùng đỏ mặt, nghe giọng nói nhẹ nhàng đầy sức hút kia, Ôn Bắc Bắc, anh yêu em.

Mà cô, cũng dùng giọng nói khàn khàn của mình, nói ra ba chữ giống nhau, em yêu anh.

Bình thường, cũng chỉ là ba chữ, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc này, ba chữ ấy giống như muốn khảm sâu vào linh hồn vậy.

Giữa cả hai không có nhiều biến cố, cũng không có nhiều sóng gió, nhẹ nhàng như nước, cuộc đời này sẽ bền bỉ chảy trôi.

Đoạn kết

Cuộc sống sau khi kết hôn, không có gì mới ngoài việc hai người chuyển ra sống ở bên ngoài, mọi sinh hoạt đều bình thường như vốn có. Cô luôn đóng quân tại thư phòng của anh, ngủ quên thì đã có anh đắp chăn giúp. Bắc Bắc vẫn sợ người lạ, luôn tránh sau lưng anh, anh vẫn che chở cô như trước. Một năm, hai năm, đã trở thành thói quen.

Bắc Bắc hoàn thành bằng Thạc sĩ, tiếp tục ra sức học lên Tiến sĩ, sau đó được trường giữ lại làm giảng viên. Cô vẫn tiếp tục chạy khắp nước, chỉ là không giống trước đó, cô luôn cùng Tần Duẫn Chi. Hai người luôn ở ngoài nhiều hơn ở nhà, được một thời gian, trong nhà bắt đầu chất chồng một đồng đồ mỹ nghệ lưu niệm, không biết xếp chỗ nào cho hết. Kết quả là thuê một cửa hiệu ở trường học, bắt đầu kinh doanh nhỏ.

Một trong hai người nếu ai rồi thì phải đi coi sóc cửa hiệu. Không phải là vì tập trung kinh doanh, mà cửa hàng có một vị trí thực tốt. Là Triều Dương, luôn có màu nắng mà Ôn Bắc Bắc yêu thích nhất. Trong cửa hàng luôn mở nhạc, đều là những ca khúc cổ xưa. Đương nhiên, còn có bài hát hai người hằng yêu thích, Phương bắc có giai nhân .

Mỗi khi nghe ca khúc này, Tần Duẫn Chi đều nhớ tới sự kiện của hơn mười năm trước, anh gặp một cô nhóc con, tóc ngắn ngắn, làn da màu bánh mật khỏe mạnh. Cô nhảy trên những ô vuông, vừa nhảy vừa hát. Mà khi cúi đầu, liền có thể nhìn thấy cô thiếu nữ trưởng thành năm nào đương nằm trong lòng mình. Cùng một bài hát.

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất try, khuynh thành dữ khuynh

Giai nhân nan tái đắc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-bac-co-giai-nhan>